

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ULUSLARARASI ÇOKSATAN

ALAINA URQUHART

MORBID:
A TRUE CRIME
PODCAST 'IN
BY UNKNOWN

KASAP VE ÇİT KUŞU

“Bugüne kadar okuduğunuz hiçbir seri katil romanına benzemeyen *Kasap ve Çit Kuşu*, akıllardan çıkmayacak, birbirine düşman iki karakterin arasındaki kedi-fare oyunuyla türünün tüm basmakalıp unsurlarını altüst ediyor. Karanlık, sürprizlerle ve gerçekçi ayrıntılarla dolu bu roman, geceyi bambaşka bir gözle görmenize sebep olacak.”

BOOKTRIB

“İlk sayfadan son sayfaya kadar okurları diken üstünde tutacak bir psikolojik gerilim...”

LOUISIANA LIFE

“Nefes kesici bir üslupla yazdığı romanında Alaina Urquhart bir seri katilin zihnine giriyor ve okuru farklı bir yönde ilerletirken bir anda katille burun buruna getiriyor. Olağanüstü!”

TD 60 BERLIN

“Kitap sizi kesinlikle dehşete düşürecek ve karanlık korkunuzu daha da artıracak. Hassas kalplilere göre değil.”

THE DANIEL ISLAND NEWS

“Urquhart suça, cinayete ve adli patolojiye dair tüm bilgi birikimini kullanarak bir seri katil ile bir adli tıp uzmanı arasındaki hesaplaşmayı çok gerçekçi bir şekilde kaleme almış. Geceleyin bataklığın ürpertici karanlığı ve karakterlerin gitgide artan korkusuyla romanın atmosferi bilhassa muhteşem. Kitabın ortalarındaki sürpriz inanılmazdı, yazarın diğer kitaplarını okumak için sabırsızlanıyorum.”

CRIMINAL ELEMENT

“Bir adli tıp uzmanı, bir seri katili zekâsıyla alt edebilir mi? *Kasap ve Çit Kuşu* son sayfaya kadar sizi cevap arayışında bırakacak. Rahatsız olabilirsiniz, hazırlıklı olun. Son derece gizemli bir çıkış romanı.”

REA FREY

KATİL KURBANLARI AVLIYOR, O İSE KATİLİ.

*Louisiana bataklıklarında karanlık
bir şey pusuda bekliyor...*

Tıbbi deneylere ilgi duyan bir seri katil, şimdiye kadarki en korkunç cinayetini tamamlamak için işe koyulmuştur ve umutsuzca onu yakalamaya çalışan yetkililerle dalga geçmektedir.

Fakat adli patolog Doktor Wren Muller, işinde en iyisidir. Geçmiş suçlara dair ansiklopedik bilgiye sahip olması ve uzun yıllar boyunca adli tıp uzmanı olarak çalışması sayesinde, henüz çözemediği hiçbir vakayla karşılaşmamıştır.

Ta ki şimdiye kadar.

Muayene masasına art arda cesetler gelmeye başladıkça Wren kısa sürede kendini acımasız bir katilin günbegün daha da tehlikeli hale geldiği bir kovalamacanın içinde bulur.

Sadece bir otopsi teknisyeninin verebileceği, morga dair ince detaylarla dolu, son derece sürükleyici bir roman olan *Kasap ve Çit Kuşu*, okumaya başladığınız an sizi içine hapsedecek.

Ninova

KASAP VE ÇİT KUŞU

Ninova

Pegasus Yayınları: 2722

Kasap ve Çit Kuşu

Alaina Urquhart

Özgün Adı: The Butcher and the Wren

Editör: Gökçe Güngör

Düzeltili: Mustafa Erdoğan

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Düzenleme

Ny.ozlem

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mayıs 2025

ISBN: 978-625-410-591-3

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2025

Copyright © Perimortem LLC, 2022

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

 [pegasusyayinevi](https://www.instagram.com/pegasusyayinevi) [pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari) [pegasusyayinlari](https://twitter.com/pegasusyayinlari) [pegasusyayinlari_resmi](https://www.youtube.com/pegasusyayinlari_resmi)

Ninova

Bu kitabı okumaları gerekmeyen annem ve babam için.

Kitaptaki olaylara ilham vermediğiniz kesin
(verdiğiniz hayal edebiliyor musunuz?) ama yazmama
ilham verdiniz. Garip bir çocuğunuz vardı ve her nasılsa
ne yapmanız gerektiğini biliyordunuz. Sonsuz hayranlık
duyuyorum buna.

Bana yaratma güvenini veren John için. Her geçen yıl sana
daha fazla hayranlık duyuyorum. Olmadık zamanlarda
doksanların R&B şarkılarını söylemeyi hiç bırakma.

Çok daha iyi kitaplar yazan ve saçları benimkilerin hiç
olamayacağı kadar güzel olan üç harika bebeğim için.
Size göre değil bu kitap, bırakın bakayım hemen!

Ninova

BİRİNCİ

KISIM

Ninova

ALAINA URQUHART

KASAP VE ÇİT KUŞU

İngilizceden çeviren:
Algan Sezgintüredi

PEGASUS YAYINLARI

Ninova

1. BÖLÜM

Jeremy havalandırmadan gelen ılıkları duydu. Duydu ama tepki vermedi. Gece rutini elzemdi. Sıradan, dünyevi işlerle kendini bulurdu. Son derece düzenli banyo lavabosunun eski mi eski musluğunu açmak bile ayaklarını yere basmasına, toparlanmasına yeterdi. Geceleri genellikle aynasının karşısına geçmesiyle sonlanırdı. Az önce duş almıştı, ardından genelde yaptığı gibi zevkle sinekkaydı tıraş oldu. Yatağı zihni ve vücudu temiz girmeyi severdi. Herhangi bir dış müdahaleye aldırmadan her gece bu hazırlıklara vakit ayırırdı.

Bu geceyse özellikle güçlü bir ılık bozuyordu rutini. Aynaya bakarken öfkenin duyularına karıştığını hissetti. İşgalci bir çürüme misali yükseliyordu. Bodrumdan artık neredeyse ritmik bir biçimde gelen ılıklar yüzünden düşünemiyordu. Kendini bildi bileli yüksek seslerden nefret etmişti. Çocukken kalabalık yerlerin gürültüsünde hep etraf mengene misali üzerine iniyormuş gibi gelirdi. Şimdiyse özlem

duyduğu gürültüler, bayou¹ sesleriydi. Canlıların senfonisi Jeremy'yi ılık bir battaniye gibi sakinleştirirdi. Doğa daima en iyi fon müziğini sunardı.

Çıgıllıkları duymazdan gelmeye çalıştı. Rutini kutsaldı. Alnına düşen sarı perçemi geri iterek lavabonun yanındaki radyoyu açtı. Seste huzur bulduğu diğer anlarsa müzik dinlediği anlardı. Tam rahata erecekken Drake'in "Hotline Bling"i çalmaya başlayınca derhal radyoyu kapadı. Bazen yanlış nesilde doğduğunu düşünürdü.

Isıtma havalandırmalarından gelen boğuk, acılı inlemelere aldırmmamaya çalışarak yavaşça ellerindeki kan ve pisliği yıkamaya girişti. Aynadaki yüzüne dikkatle baktı. Elmacık kemikleri her geçen sene biraz daha yükseliyor, daha belirginleşiyordu sanki. Yaşlanmanın garip bir tatmin sunan sonuçlarından biriydi, memnundu bundan. Pek çok düzgün insan, iyi yapılı bir kafatasını beğenirdi. Çoğuysa bu saplantının ilkel düzeyde ne kadar tekinsiz olduğundan bile habersizdi. Çoğu insan, ruhlarının milyonlarca yıl önce atalarının sıklıkla gaddarlığa varan hayatta kalma arzularıyla yontulmuş vahşi yanını görmek istemezdi. Oysa bunlar evrimin faydalı saydığı özelliklerdi. İnsanlar tercihlerinin, kökünde gaddarlık yatan bir gen havuzunu işaret ettiğini anlamayacak kadar aptaldı.

Günaha boğulmuş birine benzemiyordu. Zararsız ve bazen de doğrudan sağlıklı görünebiliyordu. Zaten bu yüzden işe

1 ABD'nin güney bölgelerindeki alçak rakımlı, düz arazilerdeki su kütlelerinin genel adı. Bayou terimi yavaş akışlı ırmakları, dereleri, bataklık, bataklık göl ve benzeri arazileri içerebilir. Bayou suları, deniz suyu kadar olmasa da tuzludur. (ç. n.)

yarıyordu. Halk arasında ceset çiçeği denen, *Amorphophallus titanum* adlı bir bitki vardı. Kocaman, güzel bir bitkiydi ve tehlike arz ettiğini akla getirecek hiçbir dış mekanizması yoktu. Buna karşılık her on küsur yılda bir açtığında çürümüş eti andıran bir koku salardı. Dayanıktıydı. Serpilirdi. Jeremy ceset çiçeğinden çok farklı değildi. İnsanlar bu tuhaf çiçeğe merakla koştururdu, acayıplığına rağmen kendine bir hayran kitlesi yaratmıştı.

Yarın perşembeydi. Perşembeler, Jeremy'nin cumalarıydı ama insanların öyle yakıştırmalı laflar etmesi hakikaten hiç hoşuna gitmiyordu. Yine de Tulane Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde ikinci yılına başladığından beri cumaları çalışmama lüksünün tadını çıkarıyordu. Girmesi gereken dersler olmakla birlikte, cumalar hafta sonunun başlangıcıydı. Hafta sonlarıysa en çok iş yaptığı zamanlardı. Özellikle heyecanlıydı çünkü önündeki hafta sonunda şimdiki konukları için hakiki planları vardı. Tabii o planları tam anlamıyla hayata geçirebilmesi için gruba bir ekleme daha yapması gerekiyordu.

Emily katılacaktı aralarına. Biyoloji laboratuvarında eşleşmelerinden itibaren haftalarca analiz yapmıştı, özlediği mücadeleyi getireceğinden artık emindi. Emily haftada birkaç gün koşuyordu ve görünüşe göre vücudunu abur cuburla doldurmadığından muhtemelen dayanıklı çıkacaktı. Yerleşke dışında, Ponchatula'da, iki arkadaşıyla tuttuğu eski bir evde oturuyordu. Yeni laboratuvar eşine kendisi hakkında çok fazla şey anlatması bir yana, becerikli, kendine yeten, zeki bir kızdı ki bunların hepsi, oyun sırasında işine yarayacaktı. Diğerleri de oyuna kendi değerlerini katacaktı ama Jeremy, evindeki uzatmalı kalışlarından sonra planladığı hafta sonu

etkinliklerinin tamamına dayanamayacaklarını tahmin ediyordu.

Diğer iki konuğu geçen cumartesi gecesi geldiklerinden beri azıcık itiş kakışa maruz kalmışlardı. Jeremy, Buchanan's'ta ön hazırlık yapmadan işlerini halletmeyi başarmıştı. Genelde Emily'de olduğu gibi potansiyel konuklarını tanımaya vakit ayırırdı ama bu ikisi kucağına düşüvermişti. Evren çöpu atmasını rica etmişti sanki. Hayhay, demişti elbette.

Katie ile Matt ızdırıp verici ölçüde sıradan kişilerdi. Kafalarında hiç özgün bir fikir yoktu ve eli yüzü düzgün birinin evine, sırf uyuşturucu vaadiyle gitmeye razıydılar. Yanlış seçim yaptıklarını biliyorlardı şimdi. Havalandırmadan acılı bir inleme daha geldi, Jeremy'nin sabrı taşıyordu artık.

Yatma saati rutininden vazgeçerek merdivenlerden konuklarının kaldığı bodruma koştı. Katie'nin hafif inlemelerinin ürkek çığlıklara dönüşmesini derhal duydu; ufak tefek kız, o yaklaşırken olduğu yerde büzüldü.

Jeremy kızın çamur kahverengisi gözlerine bakarak, "Başkasının evinde konuk olduğunuzu hatırlamanız lazım," dedi.

Öylesine dikkat çekmeyecek biriydi ki... Kurumuş kanı, cansız kahverengi saçlarını boynuna zâmk misali yapıştırmıştı. Gizlemeye epey uğraşsa da tipi tam karavan parklarında yaşayan birine benziyordu. Bu kadar akla ziyan bir aptal olmasaydı azıcık faremsi dişleri sevimli sayılabilirdi. Jeremy barda yanlarına gittiğinde Emma, Matt'e lisede amigo kız olduğu günlerden bir anekdot, tipine bakıldığında abarttığı düşünülecek türden sefil bir hikâye anlatıyordu.

Jeremy kızı sandalyede tutan bağları düzelitti ve yeterli sıvı almasını sağlayan serum torbasını kontrol etti. Serum borusunda kırılma yoktu, torbaysa hâlâ neredeyse doluydu.

“Matt saygı gösteriyor. Matt gibi ol, Katie.” Gülümseyerek başıyla yanındaki sandalyede devrik oturan Matt’i işaret etti.

Matt’in büyük ihtimalle Jeremy’nin önceki ziyareti sırasında yaşadığı şok yüzünden baygın olduğunu ikisi de biliyordu. Katie hüngür hüngür ağlamaya başladı, Jeremy gözlerini devirdi. Katie onun iyiliğini sınıyordu ve Jeremy kızın biçareliğinden gittikçe daha fazla tiksiniyordu. Karanlıkta, yanında sessizce durdu; iki sandalye arasındaki taşınabilir hoparlörün düğmesine bastı. Edwyn Collins’ten “A Girl Like You” odayı doldurdu. Jeremy sııttı. Nihayet eli yüzü düzgün bir sesti bu.

“İşte bu.” Müzikle salınmaya başladı, Katie’ye kendini toplama fırsatı veriyordu.

Katie ilk nakaratın sonunda avazı çıktığıınca ağlamaya başladı. Jeremy hiç duraksamadan sandalyenin arkasında duran kerpeteni kapıldığı gibi kızın sol başparmağının çürük pembe tırnağını söküyordu. Haykıran yüzü kendine çekti.

“Bir ses daha çıkar, dişlerini sökmeye başlarım. Anladın mı?” dedi.

Katie anladığını anca başıyla belirtebildi. Jeremy kerpeteni bir kenara attı. Kıza göz kırıp merdivene döndü.

Fazla merhamet görmemişti büyürken. Fazla herhangi bir şey görmemişti. Babası, evinde karısından ve oğlundan belli bir seviyede itaat bekleyen, sert ama haktanır bir adamdı. Doğru zamanda yakaladığında babasının özenli talimatlarından pek çok kalıcı beceri ve ders öğrenmişti. Uçak tamir-

cisiydi, evde havacılığa ait pek çok malzeme bulundururdu. Resmî eğitim gerektirmemesine rağmen Jeremy babasının uçaklarda çalışmasından gurur duyardı ve insanlığın bu en müthiş icatlarından birini görmeye heveslenirdi. Ama yanlış zamanlarda babasının gaddarca çöküşüne denk gelmişti.

Jeremy, asabiyetine rağmen babasının her gün şehirden, işten eve dönmesini heyecanla beklerdi. Birlikte pek bir şey yapmazlardı ama minnettarlık duyduğu da buydu zaten. Bütün günü annesiyle geçirdikten sonra, yatmadan önce birlikte rahat bir sessizlik içinde televizyon izlemelerine bayılırdı. Günleri çoğunlukla araya annesinin âdeta kontrol edemiyor görüldüğü sevgi anları serpiştirilmiş yoğun bir ilgisizlikle geçmişti. Annesi her daim ya çok fazla ya çok azdı.

Ebeveyninin öngörülemez kaprisleri arasında kitaplar Jeremy'ye daima istikrarlı bir sığınak sunmuştu. Yedi yaşına geldiğinde henüz okula yazdırılmamıştı. Annesi, onca ihmalkârlığına karşın birkaç günde bir onu St. Charles Caddesi'ndeki kütüphaneye götürürdü. Hafta içi, babasının çalıştığı günlerde. Jeremy o sıralarda annesinin, tek çocuğunu kütüphanecilerden biriyle ilişkisi uğruna kütüphaneye sürüklediğinin farkında değildi ama bu gidiş gelişlerin sunduğu aldatma derslerini iyice sindirmişti. Babasına annesinin onu, Bay Carraway'le arka odalardan birine kapanırken kitap yığınları arasında bıraktığını söylememeyi erkenden öğrenmişti. Daha da önemlisi, çalmayı öğrenmişti.

Annesinin resmî yoldan almasına güvenmeyip paltosunun içinde veya sırt çantasında kitaplar götürmüştü eve. Jeremy bugün kütüphane çalışanlarının acıyıp görmezden geldik-

lerine neredeyse emindi ama o zamanlar haftalık soygun yapıyormuş gibi geliyordu.

Kütüphanecilerden biri, Bayan Knox bazen onunla konuşmaya çalışırdı. Bir seferinde, endişeyle titreyen bir sesle evde her şeyin yolunda gidip gitmediğini sorma cesaretini göstermişti. Jeremy cevap vermeyip lobotomi üzerine bir kitap istemişti. O sıralar kafayı bu antika tıbbi işleme ve en azimli uygulayıcısı Dr. Walter Freeman'a takmıştı. Hafta sonunda babası Frontline'in² yeniden yayınlanan, "Bozuk Zihinler" adlı bölümünü izlemişti. Bölüm akıl sağlığı sistemine sert bir bakış atıyor, çeşitli tanılar, özellikle de şizofreni tanısı konmuş hastalarda, hastanın atipik davranışlarından sorumlu olduğuna inanılan devre veya devreler şebekesini kesmek yoluyla gerçekleştirilen bir lobotomi yöntemine vurgu yapıyordu.

Jeremy'nin ilgisini en çok Dr. Freeman'ın prefrontal lobotomisi çekmişti. "Buz kıracağıyla lobotomi" lakabı özellikle kışkırtıcı bir isimdi. Akla hastalıklı zihni keşfetme arzusuyla yanıp tutuşan kusursuz bir cerraha ait imgeler getiriyordu. Daha sonraları, 1992'de terimin seri katil Jeffrey Dahmer'ın kurbanlarını alt etme yöntemi olarak kullandığından pervasızca bahsedildiğini duyduğunda tiksinecekti. Dahmer, beyinlerine temizlik malzemeleri ve asit zerk ederek kurbanlarını kendine ait zombilere dönüştürebileceğini zannedecek kadar aptaldı. Embesildi. Yaptığına "lobotomi" demek, Ted Bundy'nin³

2 1983'te yayın hayatına başlamış Amerikan menşeli bir araştırma-belgesel dizisi. (ç. n.)

3 Theodore Robert Bundy (1946-1989), 1974-78 yılları arasında sayısız kadını kaçırpı tecavüz ederek öldürmüş Amerikalı seri katil. Otuz cinayeti itiraf etmiştir ancak kurbanlarının tam sayısı bilinmemektedir. (ç. n.)

yaptığına “randevuya çıkmak” demek gibiydi. Jeremy, Dr. Freeman’ın mezarında döndüğünü duymuştu âdeta.

Jeremy bilgiye aç bir çocuktur. Hiçbir zaman yeterli uyarılara maruz kalmadığından açlığını deneylerle doyurmaya çalışmıştı. Babasından küçük yaşlarında dinlediği öğüt, yıllar yılı aklında yankılanmıştı.

“Bir şeyi öğrenmek mi istiyorsun, evlat? İçini aç.”

Düzenleme
Ny.ozlem

Ninova

2. BÖLÜM

Louisiana havası gecenin bu kör saatinde bile yoğundu. Adli patolog Dr. Wren' Muller arabasından inip bulanık geceye adım atarken hâlâ uyku mahmurluğuyla gözlerini kırptırıyordu. Saatine bakarken suçluların, pis işlerini hiç değilse birkaç aylığına gecenin ikisine bırakmamasının ne harika olacağını düşünerek yüzünü buruşturdu.

Nemli, sık çalıların üzerinden atlayıp yandaki çıplak bir selvinin toprağın üzerine taşmış kökleri arasında dengesini buldu. Ağacın gövdesindeki oyuklar doktora, kadim bir bayou yaratığının titreyen elleri misali onu kapıp yutabilirlermiş gibi geldi. Durdu, gözlerinin ilerideki yapay ışığa alışmasını bekledi. Üç polis memurunun el fenerleri su kıyısındaki bir şeye dönüktü. Fenerler karanlığı yarıyor, etraflarında kalan

4 (İng.) Çit kuşu. Avrasya'da bulunan bir türü haricinde Amerika kıtasına has, 88 türü içeren küçük bir tüneyici-ötücü kuş ailesinin ortak adı. Çalı kuşuyla aynı aileden (Passeriformes, ötücüler), ayrı bir alt-familyadandır (Troglodytidae). (ç. n.)

her şeye daha da karanlık bir katman ekliyordu. Zıtlık iyiydi, sahnenin netleşmesine yardım ediyordu.

Yarı çıplak kadın cesedi, kıyıdaki sık sazların altında kıvrılmıştı. Baş ve omuzları çamurlu, karanlık suyun içindeydi. Kalan kısmıysa otların arasında yüzüstü yatıyordu. Uzun boylu, orta ağırlıkta görünüyordu. Wren omzunun üzerinden arkaya baktığında asistan adli tabiplerin sedyeyle geldiklerini gördü. Üçü birden bile kadını bu tekinsiz yerden çıkarmakta zorlanacaktı.

Dedektifler daha iki hafta önce Twelve Mile Limit barının arkasında başka bir genç kadın cesedi bulmuşlardı. Bir su birikintisinde, leş kokan bataklık suyuna bulanmış, yüzüstü yatıyordu. Wren etrafa bakınırken paralelliklerin farkındaydı, zihninde derhal çalmaya başlayan alarmları bastırdı. Cesetlere daima tarafsız, beklentisiz yaklaşırdı. Ama bu eşsiz Jane Doe'ya⁵ tek bir amaçla bakarken bile katilin bıraktığı gizli nesneleri kontrol etmeyi aklının bir kenarına yazdı. Önceki kurban iki hafta önce bulunduğunda, bir kitaptan yırtılıp tortop buruşturularak boğazına sokulmuş sayfalara rastlanmıştı. Suya batmış, çoğunlukla okunmaz haldeydiler fakat üzerinde Yedinci Bölüm yazan bir tanesi büyük ölçüde sağlam çıkmıştı.

Önündeki vakaya doğru dikkatle ilerledi. Jane Doe'nun üzerindeki kirli, kısa paça bir kot pantolon ile lacivert sütyenden ibaretti. Karnında yatay uzanan derin bir kesik

5 ABD ve Birleşik Krallık'ta hakiki adı bilinmeyen veya kasten gizlenen kimseleri belirtmekte kullanılan terim (erkekler için John Doe, kadınlar için Jane Doe). ABD'deki polis soruşturmaları bağlamında "kimliği belirsiz veya onaylanamayan ceset" anlamında kullanılır. (ç. n.)

vardı. Kaba bir cisimle neredeyse deşilmişti. Wren buralarda ağustos böceklerinin cırıltılarının ne denli sağır edici olacağını düşünmeden edemedi. Şu anda, yorgun ekip kadıncağızın son anlarını parça parça birleştirmeye çabalarken kesinlikle öyleydiler. Katil cansız vücudu çürümeye bırakmak üzere buraya sürüklerken kadından çaldığı son nefesleri düşünmüş müydü? Sapıkların düşündükleri Wren'i kendini bildi bileli büyülerdi. Ama ölenlerin son düşünceleri daha da büyüleyiciydi.

Bakınırken gözü Jane Doe'nun sol bileğindeki boncuklu bileziğe takıldı. Esas rengi beyaz olsa gerekti ama artık uzun zaman kullanılmış, yıpranmış bir şeyin rengindeydi. Bu zarsız aksesuarı satın alan kadını düşündü. Almaya karar vermeden önce bileziği kaldırıp çevirerek inceleyişi gözlerinin önünde canlandı. İndirim rafından planlamadan, görüp beğenerek alınan bir şey, ölümle ölümsüzleşmişti.

Cesede daha da yaklaştı. Meslektaşları kadını kaygan kıyıya yavaşça çekerek başı yüzeye çıkardı. Livor mortis⁶, Jane Doe'nun yüzüne iyice oturmuştu. Kalbi durduğunda akmayı bırakan pıhtılaşmış kan, yer çekimine uyarak yüzüne yayılmış, yanaklarını ve alnını zalimce lekeleyen öbekler oluşturmuştu. Zayıf ışıktaki tam görmek mümkün değildi ama Wren, livor mortis'in koyu pembeliğine bakarak kurbanın son nefesini yaklaşık on saat önce verdiğini düşündü. Ölü morluğu, ölümden sadece yaklaşık yarım saat sonra başlardı ama iki ila üç saat sonrasına kadar net bir şekilde görülmezdi. Yaklaşık altı saat sonrasında eğitimsiz gözlerden bile kaçma-

6 Ölüm sonrası morluğu veya morarması. (ç. n.)

yacak koyu bir pembeye dönüşürdü. Livor mortis ölümden on iki saat sonra zirvesine ulaşırdı.

Gözleri Jane Doe'nun kalıcı ölüm ifadesiyle kasılıp kalmış yüzünde dolaşırken boğazındaki belirgin berelenmeyi fark etti. Boğulmanın gayet belirgin izleri söz konusuydu. Wren bunları morga döndüğünde daha iyi incelemek üzere aklına kaydedip mor lateks eldivenlerini taktı, parmağını kadının boğazındaki derin izlerde gezdirdi.

Kabarık veya keskin bir şey ihtimaline karşı dikkatini toplayarak Jane Doe'nun ceplerini dıştan yokladı. Bir şırıngaya denk gelip kliniğe koşturmaktan kim bilir kaç kere kurtulmasını sağlayan bu ilave tedbiri aldığına müteşekkirdi. Tehlike sunabilecek bir şeye denk gelmeyince elini ceplere soktu, kimlik tespitine yarayacak hiçbir şey bulamadı.

Wren cevabı zaten bilmesine rağmen, "Etrafında bir şey bulundu mu? Cüzdan gibi?" diye sordu.

Kafasını fenerlerini ona doğrultan üç memura doğru kaldırdı. Üçü de başlarını hayır anlamında salladı.

Sağdaki genç memur fener ışığını cesedin etrafında dolaştırarak, "Siz ne görüyorsanız onu görüyoruz," dedi. "Görünürde ne cüzdan ne kimlik ne de silah var."

Wren memurun tavrını onaylamamakla birlikte anladığını başıyla belirterek Jane Doe'nun uzuvlarını kontrole girişti ve pazısının arkasında eski, solmuş bir dövme buldu. Tesbih dolanmış, dua için birleşmiş iki ele benziyordu.

"Fotoğraf makinesi," dedi gözlerini dövmeden ayırmadan elini yana uzatarak.

Yeni başlayan asistanlarından biri koşturarak çantasına gitti, dönüp aygıtı amirinin açık avucuna bırakırken az daha

tökezleyip düşüyordu. Wren başka dövme olup olmadığını kontrol etmeden önce bulduğunun birkaç kare fotoğrafını çekti.

Fotoğraf makinesini asistana uzatıp parmaklarını çıtlatarak, “Otopsi odasında daha iyi fotoğraflar çekeriz ama işi şansa bırakmayıp fazladan fotoğraf almak her zaman iyidir,” diye açıkladı. “Taşınma sırasında neler olabileceğini bilemezsiniz. Ortada nüfus belgesi yokken kimlik tespitine yarayabilecek her şeye ihtiyacımız var. Yoksa aylarca morgda kalır kadın.” Parmak çıtlatmak feci bir alışkanlıktı, farkındaydı ama alışkanlığıydı işte. “Pekâlâ, ölüm saatini belirlemek için ne kullanabiliriz?”

Wren başını kaldırıp genç öğrencilerine baktı, hepsi anında bembeyaz kesildi.

Biri bildiği bariz şeyi öne sürdü: “E, şey, livor mortis var...”

Öne eğilerek Jane Doe’nun kızarık yüzünü işaret etti.

Wren sırtarak onayladı. “Evet, onu görüyoruz. Daha az bariz bir yöntem peki?”

Oğlanın zeki olduğunu biliyordu. Henüz çabucak düşünemiyordu ama yapılması gerekenin farkındaydı. Hız zamanla gelecekti. Yakında bir olay yerinde ya da ofiste harekete geçmeden önce düşünmesine gerek bile kalmayacaktı.

Delikanlı azıcık tedirgin bir ifadeyle parmaklarını siyah saçlarında gezdirerek, “Rektal ısı?” dedi.

Wren işaret parmağını namlu misali uzattı ama ardından yüzünü ekşiterek başını iki yana salladı. “İçgüdülerin iyi. Isı kontrollü bir ortamda olsaydık harika bir cevap, derdim. Maalesef bu kadının burada geçirdiği tüm zaman boyunca

sıcaklığın gayet hoş yirmi sekiz derecede kaldığını varsayamaz, hatta dileyemeyiz bile.” Sedyeyi işaret ederek, “Ceset torbasını açın, çıkaralım zavallıyı buradan,” buyurdu.

Asistan adli tabipler beyaz ceset torbasını hazırlarken devam etti: “Livor mortis konusunda haklıydın. Doruk noktasında sabitlenmiş, demek ki on iki saate kadar uzanan bir zaman dilimine bakıyoruz. Kolunu tutun.”

İki asistan hareketlenince Wren çekilerek birer koldan tutmalarını sağladı.

Gençler cesedi hareket ettirmekte zorlanırken, “Manipüle etmeyi deneyin,” dedi.

“Bayağı katı,” dedi asistanlarından biri.

Wren eldivenlerini bileğinin üzerinden yukarı çekti. “Doğru. Rigor⁷ yerleşmiş ve katı. Henüz dağılmamış. Anlamı?”

Polis memurlarının sıkıldıkları açıktı. Gecenin köründe yapacak başka işleri varmışçasına iç geçirip göğesini bakıyorlardı. Sabırsızlık gösterileri Wren’i sarsmadı. Bu saatte bataklıkta ortasında bir kadın cesediyle olmak zorundaysa en azından acemi çaylaklara iş üzerinde eğitim verebilirdi.

Daha yakınındaki asistan doğrulup pantolonunu düzeltti. “İlk yirmi dört saat çerçevesine uyuyor. Bu tip katılıkla daha uzun, otuz saate kadar uzun bir süre olabilir.”

İşte.

Gencin artan öz güveni umut vericiydi. Wren bu iş yükü söz konusuyken bulabildiği her türlü yardıma şükrederdi. “Bravo. Bak, burada ne var,” diyerek diğerlerinin yüzlerinden

7 Rigor mortis: Ölüm sertliği veya katılığı. Ölüm sonrası kimyasal değişimler yüzünden uzuvlarda oluşan sertlik. Ölümü müteakip dört saat içinde başlar, kalıcı değildir. (ç. n.)

savıp durduğu karasinekleri işaret etti. “Bu civarda milyonlarca tür böcek var ama bu arkadaşlar et sinekleri. Cesede ilk onlar gelip yumurtalarını bırakırlar, bu yumurtaların içinden kurtçuklar çıkar. Henüz kurtçuklar yok ama yumurtalar şimdiye bırakılmış olabilir. Bu da yine tahminî zaman aralığına uyuyor. Görünüşe bakılırsa katil işini gün ortasında dahi halletmiş olabilir. Her kimse küstah itin teki bence.”

Çaylaklar hevesli öğrenci rolündeydiler ama ağırlıklarını bir bacadan diğerine aktarıp çaktırmadan ayık kalmaya çalışmaları Wren’e seyircisini baymaya başladığını söylüyordu. Geri dönmeye başladıkları sırada memurlardan biri ağaçların arasından seslendi.

Fenerini yerde bir noktaya tutarak bağıırıyordu: “Hey! Burada giysi buldum!”

Wren sırtımasını engelleyemeyerek, “Bir de olay yeri tamamdır diyordunuz,” dedi.

Diğer polislerden biri ters bir bakış atarak ağaçlığa ilerledi. Wren elemanlarına cesedin yanında kalmalarını işaret ederek onun peşinden gitti. Fenerin aydınlattığı yere yaklaştıklarında orada olmaması gereken iki şey derhal dikkatlerini çekti. Bir çalının altına, üzerine bir çift siyah terlik yerleştirilmiş, güzelce katlanmış, pis, sarı bir tişört bırakılmıştı. Memurlardan biri alıp delil torbasına koymadan önce fotoğraf çekildi. Tişört açılınca içinden bir şey düştü.

Wren çömelerek kendi ufak fenerini yakarken, “Kitap mı o?” dedi.

Karşısında Hortlaklar başlıklı, cep boy bir kitap duruyordu. İncelendiğinde bir korku öyküleri antolojisi olduğu anlaşıldı. Arkasından biri fotoğraf çekti, Wren kitabı alarak kalktı, dönüp arkasındaki memurlara gösterdi.

“Bildiğiniz bir kitap mı?”

Hepsi başını iki yana salladı. Biri eldivenli elini uzatarak kitabı aldı. Sayfaları dalgınca tararken, “Doe’nun mudur sizce?” dedi.

Wren memurun kitabı diğerleriyle birlikte poşete koyuşunu izlerken, “Yakında öğreneceğiz,” dedi.

Dönerken ayakları nemli toprağa battı. Gayet duyulur şapırtılarla kurtuldu, sedyeye yöneldi. Asistanlarının cesedi torbaya sokup sedyeye koymalarına yardım etti, eldivenlerini çıkarmadan livor mortis rengini bir kez daha kontrol etti. Farklı ışıktaki pembenin daha parlak bir tonunda görünüyordu. İki asistan arkasında cesedi dikkatle taşıırken adli tıp aracına yöneldi. Aracın arka kapısını açarak engebeli zeminde elemanlarının zorlanarak gelişini izlerken morgunda kimliği belirsiz bir cesedin daha yer alması fikrine karşı yüzünü ekşitti.

Jane Doe önünden geçerken, “Bu gece kim hissediyor yokluğunu?” diye mırıldandı.

Yakınındaki polis kıkırdadı. “Cevap veren çıktı mı hiç?” dedi.

Wren adamın gözlerinin içine baktı ve aracın kapısını sertçe kapatıp yolcu koltuğu tarafına geçti.

“Ölülerin bana ne sırlar açıkladığını bilsen şaşarsın.”

3. BÖLÜM

Sabahlar hoştu. Jeremy'nin canı bir fincan sert kahve çekiyordu, kahvaltısını etmeden çıkmazdı. Günün kalanı araştırma yaparak geçirdiği öğle aralarıyla çoğunlukla darmadağın ve öngörülemez olduğundan her daim doğru dürüst yemek yiyemezdi. Mutfak tezgâhındaki ufak televizyona göz attı. New York, Dannemora'daki Clinton Hapishanesi'nden kaçan iki firarinin haberi ikinci haftasıındaydı. Louisiana'da bile insanlar, âşık bir gardiyanın iki cinayet hükümlüsünün firarına Esaretin Bedeli'nin gerçek hayattaki karşılığıymışçasına yardım etmesine bayılıyordu.

İzlerken birkaç yumurta çırpıp hindi sosisiyle mideye indirdi. Sağlığa faydaları yüzünden vejetaryen olmayı düşünmüş ama mantığına yeterince oturtmayı başaramamıştı. Hayvanlara, kendi türünün çoğu üyesinden daha fazla saygı duyuyordu ama bunun sebebi esasen dünyaya gelir gelmez hayatta kalabilme becerileriydi. Empati denklemde yer bulamadığından kendini kolay bir protein kaynağından mah-

rum etme gereği duymuyordu. Tabağını temizledikten sonra konuklarına bakmak için aşağı yöneldi.

Katie pek sessizdi.

“Fare dişlerini pek seviyor demek,” diye mırıldandı Jeremy.

Katie'nin sol eli kanla kaplıydı, damlayan kan sandalyenin bacağına ve yerde kurumuştı. Kendini rahatlatmak için bir konumda yere çökmesi, Jeremy'nin içini derhal kızın rahatını bozma isteğiyle doldurdu. Maalesef geç kalıyordu, bu sabah ilave zevke ayıracak vakti yoktu. Kıza göz kırpmakla yetindi. Matt, onu fark eder etmez kollarını zincirlerinden kurtarmak için debelenerek testosteron yüklü küfürler ve tükürükler savurmaya başladı. Jeremy, Matt'in geceyi sandalyesini bodrum zemininden sökmeye çalışarak geçirdiğini görebiliyordu; sandalyenin sadece bir bacağına çatlatabilmişti gerçi. İskemleler temele çok önceden betonla sabitlenmişti. Yerlerinden çıkacakları yoktu. İşi tesadüfe bırakmamak adına Matt'in mucize kabîlinden sandalyeyi devirmeyi başarır mı ne yapacağını düşünmek geçti aklından ama çabucak buna vakit harcamamayı seçti. Matt fazlasıyla aptaldı ve gittikçe onu alt edemeyecek kadar zayıf düşüyordu. Jeremy serum torbalarını kontrol etti, Matt elinden geldiğince sert erkeği oynamaya çalışırken torbaları doldurdu.

Matt leş kokulu salyalarını Jeremy'nin yanağına sıçratarak, “Yemin ederim ki seni paramparça edeceğim, ödle herif!” diye bağırdı.

Kerpeteni kapıp Matt'in ön dişlerini sökmek geldi aklına ama hazırda ütülü başka beyaz gömleği yoktu. Ayrıca kendi sidiği içinde oturmuş hâlâ küfreden birine karşı tiksintiden öte hissedilecek bir şey de yoktu. Cevaben Matt'in yüzünü

sertçe kavradı, sert bir öpücük kondururken alt dudağını tatmin edici çıtırtıyı duyana dek ısırdı. Bazen kendini hedonist içgüdülerine bırakır ve yaptığından nadiren pişmanlık duyardı.

Matt'ın ağzı kanla dolarken, "İsteyerek geldin buraya. Unutma," dedi.

Katie yanında sessizce inlerken Matt kan tükürerek gelişigüzel küfretmeye devam etti. Jeremy yukarı yönelirken ona gülümseyerek karşılık verdi, koridordaki aynada üstüne başına bir daha baktı. Savrulmuş bir sarı saç tutamını yerine itti, evden çıktı.

İşi, bir depolama ve lojistik şirketinde veri girişi ve faturalama yapmaktı. Tamı tamına görüldüğü kadar sıkıcı ve anlamsızdı, haftasının çoğunu bir bilgisayar programına sayılar girerek geçirmekten nefret ediyordu. Lovett Logistics'in lobisine dışarıdaki bunaltıcı havayı geride bırakarak girdi. Louisiana yazları yüzünden otoparkı geçmek, sıcak tereyağında yürümeye çalışmaya benziyordu. Ağır, nemli, bunaltıcı. İçeri girdiğinde vücudunun dört bir yandan üflenlen yapay soğuğa alışmaya çabaladığını hissetti. Aşırı çalışan klimalar, şirketin alık personeli ve önündeki birkaç saat boyunca bu petri çanağında tıkalı kalacağını bilmek, Jeremy için uyanık görülen bir kâbustan farksızdı. Elini çantasına attığında, Katie'nin dün gece dikkatini dağıtması yüzünden şirkete girişini sağlayacak kimlik kartını unuttuğunu fark etti. Sessizce iç çekerek resepsiyondaki kadına yanaştı. Sıklıkla giydiği kolsuz elbise ve bluzları yüzünden Jeremy'ye hep yağlı, çıtır tavuk derisini hatırlatan kollarıyla kadın, hafifçe topluydu. Yuvarlak yü-

zünü, kara köklerinden çıkmadığı bariz, aşırı yapılı sarı saçlar çevreliyordu. Jeremy onun gözlerinin rengine dikkat etme zahmetine hiç girmemişti çünkü yaptığı makyajın aşırılığı içini kaldırıyordu. Bugünse âdeta kadının göz oyuklarına mantar yerleşmiş, göz kapaklarını delip toparlak yüzüne yayılmışçasına fark ediyordu yeşilin tonlarını. Kadın her zamanki gibi telefonunda ekran kaydırıyor, kuşkusuz artık ruh eşini bulmayı umduğu hangi randevu uygulamasıysa oradaki kâfirlerden gelip posta kutusunu dolduran, az biraz hakaretamiz teklifleri kontrol ediyordu.

“Nasıl yardım edebilirim, Jeremy?” dedi kadın, geldiğini görünce.

Jeremy, adının kullanılmasına karşılık, kadınınkini hafızasına almayı reddettiğini belirtecek şekilde yüzünü buruşturdu.

Tüm sevimliliğiyle, “Bir meleklik yapıp kilidi açarsan,” dedi, çantasını işaret etti. “Kartımı unutmuşum, bir an önce işe girmek için sabırsızlanıyorum.”

Kadın, hanımefendi gibi görünmesini sağlayacakmışçasına ağzını örterek güldü. Jeremy derin iç geçirme dürtüsünü bastırarak kadının gülüşüne katıldı. Kadın bir daha güldü ve takma tırnağıyla kilit tuşuna bastı.

“Borcun var bana artık,” dedi göz kırparak.

Jeremy içeri girerken tüm soğukluğuyla, “Bir halt borcum yok sana,” dedi. Kadın muhtemelen bu lafı şaka sayacaktı. Jeremy’nin umurunda değildi.

4. BÖLÜM

Yüz koruyucusunu takan Wren, soğuk morg masasında yatan cesede sessizce baktı. Ceset de kapağı sarkmış tek gözüyle ona bakıyordu. Sağ gözünün görünen azıcık kısmı bile yaşadığı dehşeti âdeta bağıırıyordu.

Bolca su emmiş giysileri çoktan fotoğraflanıp çıkarılmıştı. Teknisyenler bu haltı yiyen hayvana ulaşmalarını sağlayabilecek bir iplik, saç teli, herhangi bir şey bulabilmek için onları inceliyorlardı. Wren, bozunma çoktan kadının hatlarını değiştirmeye başlamasına rağmen yüzde hâlâ görülebilen peteşiyal hemorajiyi⁸ özellikle not ederek kırık kemik yokluyordu. Louisiana güneşi canlılara merhamet göstermezdi ama ölümlere karşı ilaveten gaddardı. Wren, hafif şişme ve belirgin çürüme eksikliğine bakarak kurbanın belki bir gündür açık havada kaldığını tahmin etti.

Birden fazla ip izinin kesiştiği ve gırtlak dokusunu derinden kestiği boğazın etrafındaki bereleri not etti. Ölüm

8 Kılcal damar yırtılması sonucu oluşan kanama. (ç. n.)

sebebi bu değildi. Wren'in öldürücü darbe olduğuna iddiaya girebileceği karın bölgesindeki yara bir yana, kadının boğazındaki bereler kan dolaşımına işaret etti ki o da sadece kalp atarken gerçekleşirdi. Zavallıcığın boğazı, öldürme amacı güdülmeden sıkılmıştı. Boğazının acımasızca sıkılması, katilin kadına nihayet ölüm yoluyla kurtuluşu bahşetmeden önce hayal edilebilecek en acı verici yollardan biriyle işin tadını çıkarmasıydı.

Kadının karnı boyunca ilerleyen yaraysa pütürlü ve derindi. İçindeki kanın pıhtılaşmış olması, katilin yarayı kadın henüz sağken açtığını gösteriyordu. Kasların bazılarında hâlâ devam eden rigor mortis ile karaciğer ısısı, ölüm anını son otuz altı saat civarında bir yere oturtuyordu. Ne yazık ki Wren'in olay yerinde belirlediği livor, bunun azıcık daha altındaydı. Lekelerin koyu kırmızı, mavi veya mor olmasını beklemişti ama Jane Doe'nun derisinin altında öbeklenmiş kan, parlak pembeydi.

Bu tutarsızlık karşısında kaşlarını çatan Wren, muayeneye devam etme kararı aldı. Livor mortis, önündeki masada yatan zavallıdaki gibi, cesedin ölümden sonra taşınıp taşınmadığını belirlemeye de yardım ederdi. Karnın yırtılarak açılmasından sonra akışı kesilen kan, kadının kalçasıyla yüzünün sağ tarafında ve sağ kolunun birkaç yerinde az miktarda toplanmıştı. Ayrıca beldeki ve omuzlardaki öbekler cesedin bir ara sırtüstü de yattığına işaret ediyordu. Sağ taraftaki livor mortis koyuluğuna bakarak sağ yanına dönükken öldüğünü, daha sonra sırtüstü yatırıldığını kestirmek mümkündü. Bu ayrıntılar birbirine tam uyan yapboz parçalarıydı ama livor mortis rengi, Wren'i kuşkuya düşürüyordu.

Ninova

İçeri giren Dedektif John Leroux, yüzüne maske ve sağ eline lateks eldiven taktı. Köşeli çenesinin gerginliğinden dişlerini sıktığı anlaşılıyordu ve maskenin üzerinden görünen tek yeri, koyu mavi gözleri, milyonlarca soruyla doluydu.

Dedektif otopsi odasına girdiğinde Wren başını kaldırıp bakmıştı. Yıllardır birlikte çalıştıklarından adamın yüz ifadelerini rahatça okuyabiliyordu. Leroux fazla mesai yapmıştı ve sorularına cevap arıyordu.

“Bana verecek bir şeyin olduğunu söyle, Muller,” dedi kemerini düzelterip ellerini beline yerleştirerek.

Wren duraksadı, ardından tekrar başını kaldırıp baktı.

“Kurban dondurucuda saklanmış.”

Ninova

5. BÖLÜM

Jeremy bölmesindeki yerine oturdu, bilgisayar ekranını açtı ve cep telefonu ile kahvesini kolayca erişebileceği bir yere yerleştirdi. Güne haber siteleri ve sosyal medyada gezinerek başlamayı yeğliyordu. Times-Picayune'un bu sabahki ana sayfası gözüne takıldı. "Dostları Nöbete Devam Eden New Orleans Yerlisi İki Kişinin Bulunması İçin Çabalar Artırıldı." Kahkahasını zor tuttu. Mumlu, fotoğraflı nöbetlere bayılıyordu.

Katie ve Matt bodrumumda inerken mumlarınızla fotoğraflarınız ne işe yarıyor ki?

Haber fotoğrafındaki gözü yaşlı, mahzun "dostların" daha çok kendilerini gazetede görmekle ilgilendiklerine karar verdi. Herkesin bir sebebi vardı. Kayıplarından bahsetme hevesleri, bu tiplerin flaşlar altında kendi iğrenç dikkat çekme ihtiyaçlarını giderdiklerini açıkça gösteriyordu. Haberin devamını şöyle bir taradı, gen havuzundaki söz konusu iki eksiğin derhal bulunmalarının önemi vurgulanıyordu.

Ninova

Mesai arkadaşı Corey, kahvesini yudumlayarak Jeremy'nin bölme duvarına yaslanıp, "Çok korkunç, değil mi?" dedi. "Bu ikisi de öncekiler gibi çıkacak. Benzerlikler göz ardı edilmeyecek kadar ortada. Birini attıktan sonra diğerini birkaç güne alıveriyor. Diğer kayıp kızı bulduklarını duymuştun, değil mi?" Başını iki yana sallayıp kahvesinden bir yudum daha aldı. Diğerlerini kastediyordu ve kısmen haklıydı. Jeremy bir süredir bu işteydi, şimdiye dek altı kurbanı vardı. Genelde tam da Corey'nin varsaydığını yapıyordu. Birinden sıkılınca yenisini aramaya çıkıyordu. İlk defa üst üste bindirmişti. Katie ile Matt evine Meghan hâlâ kısmen hayattayken gelmişlerdi. Planı böyle değildi ve risk söz konusuydu ama bazen doğru kişiler yoluna çıktığında doğaçlama yapmak gerekiyordu.

Meghan geçen perşembe bardan birlikte çıkmaya ikna ettiği gariban bir umutsuz vakaydı. Daha ağzını açtığı anda sinirlerini zıplatan türden gürültücü ve kibirli biriydi. Bir ara bodrumdan "ana kuzusu" diye haykırmış, Jeremy'nin dikkatli, özenli düşünmeyi gölgeleyeceğini bildiği öfkeyi tetiklemişti. Jeremy öfkeye kapılsa hayati bir hata yapardı; az daha serinkanlılığını ve dolayısıyla özgürlüğünü kaybetmesine yol açacağı için Meghan'a fena bozulmuştu.

İradesini kırmak için birkaç gün harcamıştı. Meghan hangi günün, saatin veya dakikanın sonuncusu olacağını merak ederken kızın psikolojik durumunu takip etmişti. Birkaç gün oynadıktan sonra sessizce bodruma inmişti. İletişime girmemesi elbette kötüye alametti ama Meghan yine de doğrudan karnına saplanan bıçağı beklememişti. Jeremy bıçağı kızın karnında, büyük bir güçle boydan boya sürüklemiş, onun beton zeminde acıyla kıvranışını seyretmişti. Bu sonu kasten

seçmişti. Karın yaraları hakikaten acılıydı. Yaraya akan safra ve asitler kurbanı kendi vücut sıvılarıyla yavaşça zehirlerdi.

Pazar gecesi, Katie ile Matt'in gelişlerinin ertesi gecesinde yaşanmıştı bunlar. Meghan'ın cesedi bu sabah bulunmuştu. Radyoda dinlemişti ama henüz ayrıntılar halka açıklanmamıştı. Jeremy gergin değildi. Cesette iz bırakmamaya her daim büyük özen gösterirdi. Mesela ufak oyunlarından birinde Meghan'ın boynuna doladığı misina ve kabloyu bile neme lazım diyerek başka yere atmıştı.

Başta bir *modus operandi*⁹ kararlaştırmamakla birlikte genellikle bar ve gece kulüplerinde yirmili ve otuzlu yaşlardaki kimseleri hedef alıyordu. Ama meraklarının götürdüğü yerlere gidiyor, her seferinde cinayet yöntemini değiştiriyordu. Bir de elbette bataklık suyu vardı. Dördüncü kurbanının bulunmasından sonra basın, cesetleri açık yerlerde ve pis bataklık suyunda bırakma eğiliminden yola çıkarak bir isim takmıştı ona. "Bayou Kasabı" diyorlardı, başlarda aldırmamıştı ama artık bu lakabı sıkıcı buluyordu. Son zamanlarda bayat rutininden de sıkılmaya başlamıştı. Dahası, öngörülebilir olursa yakalanmaya da yaklaşırdı. Yeni bir şey sunmaya hazırdı.

Jeremy dalgınlığından sıyrılarak sandalyesini çevirdi, Corey'ye döndü.

"Öyle mi?" dedi.

Corey gülerek elini uzatıp Katie ile Matt'in kayboluşundan bahseden haberi işaret etti. "Hem de nasıl... Bu iki salak neredeyse bir haftadır kayıp. İşleri bitmiştir. Bataklığa atar, gider işte."

9 (Lat.) Yöntem, uygulama tarzı. "MO" şeklinde kısaltılır. (ç. n.)

Jeremy, Corey'nin dosdoğruluğuna gülmeden edemedi. Misafirlerinden Jeremy'nin hissettiği aşağılamayla bahsetmesi içini ferahlatmıştı.

"Haklı olabilirsin. Hem bulunurlarsa en azından şu mum ve dua zırvaları sona erer. Kamera dikkatine hevesli bu şöhrer orospularına katlanamıyorum," dedi Jeremy. Corey'nin ilgisizlik sınırını sınıyordu.

Corey hafifçe öne eğilip başıyla onaylayarak güldü. "Aynen dediğin gibi!" dedi. "Buraya yazıyorum, hafta sonuna solucan yemi olacaklar."

Neredeyse tamı tamına haklıydı, Jeremy biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

Corey gözlerini devirerek, "Neyse. Millet bakmaya başladı, işime döneyim ben," dedi. Jeremy, bölmeler krallığının verdiği azıcık kudretle onlara bakan yöneticiyi fark etti. Corey bölmenin duvarına hafifçe vurarak, "Az daha unutacaktım," dedi. "Cumartesi gecesi Tap'te açık mikrofondayım. Vaktin olursa uğra. Ne kadar seyirci bulabilirsem o kadar iyi."

Jeremy başıyla onayladı. "Tamam, gelmeye çalışırım. İyi şanslar sana."

Corey bölmesine koştururken Jeremy işine döndü.

Wren'in canı sıkındı. Morgunda kimliği belirsiz ceset bulunması asabını bozardı hep. Sebebi, çoğunlukla başladığı işi bitirmeye yönelik, neredeyse nevrotik takıntısıydı. Bitmemiş işlerden, özellikle soğutucunun kapısını her açışında kendini hatırlatanlardan hiç hoşlanmıyordu. Jane Doe'lar, idari karın ağrısından öte, bir de hüznün yüklüyorlardı sırtına. Geceleri gözlerini kapadığında da onları görüyordu. Kendilerine bir isim vermesini, hikâyelerine bir son bahşetmesini rica edişlerini duyuyordu. Birilerinin sevdiği birinin soğuk bir ceset torbasında sahipsiz yatmasının getirdiği hüzünden kurtulamıyordu. Doe'ların yalnızlığı çıkmıyordu aklından. Unutulmaktan kötüsü yoktu. İsimsiz ölülerin uzun süre isimsiz kalmamalarını kendine görev bellemişti.

Leroux eldivenli elini Jane Doe'nun sağ kolundaki pembe livor mortis'te gezdirdi, başını kaldırıp Wren'e baktı.

Sormaktan çok tespitte bulunarak, "Ölüm saati tahminini bozmaya çalışıyor yani," dedi.

Wren gözünü kadından ayırmadı.

Neşter sapına yeni bir bıçak takmak için dönmeden önce dalgın bir ifadeyle kafasını sallayarak, "Çalışıyor... Başarıyor," dedi.

"Tuhaf belirginlikte bir şey, değil mi? Bu salakların kaç böyle bir şey yapmayı bilir ki?"

Wren cevap vermedi, iç organları çıkarmak için kesiye başladı. Öfkeyle başını iki yana salladı. Leroux sırtarak geri çekildi, maskesini düzeltti.

"Bahse girerim, sırf ilçe adli tabibinin sinirini bozmak içindir," diyerek başını yana eğdi. "Herife fazla paye veriyorsun. Tecrübelerime göre bunların hepsi kurt kılığında birer dangalktır."

Wren durdu, dedektife bezgin bir bakış attı.

"Tek amacı bu demedim ben. Kendini Hannibal Lecter falan sanan ödlele bir mankafanın becerilerimi sınamaya kalkması hoşuma gitmiyor, hepsi o."

Çit makasını andıran bir alet alıp kaburga kemiklerini alttan başlayarak köprücük kemiğine kadar kırmaya girişti. Kırılan kaburga sesleri ve uyguladığı güç, kendini ne zaman böyle bezmiş hissetse duygusal arınma getirirdi. Kalın köprücük kemiğinin daha fazla çaba gerektirmesiye şu anda en çok gereksindiği şeydi.

"Madem öyle, şimdi söyleyeceklerime iyice kızacaksın." Leroux yana açılarak Wren'in göğüs kafesinin sol tarafına geçmesine izin verdi.

Wren işine ara vermeden homurdandı.

"Söyle işte," dedi sert kırılma sesleri arasında.

Dedektif çalan telefonunu sessize alarak tezgâha yaslandı. “Karşımızda bir seri katil olduğuna bayağı eminiz artık.”

“Deme!” dedi Wren sahte bir inanamazlık vurgusuyla.

Dedektif cevap vermedi ama sert bir bakışla karşılık verdi.

“Onu sana ben de söyleyebilirdim, John. Dedektif roze-timi ne zaman verirler?” Wren dedektifin bakışlarına karşılık olarak gözlerini devirip sırtıttı.

Leroux bıkkınlıkla gözlerini kapadı. “Peki... esas mesele o değil zaten, Muller.” Masanın diğer yanına dolandı, ellerini dayayarak öne eğildi. “Bu potansiyel seri katil, bir sonraki cesedi nereye atacağına dair ipuçları bırakıyor. Elimizde başka bir olay yerine dair ipucu bulunduğu kanısındayız ama henüz deşifre edemedik.”

“Daha açık konuşman lazım.” Wren dedektife döndü, başını yana eğdi.

“Sakin, Muller. Yüzde yüz emin değiliz daha. Sıradaki olay yeri, cesetlerde bırakılan çer çöple bize söylemek istediği şey olabilir. Twelve Mile Limit’te bulunan kurban... Boğazına tıkılmış kâğıdı hatırlıyorsunuzdur.”

Wren işini bırakıp dedektife başıyla devam etmesini işaret etti. Yakın zamanda olay yerlerinde garip nesnelerle bulunmuş iki ceset vardı. Katilin teatral davranmaya çalıştığı fikrine karşı sırtıtmadan edemedi. Can almak kendi başına yeterli bir drama değil miydi yani? Vahşetlerini sürpriz yumurta misali paketleyecek kadar mı onaylanmaya açtı bu katil? Mesele daima kontrol meselesiydi. Bu tür canavarlar herkesin kontrolün onların elinde olduğunu bilmesini sağlayarak kendilerini kudretli hissederlerdi. Ancak Wren bu tip işaretlerin, fıkrayı anlatıp üzerine yarım saat espriyi açıklayanlarda olduğu

gibi, öz güvenden çok güvensizliğe işaret ettiğini biliyordu. Yaptıkları işin kendi başına konuşmasına izin vermezlerdi. Çaresiz ve rahatlıktan uzak davranışlardı bunlar. Sadece en zavallı meşhur katillerin, illa ayakta alkışlanmayı bekleyen takıntılı, narsist minik iblislerin başvurduğu bir hamleydi.

BTK¹⁰ adıyla bilinen Dennis Rader, 1970'lerde masum kadınları takip edip onları işkence uygulayarak öldürmekle yetinmemişti. Şöhrete ulaşmak için öyle sabırsızdı ki polisi arayıp olay yerlerine yönlendirmişti. Yediği haltları sadece bildirmekten sıkılınca basına şiirler ve mektuplar yazmış, şehrin çeşitli yerlerine polisler için acayip, küçük cinayet dioramaları¹¹ bırakmıştı. Dikkat çekmeye duyduğu açlık sonunu getirmişti. Müthiş bir şey yapma aceleciliği içinde öyle sallapati davranmıştı ki yolladığı bir mektupta polise, bir disketin izini kendisine ulaşacakları şekilde takip edip edemeyeceklerini sormuştu. Öyle bir şeyi yapamayacaklarını söylediklerindeyse polisler inanmıştı. Kendini, polisin dahi teatral heveslerine boyun eğecek kadar güçlü ve dokunulmaz zannetmişti. Yanılmıştı.

“Laboratuvar en azından kısmen üstünde ne olduğunu çıkarabildi. Ucuz roman türünden bir kitabın yedinci bölümü. Soru şu: İkinci olay yerini hangi bataklıkta bulduk?”

Wren kaşlarını çatarak, “Yedi Kız Kardeş Bataklığı,” dedi. “Yine de çok zayıf bir bağlantı değil mi bu? Tamam, garip ama...”

10 (İng.) Bind, Torture, Kill: “Bağla, İşkence Et, Öldür.” ABD’li seri katil Dennis Lynn Rader’ın (1945 -) kendisine taktığı lakap. (ç. n.)

11 Gerçek veya kurgu bir olayın üç boyutlu modellenmesi. (ç. n.)

Leroux parmağını kaldırarak onun lafını kesti. “Yedi Kız Kardeş Bataklığı’nda bulunan kitabın bir bölümü yırtılıp çıkarılmıştı. Aynı kitap olduğunu onaylattık.”

Dedektif halinden memnun gibiydi, maktulü işaret etti.

“Hepsi bu da değil. Kıyafetine bir kâğıt parçası sıkıştırılmıştı. Bir sonraki olay yerine dair işaret olup olmadığına bakıyoruz. Elemanlarımın tamamı uğraşıyor ama senin için de fotokopisini aldırđım. Başka bir gözün daha görmesi işe yarayabilir.”

Arka cebinden çıkardığı katlanmış sayfayı açıp tezgâha, Wren’in önüne yerleştirdi. Wren eldivenlerinden birini çıkarıp kâğıdı aldı.

“Bu zambak deseni...” Wren cesedin yattığı masanın üzerine eğilerek kâğıt parçasının kenarına gelen deseni işaret etti. “Mat mıydı yoksa parıltılı mı?”

“Parlak gibi. Ne deniyordu?” Gözlerini yumdu, bir elini yumruk yaptı, derken işaret parmağını kaldırdı. “Hah, yarıdöner... Kabartma gibiydi bir de.”

Wren başıyla onaylayıp fotokopiyi incelemeye devam etti. “Bu diğer şey ne?”

Dedektif yüzüne uzatılan kâğıda baktı.

“Ha, kitaptaki kütüphane kartı... Daha fazla göz, daha çok fayda işte.”

Wren kütüphane kartında yazılı son isme bakarak, “Philip Trudeau. Çok tanıdık geliyor,” diye mırıldandı.

“Maalesef ondan bir şey çıkmadı.” Leroux homurdanarak elini salladı.

Ninova

“Eh, ben cinayet polisi değilim ama sivil içgüdüm, suçlunun olay yerinde adını ve telefonunu bırakması muhtemelen gerçek olamayacak kadar iyi bir şey diyor.”

“Öyle, öyle. Philip Trudeau’yu bulduk zaten. Ta Massachusetts’te oturuyor. Adam yirmi küsur sene önce, ortaokuldayken buralardaymış; bir daha hiç gelmemiş. Bu kitapsa yaklaşık on gün öncesine kadar Lafayette Halk Kütüphanesi’ndeymiş,” diye açıkladı Leroux. Telefonuna bir daha bakarak iç çekti. “Buna cevap vermem lazım. Sen düşünmeye devam et.”

Hızlı adımlarla morgdan çıktı. Wren fotokopiyi tezgâha bırakıp temiz bir eldiven taktı. Kurbanın iman tahtasını kaldırdı, duvardaki saate baktı.

“Gece uzun sürecek, tatlım.”

7. BÖLÜM

Akşamüzeri beşi sekiz geçe paydos eden Jeremy, eşyasını toplayıp kapıya yöneldi.

Onlarca bölmenin ta ötesinden, “Cumartesi!” diye seslendi Corey.

Jeremy onaylarcasına elini kaldırdı ama hiçbir şey demeden çıkıp otoparka yöneldi. Derin bir nefes alıp verdi ve stresin vücudundan neredeyse anında çıkıp gittiğini hissetti. Bölme içinde hayat hakikaten barbarcaydı.

Arabasına yerleşirken güneşin bir günlük ağırlığı üzerine bindi. Klimayı açmak hemen ferahlık getirmedi. Aksine sıcak, bayat hava dört yandan üzerine saldırdı. Camı indirmekse boğulma hissini sadece biraz azalttı. Nihayet klimadan gelmeye başlayan serin havaya karşı soluk alışını düzenlerken boğularak ölmenin böyle bir his mi verdiğini düşündü. Kısacık bir çaresizlik anı, mide kaldıran panik ve ardından gelen ani rahatlama hissi.

Ninova

Ama rahatlama sunmak, Jeremy'nin ilgi alanına girmiyordu. Hayır, onun tek odaklandığı, acı çektirmekti. Acının mekaniği hem incelikli hem basitti. Temel zıtlık. Psikolojik açıdan acı, kimyasal reaksiyonların kusursuz bir senfonisini gerektirirdi. Hissin maddeleşmesi için her parçanın doğru zamanda çalınması. Bir uyarının periferik sinir lifi üzerinden gönderdiği uyarının somatik duyu korteksince algılanıp tanımlanması. Uyarının yolculuğu herhangi bir noktada müdahale görürse his azalırdı. Buna karşılık o elektrik yüklü uyarı algılanma yolculuğuna çıkarmak, en akılsızların bile ustalaşabileceği bir şeydi. Tek gereken, keskin veya kunt bir cismin kuvvetle eşleştirilmesiydi. Ne büyüleyici bir şeydi...

Acıyı ilk görüp tanıdığı anı hatırlıyordu. Yedi yaşındaydı, bugün hâlâ oturduğu evin salonunda kitap okuyordu. Sayfayı çevirirken duymuştu. Dışarıdan babasının kamyonetinin evin toprak yoluna girişini işitmişti. Aracın kapısının açılıp çarpılarak kapatılışı, babasının gerginliğini gösteriyordu. Babası kulübesine yönelirken homurdanıyor, küfrediyor, tükürüyordu.

Jeremy olan biteni görmek için kalkıp dışarı koşmuştu ve çıktığında yepyeni bir şey duymuştu. Ses, pikap kamyonetin dorsesinden geliyordu ve ızdırap doluydu. İlk kamyonetin arkasında yaralanmış bir çocuk bulunduğuna yemin edebilirdi. Çığlık öyle insani, öyle ızdıraplıydı ki... Bir dizi haykırış, ardından alçak sesle inlemeler... Jeremy'yi aynı ölçüde hem büyülemiş hem iğrendirmişti; vücudundaki her hücrenin beklentiyle titreştiğini hissetmişti. O ikindinin sıcağı üzerine ağır bir battaniye misali tekinsiz, kendine bir sığınak araması konusunda onu uyaran bir önseziyle çökmüştü. Ama bir yandan da görünmez bir iple kamyonetin arkasından haykıran

şeye doğru çekildiğini hissetmişti. Dorsedekini görmek için kenardan tırmandığında acıyla kıvranan, ürkmüş bir maral¹² görmüştü. Hayvanın kırık bacağı ve ağzının sol kenarından omzuna kadar uzanan yara hemen dikkatini çekmişti. Böğrü, karnının inip kalkışı öyle zorluydu ki karşılığında nefesleri akciğerlerinden ızdırapla çıkıyordu. Burnundan kan sızıyordu, gözleri dehşet ve acıyla kocaman açılmıştı. Jeremy o gözleri bugün kendi gözlerini kapadığında hâlâ görebiliyordu. Başını çevirememiş, gözlerini kaçıraramamıştı. Birkaç saniye boyunca öylece durup o güzelim hayvanla kâbus gibi bir an paylaşmıştı.

Müzik sanki sırası gelmiş gibi çalmaya başlamıştı. Babası kulübesindeki eski radyoyu açmıştı. Çalışırken daima müzik dinlerdi. Nancy Sinatra'dan "These Boots Are Made For Walkin'" çalıyordu.

Babası kulübesinden çıkıp geldiğinde, "İn aşağı, evlat," diye buyurmuştu. "Korkutacaksın hayvanı. Çıgıklara daha fazla katlanamam."

Av tüfeği omzundaydı. Eliyle Jeremy'nin hayvanın önünden çekilmesini işaret etmişti.

Jeremy baktığı noktadan atlarken çekinerek, "Baba... Ne oldu?" diye sormuştu.

Babası elini sarı saçlarında gezdirip çenesini asabiyetle ovuşturmuştu. Çenesinden tanıdık hışırtı sesi gelmişti.

Çok sıradan bir şeymiş gibi ilerleyip dorsenin arka kapığını açarken, "Aniden fırladı önüme. Yolda iki büküm

12 Dişi geyik. Ayrıca kimliği belirsiz cesetler için kullanılan terim. (ç. n.)

kaldı... Öyle çığlık çığlığa bırakamadım yolda. Tüfeğim de yanımda değildi, getirdim işte,” demişti babası.

Jeremy vaktinde beyaz olan, kullanıla kullanıla kararmış eski brandanın üzerinde yatan hayvanı daha iyi görebilmişti böylece. Kumaş kan lekeleriyle kaplanmıştı. Maralın dili ağzından sarkmaya başlamıştı. O seyrederken babası kocaman bir el arabasını kamyonetin arkasına yanaştırmıştı.

“İyi ki buradasın, evlat,” diyerek sırtına indirdiği şaplaqla Jeremy öne tökezlemişti.

“Ne yapacaksın?” demişti Jeremy merakla.

“Eh, öldürmemiz lazım. İzdırabına son vermezsek canavarlık etmiş oluruz.”

Jeremy nefesinin boğazını gıcıklayışını hissetmişti.

Gözünü maraldan ayırmadan, “Öldürecek miyiz?” demişti.

“Hayat böyle, evlat. Hiçbir canlının lüzumsuz yere acı çekmesine izin vermemek lazım. Ayrıca doğanın bir düzeni var. Kimileri zirvededir, kimileri de zirvedekilere bir şeyler sunmak için vardır. Bu maralın feda edilmesi bize et sağlayacak,” diye açıklayarak brandayı çekmiş, yaralı hayvansa ani hareket yüzünden titremişti. “Gel, indirmeme yardım et.”

Jeremy afallamıştı. Babasının brandayı çekmesine ve ardından dorseye tırmanıp dişi geyiği indirmesine mekanik hareketlerle yardım etmişti. Artık çığlıklar daha yüksek ve telaşlıydı. Maral böğürerek yardım çağırıyordu ama evinden, yuvasından çok uzaktaydı.

Hayvan el arabasına iç kaldıran bir sesle düşmüştü. Hafif bir çıtırtıyı daha da tiz çığlıklar izlemişti. Babası zavallıyı hızla evin arkasına götürmüş, Jeremy tek kelime edemeden

peşlerinden gitmişti. Ağaçlığa vardıklarında babası maralı çimlere bırakmıştı.

“Yanıma gel, evlat,” demişti babası.

Ayağının ucu maralın arka bacağına dokunurken tüfeği indirip kafasına nişan almıştı. Hayvan daha da fazla, ölümün tepesine dikildiğini hissetmişçesine böğürmeye başlamıştı.

“İki gözün arasından vurmak lazım,” demişti babası sakın bir sesle. “Hayvanın acısını çabucak bitirmek şart.”

Lafı biter bitmez, hiç uyarmadan tetiği çekmişti. Jeremy ani gürültüyle yerinden sıçramıştı. Merminin şiddetiyle hayvanın kafası geriye savrulurken bir anlığına her şey yavaşlamıştı sanki. Ardından sessizlik, sağanak misali bastırdığında Jeremy ürpermişti. Baba oğul bir anlığına öylece bakmıştı. Geçmişe bakınca Jeremy o anın kendi gelişiminde hayati rol oynadığını düşünüyordu. Izdırabı, acıyı ve ölümün getirdiği kurtuluşu görmüştü.

Evine girdi, anahtarını hemen girişteki bakır tasa fırlattı. Aniden çarpan metalin sesinin muhtemelen misafirlerini irkilttiğini düşündü ve korkularını düşününce içi heyecanla doldu. Dosdoğru mutfağa gidip ellerini ovarak yıkamaya, iş yerinde kuşkusuz bulaşmış mikroplardan arındırmaya girişti. Gömleğinin düğmelerini açarak heyecanla bodrumun kapısına ilerledi. Duvara stratejik düşünceyle yerleştirilmiş kancaya gömleğini asmak için durdu sadece. Kapıyı açıp bodruma inmeden önce beyaz fanilasını düzeltti.

Ninova

8. BÖLÜM

Wren morgun ürkütücü kapısının kilidini kartıyla açtı, basamaklardan arka otoparka indi. Mütevazı siyah arabasına bindi ve hemen düğmeye basarak kapıları kilitledi. Yakınlarında dolanan avcılar fark etmeden arabalarında oturanların sonlarını fazlasıyla görmüştü.

Eve yönelmeden önce kısa bir süre oturup kendini topladı. Sıcak meltem alçak sesli bir konuşmayı kulaklarınailetince başını kaldırıp baktı. Leroux bir eli saçında, arka kapıdan çıkıyordu. Tam seslenecekken telefon açmak üzere olduğunu fark etti. Dedektifin ekranına dokunduğu telefonu yüz hizasına kaldırışını izledi. Diğer taraftaki ses hoparlörden geliyordu ve telaşlı gibiydi.

“Kitap temiz çıktı.”

Leroux’nun iç çekişi görülebilecek ölçüdeydi; kendi aracının direksiyonuna geçti, güneşliği indirip bir sigara çıkardı.

“Kısmi bile mi yok, Ben?”

Ninova

“Maalesef.” Ben cidden hayal kırıklığına uğramış gibiydi.
 “Bu sefer bir şey yakalarız sanmıştım.”

Leroux sigarayı bir an dudaklarının önünde tuttu.

“İt herif kütüphanede eldiven mi takmış? Adli bilimlerden açısından bu kadar temiz olay yeri bırakmayı nasıl becerebiliyor?” diye söylenerek sigarasını yaktı, derin bir nefes çekti. “Önce Muller’ı afallattı, şimdi de seni mi yani? Nerede benim uzmanlarım?”

Wren bu laftan hoşlanmadı ama dedektifi, saldığı duman penceresinden çıkarken izlemeye devam etti. Leroux hiçbir vakanın televizyonlardaki gibi tıklar tıklar çözülmediğini bilecek kadar uzun süredir meslekteydi. Ama bir yerlerden kekiştirebileceğı bir ipucu bulmaya da alıştı.

Dünyanın gördüğü en titiz ve kurnaz seri katillerden Israel Keyes bile sonunda hata yapmıştı. Keyes yaptığı her şeyi dikkatle planlamıştı. Gelişigüzel seçtiğı kurbanlarını kaçırp öldürmek için bazen uçakla, arabayla veya trenle ama sürekli seyahat etmiş, cinai aletlerini geldiğinde hazır bulabilmek için pek çok yere önceden gömmüştü. Önceki her bir kurbanından kendini uzak tutabilmek adına bunca çaba harcadıktan sonra oturduğu kasabada işlediğı bir suç sayesinde yakalanmıştı. Yıllar yılı özenle kurduğu kontrolünü, Anchorage’da bir akşam soymaya niyetlendiğı büfedeki genç baristayı görünce yitirmişti. Önceden düşünüp planlamadan kaçırdığı kızı, kendi arabasında tecavüz ettikten sonra öldürmüştü. Kaçırma anı güvenlik kameralarına yakalanmıştı. Kaçmaya kalkıştığıdaysa kasaba çıkışındaki banka otomatlarından para çekerken kameralarca saptanmıştı. Kusursuz dehşet hükümdarlığı, birazcık dikkatsizlikle yıkılıvermişti.

Ninova

Wren karşılarındaki katilin de benzer bir kaderi yaşamasını umuyordu.

Aynı umut, gergin sinirlerini yatıştırmak uğruna içine zehir bulutları çeken Dedektif Leroux'nun yüzünden de okunuyordu. Dedektif, New Orleans'tan Keyes seviyesini de aşan Makyavelist planlar yapabilen bir katilin çıkıp çıkmadığını soruyordu. Hoparlörden Ben'in gülüşü yükseldi, arkadan bir kahve makinesinin sesi geliyordu.

"Eh, en azından Muller da tökezlemiş."

Leroux iç çekerek homurtuyla cevap verdi. "Anlaşılan başa döneceğiz yine. Sağ ol, birader."

"Ne demek." Ben telefonu hemen kapamıştı.

Wren pek alınmamıştı. Herkes elinden geldiğince çabalıyordu işte. Leroux berbat görünüyordu. Sigarasını camdan atıp park yerinden çıkarken, Wren adamın gözlerini çevreleyen koyu halkaları fark etti. İç çekerek marşa bastı. Radyonun aniden yüksek sesle devreye girişi, morg civarındaki çoğu ıssız sokakların sessizliğini bozuverdi. Wren sesi kapatıp telefonunu aracın Bluetooth sistemine bağladı, kısacık yolu boyunca dinlemek için bir podcast açtı. Ama dikkatini dağıtmaya yetmedi bu. Kütüphane kartındaki ismi aklından çıkaramıyordu. Leroux'ya bakılırsa Trudeau hedef saptırma amacıyla konmuş sahte bir ipucuydu ama Wren ismin tanıdık geldiği hissini üstünden atamıyordu.

Hayatında kaç Philip Trudeau çıkar ki karşına?

Kafasındaki dırdırcı sese mi kulak verse yoksa Leroux ile diğer dedektiflerin Massachusetts'teki adamı elerken üstlerine düşeni yaptıklarına mı güvense, bilemeden oturduğu sokağa döndü. Arabayı park ettikten sonra ilerleyip eski, titrek sun-

durmasının basamaklarını çıktı. Yaşını fazlasıyla gösteren evini, karakteri ve pek çok acayıplığı yüzünden seviyordu.

Anahtarlarını kapının yanındaki kancaya takıp doğrudan mutfığa girerek çantalarını yere bıraktı. Bitkindi ama uyumaya hazır değildi, fırın saatine göz atıp bir fincan kahve hazırladı. Arkadaşlarının çoğu günü dolu bir kırmızı şarap kadehiyle sonlandırırды ama şarap Wren'e hiç iyi gelmiyordu. Tadını güneşte fazla kalmış üzüm suyu gibi buluyordu ve tek getirdiği, baş ağrısıydı. Taze hazırlanmış kahvenin sıcak, hoş kokusu zihnini derhal yatıştırdı. Tezgâha yaslandı, kahve makinesinden gelen fokurtuları dinlemeye koyuldu.

Philip Trudeau.

Unutulmuş bir hatıranın birden ortaya çıkması umuduyla ismi önce içinden, sonra sesli tekrarlardı. Üst kattaki kocası Richard'ı uyandırmamaya dikkat ediyordu. Sabah erkenden işe gidiyordu ve Wren kendi gece kuşu eğilimlerini adamın dinlenmesini bozmamaları için kontrol etmeye çalışıyordu.

Kahve fincanı ellerinde, salona girip kendini ikili kanepenin aşınmış yastıklarına bıraktı. Richard epeydir yeni siyle değiştirme derdindeydi ama Wren kanepeyi bir türlü bırakamıyordu. Kanepenin onu tanıması hoşuna gidiyordu. Yeni mobilyaların bir tanışma süresi vardı sanki, ihtiyaç duyduğunuz şekilde sizi kucaklaması için çok uzun zaman geçmesi gerekiyordu. Yeni bir kanepenin sertliği, hele şu son zamanlarda hiç sabredemeyeceği bir şeydi.

Kahvesini yudumlarken bile günün etkisinden kurtulamadı, uyumayı düşünemiyordu bile. Akli sürekli morgda yatan kurbanda gidip duruyordu. Şişmiş, perişan ceset Wren'in düşünceleri için sanki bir hız tümseğiydi. Katil zekiydi; so-

ğutucuda bekletilmiş bir cesedin, ölüm saatini belirlemekle görevli birinin asabını nasıl bozacağını bilecek kadar akıllıydı. Üstelik bunda daha da akıllı davranmıştı. Kurbanın kimliğini gizlemek için daha fazlasını yapması, Wren'e öğrenip uyum sağlayabildiğini gösteriyordu. Kurbanlarının canlarını alma yöntemi bile tutarlı değildi. Sanki deney yapıyordu. Meraklı bir zihin ile bir araştırmacının titizliği, tehlikeli bir bileşim demekti.

"Wren!"

Tanıdık sesle irkildi ve "Ne? Ha... Selam, tatlım," diye karşılık verdi.

Richard esneyerek gelip kendini karşısındaki rahat koltuğa bıraktı.

"Aramıza döndün mü?" Richard sırıttı, Wren kıkırdadı.

"Özür dilerim, uyandırmak istememiştim. Yatmadan önce azıcık gevşemeye çalışıyordum."

"Anlaşılan dünyadan epey kopmuşsun. İki kere seslenmem gerekti."

"Uzun bir geceydi."

Wren arkasına yaslanarak kahvesini yudumladı. Richard öne eğildi, ellerini birleştirip dirseklerini dizlerine dayadı.

"Bu gece epey çalışacağını hissetmiştim zaten."

Richard daima anlardı. Wren bazen nasıl anladığını merak ederdi ama asla, nasılsa anlar, diye düşünmezdi.

"Gaddarlığı bir yana, bu seferki özellikle sinir bozucu," diyerek iç çekti, dudaklarını ısırıldı. "Bu herifi bulmak istiyorum."

"Mesele de o, Wren. Bulmak zorunda değilsin. Dedektiflerin işi o. Sen en iyi yaptığın şeye odaklan. Sana sunulan bilgilerle çalış."

Ninova

Richard haklıydı, Wren farkındaydı. Ama Richard, Philip Trudeau ve bulması gereken bir bağlantı olduğu hissinden haberdar değildi. Wren tartışmak yerine kocasının suyuna gitmeye karar vererek ayağa kalktı.

“Haklısın, biliyorum.”

“Yatalım, haydi.”

Wren başıyla onaylayıp eviyeye yönelirken Richard üst kata döndü. Fincanda kalan azıcık soğumuş kahveyi boşalttı. Gözü eviyenin üzerindeki pencereye yansıyan görüntüsüne takıldı. Bu gece hiç iyi görünmüyordu.

Pervazdaki fesleğenin kurumak üzere olduğunu fark etti. Birkaç saate kendini toparlayacağını bilerek musluktan biraz su verdi.

“İç bakalım, ufaklık.”

Karşısındaki seri katilin hiç çiçek sulayıp sulamadığını merak ederek ışığı söndürüp üst kattaki yatak odasına çıktı.

Düzenleme

Ny.ozlem

Ninova

9. BÖLÜM

Trafik yüzünden okula gidiş saatler alabiliyordu. Jeremy bazen yavaş akışa aldırılmazdı. Böyle zamanlarda etrafında düşüncelerini bölecek kimse olmadan tamamen yalnız kalabiliyordu.

Bugün, o günlerden biri değildi.

Tedirgindi, bacaklarında milyonlarca minnacık böcek dolaşıyordu sanki. Yatıştırmak için bacaklarını sallayıp duruyordu. Şimdi, neredeyse varmak üzereyken düşünmeden edemiyordu. Çevreyi hissediyor, çaresizliğin kokusunu şimdiden alıyordu. Radyoyu açtı, yerel kanallardan birine geçerken burun kemerini sıktı.

“Yirmili yaşlarında beyaz bir genç kadın olan kurban bu sabahın erken saatlerinde sevilen yerel barlardan birinin arkasında bulundu. Ceset adli tıbbı nakledildi. Otopsi günün ilerleyen saatlerinde yapılacak.”

Jeremy kalbinin hızlandığını, yüzünün kızardığını hissetti. O beceriksiz dedektif sürüsünün kurbanlarından birini

daha bulduğunu her öğrenişinde içinde bu farklı dalgalanmayı yaşıyordu. Polisleri kovaladıkları suçluların saflarına katılmaktan alıkoyan tek şey, bir çeşit sahte ahlak hissiydi. Sırça misali her an kırılıp dağılabilecek bir şey.

Bir de adli tabip vardı. Adli tabipler öyle olduğuna ne kadar inanırsa inansın ölümler onlarla konuşmazdı. Ölüm sebebini –bazen– saptayabilirlerdi ama kurbanların havadan aldıkları kıymetli son beyhude nefesler sırasında akıllarından geçeni hayal dahi edemezlerdi. Adli patologlar bir kalp durduğunda ne olduğuna dair doğru bir açıklama yapabilirlerdi. Ama hakiki ızdırabın neye benzediğini ayrıntısıyla anlatan bir makale yazamaz ya da ızdıraba sebep olmanın getirdiği dizginsiz hazzı kataloglayamazlardı. Kemik testeresi kullanırlardı ama parmaklarını kimsenin boğazına dolamamışlardı. Ölüm ve ızdırıp, otopsi raporuyla açıklanamazdı. İlkeldi bunlar, bir sınıfta ya da laboratuvarında öğretilemezdi.

Yerleşik bir örüntüsü olan sistemli bir katili kovalamaya devam eden bu sözde uzman ekibinin kendilerini neyin beklediğinden haberleri bile yoktu. Rutindeki yaklaşan değişimi hiçbiri göremezdi. Onlar çoktan geride kalmış bir profili oluşturmaya çalışırken Jeremy başyapıtını hazırlayacaktı.

Trafik açılmaya başlayınca daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Yakalayın yakalayabilirsiniz.

10. BÖLÜM

Ölüm bu mu?

Neredeyse çiğneyebileceği kadar yoğun bir karanlık binmişti üzerine. Baskıcı bir sıcak karanlıkta canına okuyordu. Kalbi gümbürdemeye başlayınca karanlık kızıla döndü. Boğazına sıkışıp kalmış hıçkırık yüzünden ağzını açmaya çalıştı. Göğsü ağrıyordu, yardım istemeye çalıştı ama ses çıkaramadı.

Derken karanlık birden dağıldı ve Wren karşısında ebeveynlerini gördü. Bembeyaz bir odada yan yanaydılar, annesi babasının koluna sarılmıştı. Yüzleri yıkımla buruşmuştu. Kollarını açıp ikisini birden kucakladı. Annesinin ev yapımı elmalı turta kokusunu, babasının sıcak ve ılık, güvenli kokusunu içine çekti. Bir an sımsıkı sarıldı, havayı rahatlayış doldurdu.

Ama soğuktu artık.

Wren'e sarılan kollar yoktu. Başını kaldırıp yüzlerine baktı. Yaşlı gözlerine dikkat ettiğinde ona değil, uzağa baktıklarını fark etti.

Ninova

Yanaklarını tuttu. "Anne! Baba!" diye yalvardı.

Birbirlerine sarılıp Wren'c uzak kaldılar. Yine ateşi yükseliyordu. Bulantıya karışan, derinden gelen bir sıcak dalgası. Bir kez daha, bu sefer kulaklarını acıtmaya başlayan uğultuyu bastırmak için bağırarak seslendi.

"Anne! Neredeyiz? Lütfen yardım et bana!" Yalvardı, karşılık alamadı.

Annesinin gözleri ağlamaktan şişmiş, kızarmıştı. Umutsuz görünüyor, Wren'in feryatlarına tepki vermiyordu. Derken durağan, bembeyaz ortamda bir ses yankılandı. Tanıdıktı ama ne ebeveynine ne de kendisine aitti.

Bir erkek sesi, gelişi güzel bir vurguyla, "Ölüyorsun, Wren," dedi.

Kanı buzlu suya döndü. Sarılmaya devam ettiği ebeveyninin yüzüne baktı. Arkasına bakmak istemiyordu. Annesiyle babası, duman misali geride hiçbir şey kalmayana kadar solup silindiler. Onlar gözlerinin önünde yok olurlarken Wren dizlerinin üzerine çöktü. Boğazından yükselen hıçkırığı, adamın yine konuşmasıyla gelen ürperti izledi.

"Bacaklarının nesi var, Wren?" dedi erkek sesi.

Wren dizlerine baktı ve doğruldu. Ayakları yere bastığında suya girmiş gibi geldi. Ağırlığı değişti, yalpaladı. Dudaklarından hafif bir gülücük kurtuldu ve tekrar dizlerinin üzerine çökerken kıkırdamaya başladı.

"Bacaklarım," diye fısıldadı.

Yaşlı bir ağacın ölü dalları misali bacaklarında hiç his kalmamıştı. Adam yaklaşırken Wren nihayet dönüp baktı. Neredeyse steril ölçüde temizdi adam, beyaz tişörtü ve kot

pantolonunda tek leke dahi yoktu. Yüzü bulanıktı. O yaklaşırken Wren akciğerlerinden havanın hızla boşaldığını hissetti. Gırtlığına sıcak bir demir çubuk sokulmuşçasına öksürmeye başladı, soluk almaya çalıştı.

Adam yanına çömelip parmağını dudaklarına koyarak, onu teskin edercesine, “Şişşt,” dedi.

Wren yüzünü tam görememesine rağmen adamın gülümsemişliğine emindi. İçgüdüsel bir hareketle kollarını kullanarak adamdan uzaklaşmaya çalıştı. Ölü bacaklarını altındaki pürüzsüz zeminde sürükleyerek umutsuzca aralarına mesafe koymaya çalıştı.

“Koş,” dedi adam arkasından, usulca.

Wren ağlamaya çalıştı ama ağzından hiçbir şey, bir nefes bile çıkaramadı. Ortam kıvrılıp bükülmeye, sıcaklık artmaya başladı.

“Koş!” dedi adam bu sefer yüksek sesle. Wren ürperdi.

Wren yatakta doğrulup oturdu. Odaya ışık doluyordu. Soluk soluğaydı, ter içindeydi. Bir anlığına uyandığına, feci kâbustan kurtulduğuna emin olamadı. Zihnini alıştırmaya çalışarak gözlerini kısıp etrafına bakındı. Kalbi küt küt atıyordu, soluklanmak için bekledi.

Bacaklarını yatağın kenarından sarkıtırken boş yatak odasına, “Tanrım... Gördüğüm en feci kâbustu,” diye mırıldandı.

İstemsizce alarm çalmadan uyanmıştı, kendisinin olduğu taraftaki pencereden giren gün ışığını fark etti. Güneşlik hafif yamulmuş, azıcık soyulmuş badanaya yaslanmıştı. Aslında göze batacak derecede sıra dışı bir şey yoktu bunda ama Wren zihninde dolanan paranoyayı engelleyemiyordu.

Jane Doc'lar peşinden eve geliyorlardı hep, katillerin de geleceğinden korkuyordu. Aklında dolananlardan kurtulmak için kafasını salladı. Daha çok erkendi. Güneşliği normal konumuna çekti, duş almak için banyoya gitti.

Su ısınırken dişlerini fırçaladı, aklı yine oradan oraya sürüklenmeye başlamıştı. Sabah rutininin her adımında izin gününü düşündü. Şehrin her yanında bulunan, birbirleriyle bağlantılı bu cesetlerden uzaklaşmak hakikaten iyi gelecekti. Bir göğüs boşluğuna bakmak zorunda kalmayacağı yirmi dört saat şu an için neredeyse fanteziydi. Bir yerlerde koca-sıyla oturup keyif çatma fikrine bayılıyordu. Richard son bir ay içinde, "Karıma çok benziyorsunuz," esprisini o kadar çok yapmıştı ki bu, Wren'e yine komik gelmeye başlamıştı. Gözlerini kırpıştırarak gerçekliğe döndü ve duşu, musluğun hafif gıcırtilı kapanışıyla sona erdi. Spa tatili bitmişti, giyinip gerçek dünyaya dönme zamanıydı.

Wren kimlik kartını sensöre tuttu ve ağır çelik kapıyı iterek açtı. Azıcık ağırlaşan hava doğrudan yüzüne vururken ofisine yöneldi.

Anahtarı masasına atarken "Yeni Vakalar" kutusundaki taze belge yığınına fark etti. İç çekerek başını iki yana salladı. Normalde ağır iş yükü canını sıkmazdı ama civarda yeni bir cesedin bulunduğu ve basının halkı paniğe sevk etmeye başladığı haberleriyle baskıyı şimdiden hissediyordu. Bir tomar yeni vaka, en kötü senaryonun bir adım öncesiydi.

Wren kendini koltuğuna bırakırken, "İkiniz de hemen gelebilir misiniz buraya?" diye seslendi. Güvenilir iki asistanı

neredeyse koşarak geldiler. Biri hâlâ ayakkabılarını bağlamakla meşguldü ve az daha anatomi atlaslarıyla dolu kitaplığa çarpıp düşüyordu. Son anda toparlandı, Wren yanaklarına yayılan kırmızılığı gördü. Hep gergindi bu çocuk.

“Ne istemiştiniz, Dr. Muller?”

“Bu sabah benim için iki vakaya tam hazırlanmanızı istiyorum,” diyerek gelen kutusundaki ilk iki dosyayı açtı. “Anlaşılan bir aşırı doz vakamız var. Tap Out’un arkasında bulunmuş, yirmi üç yaşında bir kadın. Alabildiğimiz kadar çok numune alalım. Koridordaki dolabın solunda antikoagülanlı yeni tüpler var.”

Genç asistan dosyayı alıp başıyla anladığını belirtti. “Tamamdır. Tüm organlara dair detaylı bir inceleme raporu hazırlansın mı, istiyor musunuz?” Kapiya yönelmişti bile.

“Evet, hazırlayıp çıkar lütfen. Dıştan travma belirtisi çarpmadı gözüme ama karşına çıkarsa beni çağır.”

Wren ikinci dosyayı açıp eşikte bekleyen diğer asistanına döndü.

“Seninki elli altı yaşında, erkek. Normal intihar gibi görünüyor. Evinde, damağında silah yarasıyla bulunmuş. İntihar mektubu yok ama ne olduğu anlaşılıyor. Solakmış, sol elde barut izi kontrolü yapman lazım.”

Acilliği daha az dosyaları asistanlarına devreden Wren, otopsi salonuna geçti.

“Bugün enseleyeceğim seni,” diye söylendi.

Laboratuvarda saatler su gibi akıp gitmiş, derken Wren, Leroux’ya eşlik etmek üzere tekrar olay yerine çağırılmıştı.

Ninova

Kaldırımında ilerleyen dedektifi izliyordu şimdi. Burayı saran yoğun negatif enerjiyi ikisi de içlerine almış, barın yanındaki ara sokakta işe yarayacak bir delil bulmaya azmetmişlerdi. İkinci ihtisasının kriminoloji olması, Wren'i bu tür vakalarda hem otopsi salonunda hem de dışarıda faydalı kılıyordu.

Wren bu civarda ne kadar sık dolaşıldığını düşünüyordu. Katilin işini kimse görmeden hallettiğine inanmak zordu. Her gece yüzlerce kişinin geçtiği bir ara sokaktı burası. Hem barın ardındaki sokaklara açılan bir kestirme hem de uyuşturucu alışverişini ana yolun kalabalığından uzakta halletmeye uygun bir yerdi. Öte yandan midesi burbon dolu hiçbir bar keleşi, hele dar bir ara sokaktan eve ulaşma derdindeyken etrafına dikkat etmezdi. Katil belki de sakın kalırsa cesedi buraya bırakmanın ne kadar kolay olacağını görmüştü. Wren caninin aklını anlamak istiyordu. Fakat Leroux'nun artık anlama peşinde koşmadığı belliydi. O sadece isim istiyordu.

Kurbanın yattığı yer hâlâ cezvesinden taşmış kahve misali lekelerle kaplıydı. Sanki altındaki toprak, cevapları yüzeye itmeye çalışıyordu. Wren'in bir olay yerinde kendini hem bu kadar çaresiz hem de bu kadar büyülenmiş hissettiği nadirdi.

"Otel resimleri gibi tipleri seçiyor," dedi Leroux bakışlarını yerden kaldırmadan.

Wren kaşını kaldırdı, ne demek istediğini soracaktı ama Leroux devam etti.

"Unutulabilir ama görünmez olmayan tipler. Düzgün ama etkileyici veya müthiş olmayanlar," diye açıkladı.

Ninova

Haklıydı. Kurbanlar özellikle dikkat çekecek tipler değildi. Toplumun saygın üyelerinden sayılmazlardı ama uç kesimlerine düşmüşlerden de değildiler. Geçmişteki seri katiller gibi avarelerin ya da seks işçilerinin canlarını almıyordu bu adam. Öyle yapmanın neredeyse her seferinde toplumsal adalet cevabıyla karşılaştığını biliyordu. Aynı mantıkla yüksek profilli insanlar da bataklık suyunun ilk damlasıyla ışıkları üzerine çevirirdi. Katil, zekice davranarak ne prensleri ne de dilencileri seçiyordu.

Wren saçını bir tokayla sımsıkı bağlayıp açıkta kalanları düzelterek tepesinde topuz yaptı.

“Ormanda devrilen ağaçlar gibi. Devriliyorlar. Kimileri içtenlikle ilgilenecektir ama çoğunluk yakacak odunu toplayıp işine bakacaktır.” Leroux kafasını kaldırıp baktı. Bir an bekleyip kaldırımda azıcık dolandı. Çömeldi, yerdeki lekeler baktı, doğruldu.

“Bu da katili epey zeki yapıyor. Bambaşka seviyede bir kötülük onunki,” dedi Wren.

Leroux başıyla onayladı. “Öyle. Bana kalırsa daha da kötüsü gelecek.”

Wren cevap vermeden bu görüşe katıldı. Katilin eylemlerinin kazara olmadığı ikisi için de açıktı. Karşılarındaki sahne titiz araştırmanın, planlamanın ve karmaşık soyut düşünebilmenin ürünüydü.

Elleri boş, olay yerinin ağırlığı omuzlarında oradan ayrılacaklarken Leroux’nun gözü bir şeye takıldı. Kaldırımın sokakla birleştiği köşedeki derin bir çatlağa sıkışmıştı. Dedektif eğildi, arka cebinden mendilini çıkardı. Eldiven niyetine kullanarak beyaz bir kartviziti betondan dikkatle

aldı. Bakmak için kaldırdığında Wren dedektifin yüzünün solduğunu fark etti. Kartvizit, adli tıp kurumuna aitti. Resmî amblemin altında Wren'in adı, soyadı ve ünvanı yazıyordu. Hemen altında iş yeri iletişim bilgileri vardı.

Wren ilerledi, kartı almak için eldiven taktığı elini uzattı. Leroux, yüzünde şaşkınlık ifadesiyle kartviziti uzattı. Wren parmaklarını kartvizitin sağ köşesindeki kabartma adli tıp amblemi üzerinde gezdirdi. Eski kart tasarımıydı bu, Wren yenisini altı ay önce bizzat uğraşarak tasarlamıştı... Ama elindeki kesinlikle kendi kartvizitiydi. Kartvizit öyle temizdi ki muhtemelen buldukları yere kısa süre önce ve kasten bırakılmıştı. Bırakan kişi her kimse kurbanın cesedi götürüldükten ve olay yerini kapatan şeritler kaldırıldıktan sonra bırakmıştı. Olay yerine ilk geldiklerinde bu kartvizit yoktu. Olsaydı fark ederlerdi. Biri bu işi mesaj vermek için yapmıştı.

Wren kafasını salladı. "Bu hiç hoşuma gitmedi, John. Ciddiyim. Kaçıp gitmek geliyor içimden."

Dedektif bir delil poşeti çıkararak, "İnan bana, Muller, şu anda ortadan kaybolmana gerek yok," dedi. "Adın burada madem, elbette sana koruma ayarlayacağız ama açıkçası bize soruşturmaları nasıl yürüttüğümüzü bildiğini göstermenin zekice olacağını da düşünmüş olabilir." Kartviziti Wren'den aldı. "İnsanları, özellikle kadınları korkutmaya bayıldığı da açık."

"Ah, John... Yakala şu herifi de paranoyam dursun artık."

Leroux pantolonunu düzelterek Wren'in kolunu tuttu.

"Yakalayacağım, söz," dedi.

"Galiba sana inanıyorum."

Ninova

“Onur duydum.” Leroux göz kırpıp arabaya yöneldi. “Bunu delil bölümüne teslim edip bu berbat yerden uzaklaşalım.”

Wren başıyla onayladı, gözlerini yumup derin bir nefes aldıktan sonra açtı. “Peşindeyim.”

Ninova

11. BÖLÜM

Jeremy kalabalık oditoryumda oturmuş, onu izliyordu. Emily dikkatini biyoloji dersine vermiş, kusursuz ölçüde ayrıntılı not tutuyordu. Eli defterinin üzerinde bir an bile hareketsiz kalmıyor, bileğinden neredeyse hiç çıkarmadığı bileziği hafifçe şıngırdıyordu. Minik, gümüş anatomik kalp her kalem darbesinde ayrı sekiyordu. Jeremy o sesi tek duyanın kendisi olduğunu tahmin ediyordu. Emily ara sıra belli bir görüşe, kurama katıldığında onayını, kalemini hafifçe öne eğerek gösteriyordu. Jeremy kızı incelerken bir kez daha beklentinin fokurdamaya başladığını hissetti. Emily'yi yakında başına geleceklerden habersizken izlemek, son derece kışkırtıcıydı.

Üç saatlik dersin sonunda saat akşamın yedi buçuğuydu, Jeremy kendi kaleminin defterine bir kez dahi değmediğini fark etti. Kendi zihnine öyle kapanmıştı ki üç saat dakikalar içinde geçmiş gibiydi. Gözlerini eşyasını toplayıp sıraların arasından aşağı inen Emily'den ayırmadan yavaşça kalktı.

Parmaklarını teker teker çıtlatarak sıradan çıkıp kızın önüne geçti, yüzüne dostane bir tebessüm ekledi. Emily, Jeremy usulca onun adını söyleyene dek onu fark etmedi.

Kız yanından geçerken kulağına eğilerek, “Bayan Emily Maloney,” diye fısıldadı.

İrkilen Emily gergince gülümseyerek elini göğsüne götürdü.

“Cal!” dedi. “Ödümü patlattın. Üç saat bu rezaleti dinledikten sonra iyice dalmışım.”

Koca bir sömestirden sonra bile Jeremy hâlâ okulda bulunduğu isme bir saniye geç tepki veriyordu. Sahte belgelerle “Cal” adını kullanarak kaydolmuştu. Bürokratik bezginliğin nelerin gözden kaçmasına yol açtığını görmek müthişti. Okul saatlerinde rolüne bürünmesine rağmen ismine hâlâ tam alışmamıştı. Emily uzun derslerin öğrencilerin ders sonrası kavrayışlarına etkisinden bahsederken yan yana oditoryum çıkışına ilerlediler. Jeremy anlatılanların neredeyse hiçbirini dinlemiyordu. Gelecek dakikaları kafasında tekrar oynatmakla meşguldü. Hataya yer yoktu. En ufak yanlış adım felaketle sonuçlanırdı. Köşeyi dönerek biyoloji binasının görüş alanından çıktılar. Jeremy sağ cebindeki bezi dikkatle küçük, plastik kloroform şişesine sarıyordu.

Emily cep telefonundaki bir e-postaya dalgınca bakarken, “Bu sınavda hesap makinesi kullanmamıza izin verirler mi sence?” dedi.

Jeremy omuz silkip başparmağına taktığı yüzüğün kasetten sivriltilmiş kenarıyla cebindeki minik şişede delik açtı. Kapalı otoparka girerlerken ılık sıvının şişeyi saran bezi kapladığını hissetti.

Jeremy hafifçe öksürürken Emily, "Tanrı bilir, abaküs falan verirler. Bizi hazırlamak yerine gerçek dünyada teknolojinin kullanıldığını görmezden geliyorlar," diye devam etti. Anahtarlarını çıkarıp arabasının kapısına yönelirken güldü. "Hafta sonu dersin üzerinden geçmek istersen haber ver."

Jeremy gülümsedi. "Evet, elbette."

Postacı çantasından kayan bir kitap beton zemine düştü. Jeremy eğilip alarak çantasına koyarken Emily kitaba baktı.

"Neydi o kitap? Şöyle kafa dağıtacak güzel bir şey arıyorum. On sene sonra doktor olduğumda okuyacak zamanım olmayacak." Emily sıırttı, Jeremy huzursuzca gülümsedi. Biraz dağıldığını, toparlanması gerektiğini hissediyordu.

"Ha... Bir korku antolojisi işte. İç ferahlatan türden kaçış edebiyatı sayılmaz pek." Toparlandı ve içgüdüsel olarak saçına giden elini son anda engelledi. "Ama bir çalışma saati ayarlarız tabii. Mesaj atarım. Haydi, dikkatli git."

"Tamam. Görüşürüz, Cal."

Emily kapıyı açmak için döndüğünde Jeremy kestane rengi atkuyruğunu sol eliyle yakaladığı gibi dizini arkadan bacağına dayayarak kızın dengesini yitirmesini sağladı. Başını geriye çekti ve Emily ne olduğunu anlayamadan Jeremy kloroforma bulanmış bezi onun ağzına ve burnuna bastırdı. Anahtarlarını düşüren Emily kontrolü ele almak için beyhude debelendi. Panik burada devreye girerdi.

Jeremy kızın kocaman gözlerine bakarak kendinden geçmesini sabırla bekledi. Nihayet kendinden geçip yığılan kızı kendi arabasının bagajına tıktı ve devam etmeden önce soluğunu ve düşüncelerini toparlamak için durakladı. Adrenalini dağılınca sağ eline lateks eldiven geçirip diğer

cebindeki ketamin şişesini çıkardı, birazını ufak bir enjektöre çekti. Emily'nin kolunda uygun damar aradı, buldu ve kloroformun etkisi geçtiğinde kafa karışıklığının devamını sağlamak için sıvıyı zerk etti. Gözleri aşağı kaydı, tamponun altında parıldayan bir şeye takıldı. Emily debelenirken bileziği fırlamıştı. Eğilip aldı, ilk defa yakından inceledi. Kalbin yanına oyulmuş zarif E harfini gördü. Bileziği cebine attı.

İlave bir tedbir olarak kızın bileklerini arkasında birleştirip plastik kelepçe taktı, yerden onun anahtarlarını aldı ve eve dönmek üzere şoför koltuğuna yerleşti. Uzun bir iç çekti, ellerini ıslak mendille temizledi ve yüzüne düşen kahverengi boyalı saçını dikiz aynasında geriye itti. Geçici saç boyası, alnındaki ter damlalarına karışmaya başlamıştı. Cal'ın seyrek sakalını söktü ve memnun bir sırıtışla çenesini ovuşturdu.

"Aferin, Cal," diye mırıldandı.

12. BÖLÜM

Saçlarının uzun demetlerini kıvrırırken, “Belki de bu gece evde kalmalıyım,” diye söylendi.

Tutamlardan biri boyun eğmeyi reddediyor, diğerlerinin arasına sönmüş balon misali düşüyordu. Banyoda, ayaktaıdı. İlaç dolabının aynasına bakıyordu. Duştan çıkmış, neredeyse bir sene önce aldığı siyah, dantelli “dışarı çıkma” gömleğini giymişti. Artık dışarı pek çıkmadığından, dudak kreminden fazlasını kullanmak akşamı farklı kılıyordu.

Richard solda kalan yatak odasından çıktı. Her zamanki takım elbisesini çıkarmış, gri bir eşofman altı ile eski bir tişört giymişti. Açık kahve rengi saçlarını karıştırarak kafa salladı.

“Olmaz,” dedi. “Bir geceliğine bile olsa dışarı çıkıp işten başka bir şey düşünmen lazım. Azıcık eğlenceyi hak ettin artık.”

“Biliyorum da yine iş meselelerini soracaklar işte. Herkes, hele de birkaç martini yuvarladıktan sonra işin pis taraflarını dinlemek istiyor,” dedi Wren bir tutam saç daha kıvrıp bitirdiklerini kabartarak. “Özellikle arkadaşlarım öyle yapıyor.”

“Eh, giyinip süslenmişsin işte. Bu kadar zahmet boşa gitmesin.”

“Evde de bu halde takılabilirim. Kim demiş romantizm öldü diye? Belki boş vaktimi böyle değerlendirmek istiyordumdur?” Sırıtarak omuz silkti.

“Ya, ya, hep derim, karım beni mutlu etmek için her akşam süslenip püslenmeli diye.”

“Biliyordum işte.”

Richard eğildi, aynanın karşısında yüzleri yan yana geldi.

“Lindsey’nin doğum gününe gitmemen olmaz.”

Wren cevaben gözlerini devirdi. “İyi, tamam, anladık.”
Son tutamı halletti, saçını savurdu.

Brennan’s’a aceleyle daldı. Geç kalmıştı. Yeşili bol yemek bölümünde bakındı ve gülüp eğlenerek Louisiana deniz ürünleriyle dolu sanat eseri tabakların tadını çıkaran kalabalıkta nihayet arkadaşlarını görebildi. Lindsey, Debbie ve Jenna yuvarlak bir yarım bölmede, karşılarında pembe döşemeli bir sandalyeye yerleşmiş Marissa’yla oturuyorlardı. Wren’i fark edince heyecanla el salladılar. Lindsey el sallarken içki-sinin bir kısmını Debbie’nin üzerine sıçrattı. Wren kendini şimdiden kargaşada rahatlamış hissediyordu.

“Kusura bakmayın, geciktim! Bahane uydururdum ama beni yeterince tanıyorsunuzdur artık.”

Wren, Marissa’nın yanına yerleşirken hep birden güldüler. Lindsey sırtarak Wren’in önüne, kenarına limon dilimi yerleştirilmiş bir Bacardi-Kola iteleyip kadeh kaldırmasını

Ninova

işaret etti. Wren'in gözde içkisiydi bu ve adli tabipler daima icapçı¹³ sayıldıklarından, gece boyunca içeceği tek kadehti.

"Elbette, hem başka türlüünü de istemeyiz. Gelmen yeter!"

Wren, Lindsey'yle kadeh tokuşturup önüne dizili mezelere gülümsedi.

Debbie tam karşısındaki tabağa güzelce dizilmiş istiridyeleri işaret etti. "Hemen bunlardan al. Resmen öldürüyorlar, müthiş lezzetliler."

"Hem böylece kendi ölüm sebebini belirler, kariyerini bir sonraki seviyeye taşırsın."

Masadan çakırkeyif kahkahalar yükseldi, Wren gülümsemesini engelleyemedi.

"Hep kendimi geliştirmeye bakarım zaten. Ee, neymiş peki bu istiridyeleri ölümcül kılan?" Debbie abartılı bir Fransız aksanıyla, "Bunlar j'aime istiridyeler,"¹⁴ dedi.

Jenna ağzına bir tanesini atarak, "Mısır ekmeği çıtırları," dedi.

"Başka söze ne gerek?"

Wren istiridyelerini düşünmeden ağzına attı ve arkadaşlarının abartmadıklarına karar verdi. Creole domates sosu ve mısır ekmeği çıtırlarıyla bezeli istiridye, uğruna Richard'ı terk etmesine bile değerdi.

İçkisinden bir yudum alarak, "Aman, aman," dedi, "az bile methetmişsiniz."

13 Herhangi bir saatte göreve çağrılabilme durumu. Nöbetçiliğin aksine, icapçı durumundaki tıp personeli görev yerinde (hastane, klinik, vs.) beklemesiz ancak çağrıldığında nerede olursa olsun görev başına gitmek zorundadır. (ç. n.)

14 (Fr.) Sevdığım istiridyeler. (ç. n.)

Sohbet işlere, çocuklara, eş ve sevgililere, dedikoduya yöneldi. Rahattı. Tabak ve kadehler boşaldığında Lindsey dersteymiş gibi el kaldırdı. Marissa, neşeyle onu işaret ettiğinde yine masadan gülüşmeler yükseldi.

“Evet, Lindsey?” dedi gülerek.

“Falcıya gitmek istiyorum, çocuklar! Lütfen gidebilir miyiz?” Ellerini birleştirerek yalvardı.

“Tabii ki.” Debbie başıyla onayladı, masanın ortasındaki adisyondan kartını aldı.

Jenna kalan beyaz şarabı kadehine doldurarak aynısını yaptı. “Gidelim. Kaynanamın daha ne kadar ömrünün kaldığını sormam lazım.”

“Jenna!” dedi Lindsey azıcık bağırarak. “Çok ayıp!”

Jenna sırtarak omuz silktilti. “Şaka, şaka... Sayılır.”

Wren gülerek kalktı, el çantasını aldı. “Ben varım.”

“Dr. Muller,” dedi Marissa, bir elini Wren’in omzuna, diğerini kendi kalbinin üzerine koyarak, “saçma şeylere katılmak istediğinizi ve hatta bundan heyecan duyduğunuzu mu işittim?”

“Fincanın Dibi’ne gidelim! Birkaç dakikalık mesafe alt tarafı!” Kararı veren Debbie telefonunu kurcaladı. Ekranı arkadaşlarına çevirerek New Orleans’in en eski, en saygın çay ve fal evlerinden birine dair yazılmış övgü mesajlarını gösterdi.

“Fincanın Dibi’ne!” dediler hep bir ağızdan.

Kısa bir yürüyüşü, Fincanın Dibi’ne ulaşan Conti Sokağı ve Chartres Caddesi boyunca hava bayağı serindi. Wren buralardan yüzlerce defa geçmişti ama her seferinde, özellikle geceleri şehre hayran kalıyordu. Işıklar sokaklara

gölgeler salıyordu. Gölgelerse vudu rahibelerinin çağırdığı loa'lar¹⁵ misali yolunun bir parçasına dönüşüyordu. New Orleans gecelerini kaplayan sıcacık bir ürkütücülük vardı. Balkonlardan kurdele misali sarkan yemyeşil eğrelti otları, Fransız Mahallesi'nin meşhur zarif ferforjelerinin güzelliğini tamamlardı. Wren daldığı hayallerden anca arkadaşlarının Fincanın Dibi'ne vardıklarında attıkları sevinç çığlıklarıyla sıyrılabilirdi.

"Pekâlâ," dedi Lindsey gruba hitaben. "Herkes onar dakikalık fal baktırmaya razıdır herhalde." Hepsini başlarıyla onayladı.

Tezgâhtaki adam gülümseyerek doğruldu. "Harika. Çay yaprağı, tarot veya el falı... Hangisini istersiniz bu gece?"

Lindsey döndü, diğerlerini etrafına topladı. "Ne diyor-sunuz, hanımlar?"

İlk konuşan Wren'di. "Ben tarot istiyorum galiba."

Tarot falını iyi biliyordu. Kendini kuşkucu ilan etmesine rağmen tarot kartlarında ona büyüğü gelen bir şey vardı. Baştan aşağı saçmalık olsa da sırf gösterisi ve tiyatrosu için süreç kısmını seviyordu.

"Herkes tarot madem!" diye buyurdu Lindsey.

Wren bekleme salonundaki siyah koltuklardan birine ilişip el çantasını önündeki masaya bıraktı. Bu masalar etkileyici Zodyak çemberi çizimleriyle meşhurdu.

"Beklerken çay içmek isteyen?" Debbie çeşitlere bakı-yordu, Wren de baktı. Duvarlarda daha tuhaf bir dünyaya adım atmak isteyen herkese ruh halini tam ayarlamayı va-

15 Loa veya Lwa: Haiti ve Dominik vudu dinlerinde ruhlar. Louisiana vudu'sunun kimi çeşitlemelerinde de yer alırlar. (ç. n.)

deden çeşitli metafiziksel güzelliklerin yanı sıra, düzinelerce çay çeşidi diziliydi.

“İyi olur aslında. Sen hangisinden içeceksin?” Wren isimleri, içerikleri tararken seçenek ve aroma bileşimlerinden azıcık sersemledi.

“Keşiş Karışımı ile Buckingham Sarayı Çay Partisi arasında kaldım,” dedi Debbie azıcık kıkırdarak.

“Kesinlikle Buckingham Sarayı, adı yeter,” dedi Wren menüde yerini bularak. “Yasemin ve mısır yaprakları da es geçilmeyecek kadar iyi görünüyor.”

Debbie başıyla onaylayıp tekrar tezgâha yöneldi. O dönmeden güzel, yaşlıca bir kadın dükkânın arka tarafından geldi. Saçı sımsıkı topuz yapılmıştı, elmacık kemikleri Bowie’ninkilerle yarışacak cinstendi. Yanında orta yaşlı bir adam vardı. Sevecen bakışlı, temiz tıraşlıydı; başında sarı bukleler sallanıyordu.

“İyi akşamlar. Adım Martine. İkişerli alabiliriz,” dedi kadın. “Biriniz benimle gelebilir, diğeri Leo’yla gidebilir.” Yanındaki adamı işaret ettikten sonra elini uzattı.

Lindsey ayağa fırlayıp Wren’i elinden tuttu.

“Bu arkadaş uyuyakalmadan girelim biz. Aylardır cina-yetler haricinde hiç bu kadar geç saate kalmamıştı.”

“Ama çayım!” diye itiraz etti Wren.

Debbie hızlı adımlarla gelip karton bardağı eline tutuşturdu. “İşte oldu,” diyerek göz kırptı, Wren dudaklarını büzdü.

“Sağ ol,” dedi şakadan bozulmuş gibi ve kalktı.

Martine koluna hafifçe dokunarak nereye gideceklerini gösterdi. Önüne düşüp ufak bir koridora, ardından da sağdaki

kapıdan içeri girdiler. İçeride, üzerinde antika şamdanları andıran ufak, yeşil bir lamba duran siyah bir masa vardı. Duvarda masaya bakan, kocaman, altın yıldız çerçeveli bir ayna asılıydı, masada tarot destesi duruyordu.

Martine, Wren'in sandalyesini çekip, "Lütfen, buyur," diyerek masanın diğer yanına geçti. "Bittiğinde götürmen için fal seansımızı kayda almamı ister misin?"

"Teşekkürler, harika olur."

Wren oturdu, sandalyeyi masaya çekerek arka planda çalan hafif müziğe kulak verdi. Öne eğilerek destenin en üstündeki kartın sırt desenlerine hayranlıkla baktı. Martine gülümsedi, kartlara uzandı.

"Güzeller, değil mi? Çok da eskidirler. Bana büyükanemden kaldılar. Çok tarih gizli bu kartlarda."

Martine, Wren'in gözlerine bakmadan önce bir an duraksadı. Göz göze geldiklerinde desteyi yana itti. "Kartlara bakmadan önce elini görmeme izin verir misin?"

Teklifini mecburen yapmış gibi görünüyordu, Wren sessizce onayladı. Elindeki çizgilerin bir şeyler anlatacağından kuşkuluydu ama reddedemeyecek kadar meraklanmıştı.

Martine elini tutup avucunu çevirdi, daha iyi görebilmek için çizgileri parmaklarıyla gerdi.

"Şunu görüyor musun? Doğal bir halka gibi?" diyerek parmağını Wren'in işaret parmağının altındaki ufak, kavisli çizgide gezdirdi. Wren gözlerini kısarak baktı, evet, oradaydı.

"Evet. Halkaya benziyor biraz."

"Süleyman'ın Yüzüğü denir buna. Bana senin bir lider olduğunu söylüyor. Güçlü, bağımsız ve gayet zekisin. Bazen bu özelliklerin hayatının dümenine geçtiğini de söylüyor.

Ninova

İşin ve başarın, daha yaratıcı dürtülerini engelliyor,” dedi Martine. Wren kendini çıplak kalmış gibi hissetti.

Parmağının altındaki bir halka bu kadına bunları nasıl söyleyebiliyordu?

Martine sırtarak Wren’in elini biraz daha büktü.

“Bu çizgi,” dedi, serçe parmağından başlayıp avucunu keserek işaret ve başparmakları arasında sonlanan, belli belirsiz bir çizgiyi işaret ederek, “eşsiz. Buna Maymun Çizgisi denir.”

Wren çizgiyi zar zor görüyordu ama emin olmak için Martine’in yüz ifadesini inceledi. Kadın kaşlarını çattıktan sonra elini, teselli edercesine Wren’in elinin üzerine kapadı.

“Bu çizgi bana hayatı soyut yollardan görmekte zorlandığını söylüyor. Siyahla beyazı görüyorsun. Griyi görmüyorsun. Analitik doğan en büyük değerini ama aynı zamanda şimdiki durumuna zarar verdiğini hissediyorum.”

Wren ağzının izinsiz açıldığını hissetti.

“Neymiş o durum?” Oltaya geldiğine inanamıyordu.

Martine sakın bir sesle, “Bakalım kartlar bana ne söyleyecek?” diyerek desteyi Wren’e uzattı. “Sol elinle desteyi kes. İçindeki ses kuvvetle nereyi kesmeni söylüyorsa oradan kes.”

Wren söyleneni yaptı ama içinden hiçbir ses gelmediğinden, desteyi gelişigüzel kesip kartları açmadan masaya bıraktı. Martine iki destenin en üstündeki kartları aldı, açarak masaya yerleştirdi.

İki kart da Martine’e dönüktü. Ay ve Azize. Martine, Wren’e bakarak ellerini hafifçe kartların üzerine koydu.

“Bu kartların yüzleri bana dönük ya da daha önemlisi, sana dönük değil. Bu da anlamlarını değiştiriyor,” diye başlayan Martine bakışlarını kartlara indirdi. “Ay sana içindeki

sesi dinlemeni söylüyor. Mesajlar alıyor ama onları blok-luyorsun. Ellerinin bana söylediklerine bakarak tahminim, analitik doğanın bu cevaplara kapıyı kapatmana yol açtığı.”

Wren şu ana dek ne düşüneceğini bilemiyordu.

“Azize,” diye devam etti Martine. “İlginç. Bu da kişinin sezgilerine güvenmesiyle ilgili ama bu kart bana etrafının sırlarla çevrildiğini de söylüyor. Şimdiden veya geçmişinden biri seni tam anlayamayabileceğin bir sırda sarmalamış.”

Wren bu yorumu ve sır olması fikrini kafasında tutmaya çalışıyor ama karmaşadan başka bir şey hissedemiyordu. Martine iki desteyi birleştirip tekrar kardı. Desteyi Wren’e uzattı, göz göze geldiler.

“Desteden bir kart seç lütfen.”

Sesi nazikti ama talimatının ardında kudret vardı. Wren ses çıkarmadan destenin ortalarından bir kart seçip uzattı, Martine kartı açtı. Kart açılır açılmaz Martine’in eli ağzına gitti, işaret parmağı alt dudağına yerleşti.

“On Kılıç,” diyerek parmağını kartın üzerine koydu; Wren’e sırtına on kılıç saplı, yüzüstü yatan adamı gösterdi. Kart, açıklaması yapılmadan bile tekinsiz görünüyordu.

Martine bakışlarını karttan kaldırmadan önce, “İhanet,” diye fısıldadı. “Feci bir şey yapmış.”

Sözcükler Wren’i fena çarpmıştı. “Kim? Kim feci bir şey yapmış?”

Martine başını iki yana salladı. “Kim olduğunu biliyor-sun. Sezgilerini takip et,” diyerek Ay ve Azize kartlarına dokundu.

Wren’in soluğu boğazında kalmıştı.

Azıcık öne eğilerek alçak sesle, “Nasıl?” diye sordu.

Ninova

Martine yutkunarak tekrar başını salladı. “Nasıl olacağını biliyorsun. Hepsi önünde. Durdur onu.”

Yine göz gözeydiler. Wren’in akli sorular arasında yüzüyor, kalbi sakince atmaya geri dönemeyecekmiş gibi geliyordu. Derken dükkânın ön tarafından, âdeta sahne sırası gelmiş gibi kırılan bir porselenin şangırtısı sessizliği bozdu. Wren hızla ayağa fırladı, az daha sandalyesini deviriyordu.

“Teşekkürler, Martine,” diyebildi.

Dönüp hızla odadan çıktı, koridordan baktığında Martine hâlâ elinde kartlarla oturuyordu.

Kırılan fincanın parçalarını toplamak için eğilmiş olan Jenna, “Nasıldı?” diye sordu. “Hayalet görmüş gibisin. Harikaydı herhalde. Biz azıcık kabahat işledik burada...”

Wren kendini sisin arasına dalmış gibi hissediyordu. Zodyak desenli masadan el çantasını aldı.

“Çok iyiydi,” dedi aceleyle. “Benim gitmem lazım.”

“A, işten mi çağırıldılar?” Marissa ayağa kalkarken Leo, arka taraftan Lindsey’yi getirdi.

“Hayır! Doğum günümde biri mi öldü yani?” diye sızlandı Lindsey. Wren arkadaşına sarıldı.

“Maalesef,” diye yalan söyledi. “Doğum günün kutlu olsun, hayatım. Çok eğlenceliydi. İyi ki gelmişim kutlamaya.”

Zoraki bir gülümsemeyle gitmek üzere döndü.

“Wren!” diye seslendi ardından Martine. Elinde ufak, kare bir zarf vardı. “Kaydın.”

Wren iç çekerek döndü, zarfı aldı.

“Teşekkürler, Martine.”

Ninova

Giderken omzunun üzerinden baktı. Martine başıyla onaylarcasına bir işaret yaptı. Wren çantası elinde, boş yere içindeki hissi kafasından atmaya çalışarak arabasına gitti.

Sahte. Attı, tutturdu. Beni gazetelerde falan görmüştür muhtemelen.

CD'yi el çantasına soktu, arabasına yerleşti.

Evde kalmalıydım.

Yola pek uzak olmayan bir barın önünde durdu ve şansına, Leroux'nun içeride olduğunu gördü. Dedektifin barın çıkışına yönelmesini, arada sigarasından bir nefes çekmek için duraklamasını seyretti. Leroux dumanını serin geceye savurdu, Wren zehirli bulutun meltemde savruluşunu izledi. Duman atmosfere dağılmadan önce biraz daha salındı ve Wren, onun kayboluşunu izlerken içinin sakinleştiğini hissetti. Tekrar Leroux'ya baktığında onun da bir anlığına bile olsa kaçıp gitme ihtiyacı duyduğunu fark etti.

"Pardon, şekerim!" Dedektif koluna çarpan genç kadın yüzünden tökezlemişti. Kıkırdayarak özür dileyen kadınsa apartman topukluların üzerinde düz durmaya çalışıyordu.

Wren gülmesini tutamadı. Arabasını otoparka sokarak Leroux'nun peşinden bara girdi. İki yıldır ortak çalıştığı Dedektif William Broussard, önündeki yarısı boşalmış şişedeki amber renkli alkole bakılırsa epeydir kök saldıgı barda, bir taburede oturuyordu.

Yanlarına bir tabure çekerek, "Selam, çocuklar," dedi Wren.

"Muller!" dedi Leroux neşeyle gülümseyerek. "Seni burarlarda görmek şaşırtıcı. Hem de bu saatlerde. Yatma zamanın geçmedi mi senin?"

“Ha ha. Geçerken seni barın önünde gördüm. Tesadüf boşa gitmesin bari dedim.”

Will gözlerini şişeler dizili rafların üzerine yerleştirilmiş televizyondan ayırmamıştı.

Başıyla ekrandaki haberi işaret ederek, “Hâlâ bunu döndürdüklerine inanabiliyor musunuz?” dedi.

Leroux ile Wren kafalarını kaldırıp baktılar. Yerel haber kanalında genç, hevesli bir muhabir, orta yaşlarda bir adamla röportaj yapıyordu. Adam bitkin görünüyor, konuşurken endişeyle ellerini ovuşturuyordu.

“Okült işte. Şeytana tapanlar topluma sızıyor. Hazreti İsa’nın öğretilerine tekrar saygı duymaya başlayana dek çok daha fazla masum karanlığa kurban edilecek,” diyordu ekrandaki adam.

Adam son sözlerinde elini kaldırıncı muhabir vaazı hevesle onayladı. Görüntü bu sefer daha kalabalık, tişörtlü, beyzbol şapkalı, kot şortlu bir endişeli vatandaş grubuna geçti. Pek heyecanlıydılar, mikrofonlu adamın arkasında zıplayıp duruyorlardı.

“Bu toplum şeytani yollara av olma tehlikesiyle karşı karşıya!” diye bağıırıyordu adam. “Sıra çocuklarımızda! Anlamıyor musunuz? Şeytanın müritleri çocuklarımızı yataklarından alıp efendilerine kurban edecekler! Polisler bu garabetleri toplayıp bataklığa atmalı! Neden bu şeytanın müritlerinin yaptıklarını sadece Orleans Parish’in iyi insanları görebiliyor?”

Arada lafa girmeye çalışan muhabir nihayet, “Yani size göre,” dedi, “yakın dönemdeki cinayetler, polisin açıkladığı gibi bağlantısız vakalar değil mi?”

Ninova

Grup karman çorman cevaplar haykırırken resmî sözcüleri başıyla onayladı.

“Polis bize yalan söylüyor! Okültün toplumun ne kadar derinine nüfuz ettiğini bilmemizi istemiyorlar! Bunların hepsi şeytanla müritlerinin işi! Demedi demeyin!”

Leroux gülerek bakışlarını ekrandan ayırdı ve yaklaşan barmaide Will’in içkisini işaret ederek, “Aynısından,” dedi.

Kız gülümseyerek anladığını belirtti, tezgâhın altından çıkardığı kadehe on iki yıllık single malt Macallan doldurdu.

“Sağlığınıza.” Leroux kadehini kaldırıncı Wren de hayalî kadehini kaldırıp tokuşturdu.

Will başını iki yana sallayarak içkisini yudumladı. “Bu satanist panik zırvası bir yerde sönüp gidecekti, değil mi? Âdeta öfkeli gotların incelikli cinayetler işlemesinin gayet makul görüldüğü seksenlere döndük.”

“Olacağına bak,” diyerek iç çekti Leroux.

Will tek kaşını kaldırarak ortağına döndü. “Cidden rasyonel düşüncenin çöktüğünü kabullenecek noktaya mı geldik yani?”

Leroux hafifçe omuz silkerek içkisini yudumladı.

“Öyle gibi,” diyerek tepedeki ekranı işaret etti. “Millet, korkudan ödleri boklarına karıştığı için olmayan şablonlar, düzenler arıyor. Kurbanlar gibi, gayet normal, sıradan görünüşlü bir psikopatın eline düşebilecekleri fikrini kabullenmeyince bunları uyduruyorlar.”

“Mantıklı konuşmana uyuz oluyorum.” Will başını sallayarak arkasına yaslandı. “Mesele bu insanların odak noktasını değiştirmeleri. O acayip olay yerleri için bodrumunda

yaşayan dallamayı aramak yerine milleti Metallica tişörtü giyen herkesi tartaklamaya teşvik ediyorlar.”

“Öyle. Bu haber kanalları da zırvaları için yeni platformlar sunuyor işte.”

“Eh, kapatalım bunu.” Will döndü. “Kitapla bırakılmış o kâğıttan bir şey çıkmadı mı hâlâ?”

Leroux başını iki yana salladı. “Sıfır. Ben kafasını duvarlara vuruyor.”

“Herifin kendini herkesten zeki gördüğü kesin. Bu zırvalara bayıldığına da kuşku yok.” Will sırtarak ekranı işaret etti.

Leroux başıyla onaylayarak dudak büzdü. “Kendini herkesten zeki gördüğüne katılıyorum ama bu şeytan şeylerine bozulduğuna da bahse girerim.”

“Öyle mi? Ben dikkatin başka yere kaymasına sevinir diyordum. Millet artık Ted Bundy tipli birini aramayacak. Salaklar Charles Manson ve ailesinden¹⁶ korkuyor şimdi.”

“Ben adamın ahmak olduğunu sanmıyorum. En azından profili öyle değil diyor.”

“Öyle mi?” dedi Will inanamayarak. “Eh, sana inanmam gerek herhalde.”

Leroux gülerek öne eğildi, dirseklerini tezgâha dayadı. “Umarım çok yanılmıyorumdur. Bana klasik organize bir katil gibi geliyor. Wren, Will’e herifin kötülükte eriştiği yeni mertebeyi anlatsana.”

Will iç çekerek başını eğdi. “Duymak istemeyeceğim bir şey herhalde.”

16 Charles Milles Manson (1934-2017): Bazı üyeleri en az dokuz cinayet işlemiş Manson Ailesi adlı tarikatın lideri. Birinci derece cinayet ve yedi kişinin öldürülmesinde suç ortaklığı suçlarıyla tutuklanmış, müebbet hapse mahkûm edilmiş, cezaevinde ölmüştür. (ç. n.)

“Son cesedi mi diyorsun? Dondurucuda saklamış,” dedi Wren nihayet.

“Ne? Dondurucu mu? Niye?”

“Ölüm saatini isabetli biçimde belirlemeyi zorlaştırıyor. Livor mortis ilerlemesini mi bozuyormuş, öyle bir şey,” dedi Leroux.

“Süper anlattın. İşime mi göz diktin?” dedi Wren.

Will başını sallayarak, “Öncekinde öyle bir şey yapmamıştı, değil mi?” diye sordu.

“Evet. Bir tek bu sonuncusunda,” dedi Wren.

Leroux aynaya baktı, gözlerini kırıştırdı ve kıstı. Kalktı, kalabalık bara döndü ve gözlerini kocaman, dikkatle açtı.

Will dönüp boynunu uzatarak, “Neye bakıyorsun?” dedi.

Leroux birden hareketlenip kalabalığı yararak, birilerinin içkilerine çarparak ilerledi.

“Önüne baksana!” diye bağırdı biri arkasından öfkeyle elini kaldırıp gömleğini silerek.

Leroux ona aldırmadı ve girişin hemen yanındaki duvarın önüne gelene dek durmadı. Wren gözlerini kısarak barın her iki ucuna baktı. Leroux’nun gözüne takılan, kahverengi lambrilere sıkıştırılmış bembeyaz ilanı fark etti. Bourbon Sokağı’nda düzenlenecek caz festivalini duyuruyordu. Mardi Gras¹⁷ mevsimini müjdeliyordu ve büyük kalabalık toplayacağı kesindi. Wren, dedektifin elini uzatıp ilana dokunduğunu, parmaklarını ilanı çerçeveyeleyen kabartma zambak desenlerinde gezdirdiğini gördü. Parıltılı, yanardöner...

Son cesetle bulunan kâğıt parçası gibi.

17 Hristiyanlıktaki Büyük Perhiz döneminin arifesi olan salı günü kutlanan bayramı. (ç. n.)

Ninova

13. BÖLÜM

Jeremy ekrandan Emily'nin uyanışını izliyordu. Gözleri titreyerek açılırken başının fena ağrıdığına kuşku yoktu. Emily, kloroform-ketamin kokteylinin yarattığı sersemlikten kurtulmak için çaresizce göz kırptırırken zifirî karanlıkta, ıslak ve süngersi bir şeyde oturduğunu çabucak fark etti.

Herhalde neden dışarıda olduğunu merak ediyordu. Fakat durumunu iyice ölçüp tartamadan hoparlörün sert cızırtısı karanlıkta yankılanınca irkilerek ayağa kalktı. Dengesini bulmaya çalışarak sesin kaynağını kestirmeye çalıştı ama Jeremy konuşmaya başlayınca bir daha ürktü.

“İyi akşamlar, konuklar. Dikkatinizi biraz bana çevirirseniz sevinirim.”

Sesimi tanımış mıdır?

“Her birinizin yakınlarında bir yerlerde birer fener var. Kullanın. Kimsenin kazara bataklığa düşüp boğulmasını istemem.”

Ninova

Emily yüzünü ayakları altında dolanan küf, yosun ve köklere yaklaştırmak etrafını taramaya koyuldu. Jeremy'nin bakış noktasından izlemesi neredeyse eğlenceliydi. Gece görüşü kamerası her şeyi yeşil ışığa boğuyor, Emily'yi yüzünü toprağa gömen uzaylı bir yaratık gibi gösteriyordu. Oysa kız burnunun ucunu dahi göremiyordu. Altındaki zemini körlemesine yokluyor, bataklık toprağından başka şey bulamıyordu. Derken ayağı sert bir şeye çarptı. El fenerine.

"Arazimin gelişigüzel yerlerine bırakıldınız. Çitle çevrilidir ve çeşitli yerlerine hoparlörler yerleştirilmiştir."

Artık tanımıştır.

Emily'nin yüzü değişti. Tanıdı. Hoparlörden yükselen, laboratuvar eşinin sesiydi. Burada gözlerini açmadan önce son hatırladığı kişinin sesi.

Jeremy memnun bir gülümsemeyle konuşmaya devam etti: "Oyun gayet basit. Tek yapmanız gereken, ben parkurdan size gelirken benden kaçmayı başarmak. Bu kadar basit. Oyunun adı, hayatta kalmak, dostlar. Kaçabilirsiniz kaçın. Özgürlüğünüzle aranızda sadece birkaç dönüm bayou... ve ben varız."

Emily feneri yaktı. Önüne düşen ışıktaki, etrafını çeviren yemyeşil bitki örtüsünü gördü. Binlerce çıplak selviymiş gibi görünen ağaçların alçak dalları, aç kalmış yırtıcılar misali üzerine atılmaya hazırdılar sanki. Emily yapayalnızdı ama Jeremy, her şeyin üzerine geliyormuş gibi görünmesini, bunalmasını sağlamıştı. Kızın göğsü inip kalktı, çocuklar gibi hıçkırarak ağlayacaktı neredeyse.

Ninova

“Hiç endişelenmeyin, ben hak yemem. Size ciddi avans tanıyacağım. Her şeyin tadını çıkarmayı da unutmayın. Bilinçli et çuvalı olarak son saatlerinizi geçiriyor olabilirsiniz.”

Emily felç edici bir korkunun sinir sistemini ateşlemesiyle öne doğru sendeledi. Jeremy bir anlığına kızın çöküp kalacağını sandı. Oysa Emily derin bir nefes alıp gözlerini yumdu. Neredeyse sükûnet yerleşti yüzüne. Fener ışığıyla tenini incelemeye koyuldu.

Bir iz, işaret arıyor. Akıllı kız.

Emily bir şey fark etti: kolunda, neredeyse hassas, ufak bir bere. Jeremy kızın kendisine ilaç verildiğini anladığını gördü. Aşağı, yıpranmış makosenlerine baktığında Jeremy’nin kameradan görebileceği kadar büyük bir yılan ayağına sürünerek geçti; Emily hafif bir çılgılık attı. Sık ağaçlar ay ışığını kesiyor, ağustos böceklerinin biteviye cırıltısı, duyularını alesta tutuyordu. Bir yerlerden bir baykuş sesi gelince sıçradı. Jeremy mikrofonu yine dudaklarına götürdü.

“Başlayalım artık. Tavsiyemi sorarsan... koş, derim.”

Jeremy bir an duraksamıştı ama Emily duraksamadı. Koştı. Bozuk zeminde tökezleyerek, köklere takılarak çılgınca emniyete ulaşma yolu arıyordu şimdi. Birden karanlığı başka bir ses böldü, Emily kulaklarını kapamak zorunda kaldı.

Müzik. Jeremy müzik çalmaya başlamıştı.

Ninova

14. BÖLÜM

Wren laboratuvara personel kapısından girdi. Koridorda, yenilenmiş zeminde topuklularını tıkırdatarak hızla ilerledi; Leroux'nun gelmesini söylediği ofise yöneldi.

Köşeyi döndüğünde Leroux'yu içeride, telefonda gördü. Yüzündeki gülümsemeye bakılırsa Andrew'yla konuşuyordu.

"Krema için sahiden özür dilerim. Boş kutuyu buzdolabında bırakmama kızılıyorsun, biliyorum," diyordu.

Andrew'nun sesi, telefonda söylediklerinin neredeyse tamamını Wren'in duymasına yetecek kadar gürdü.

"Tamam, John. Elindeki vakanın seni son zamanlarda çok gerdiğini biliyorum."

Andrew, işinin Leroux'dan, özellikle son haftalarda neler istediğini tam anlayamıyordu. New Orleans'ın lüks lokantalarından birinin şefiydi; benzer ölçüde saçma mesai saatleri vardı ama yaşadıkları stres türleri kıyas kabul etmiyordu. Müşkülpesent müşteriler ve beceriksiz personel vardiyayı

zorlaştırabilir, Yelp¹⁸ puanlarını düşürebilirdi ama insanların birbirlerine reva gördükleri dehşetlere tanıklık etmek, çok daha derinlere işliyordu. Ama yine de anlamaya çalışıyordu ki önemli olan da oydu.

“Öyle, bu seferki iyice acayip ve babamı hayal kırıklığına uğrattıyormuşum gibi geliyor artık.”

“Sızlanmasana... İşin var, yap.” Andrew’nun sözleri âdeta sırt sıvazlamayla eş değerd; Wren, Leroux’nun yüzünün yumuşadığını gördü. “Hem o ilanı bulmuşsun, doğru yoldasın.”

“Evet, öyle. Haklısın.”

“Bir dahaki sefere kahveme krema bulamazsam bu kadar anlayışlı olmam yalnız.”

Wren kıkırdamasını tutamayınca dedektif irkildi. Başını kaldırıp gülümsedi, kafa salladı ve Andrew’yu hoparlöre aldı. “Andrew, Muller’a merhaba de.”

“Selam, Wren!” dedi Andrew yüksek sesle.

“Selam, Andrew! Louisiana’nın en gözde şefi nasıllar bugün?” Wren sırtarak oturdu.

“Her zamanki gibi. Mutfak dünyasında fırtınalar estirirken bir yandan da mızımız sevgilimi idare ediyorum.”

Wren bakınca Leroux gözlerini devirdi. Eğildi, telefonu tekrar kendine çevirdi. “Tamam, bugünlük bu kadar gevezelik yeter. Evde görüşürüz, Andrew.”

Andrew telefon kapanmadan önce, “Her partinin içine eden biri çıkar, seni o yüzden çağırıyoruz,” diyebilirdi.

Wren yine gülerek sandalyesini döndürdü, ofiste göz gezdirdi. “Seviyorum Andrew’yu.”

18 San Francisco merkezli bir değerlendirme şirketi. (ç. n.)

“Ya, ya, çok şekerdir. Neyse. İşimize bakalım. İlan. Hâlâ şaşıyorum. Kaderdi resmen. Aynada gördüm yahu!” Leroux kıpır kıpırdı, gözleri bitkinlik ve heyecanla parlıyordu. “Bu hafta sonundaki caz festivali... Kabartmaları, rengi ve harf karakterleri bulduğumuz parçaya bire bir uyuyor.”

Wren kalktı. “Ben’le görüşeceğiz herhalde.”

Laboratuvar kısmına girdiklerinde Ben bir taburede, laboratuvar tezgâhının önünde oturuyordu. Uzun boylu ve zayıftı, yuvarlak çerçeveli tel gözlüğü vardı ve siyah saçları iki numaraya vurulmuştu. Leroux’nun ortağı Will yanında, elleri ceplerinde, sabırsızca dikiliyordu.

Yanlarına giderlerken Leroux kollarını açarak, “Ee?” dedi.

“Kesinlikle aynı kâğıt. Sayfa üzerine eşit dağılmış atık parçalarıyla ikisinin de dönüştürülmüş malzemeden yapıldığını görebilirsiniz, parlaklıkları da aynı.” Ben bunları açıklarken kurbanın cesedinin yakınında bulunan parça ile bardan aldıkları ilanı yan yana koydu.

Leroux ile Will, Ben’in mağrur sırtıışına katılmadan edemediler.

Kutlama havasını Wren bozdu: “Sizce sıradaki kurbanını öldürmüş müdür yoksa hâlâ önce cesedi bırakacağı yeri mi arıyordur?”

“Onu bilmek mümkün değil,” dedi Leroux ciddileşerek. “Bence olacakları buradan durduramayız, anca olacıklara hazırlanabiliriz.”

Wren bakışlarını uzağa çevirdi, başını salladı. “Acayip biri bu seferki.”

“Bayou Kasabı geri geldi,” dedi Ben küstah bir tonla.

Wren birden durdu, hızla diğerlerine döndü. "Bayou Kasabı mı?"

Ben fazla konuştuğunu hissederek bakışlarını Wren'den Leroux'ya çevirdi. "İşte, gaddarca şiddetli yöntemler, batıklık suyu..."

Wren çabucak koridora çıktı, su soğutucusunu buldu, ilerledi. Küçük karton bardakla su içerken düşünceleri, çalı toprakları misali yuvarlanıyordu. Hızla toparlandı, diğerlerinin yanına döndü. "Kusura bakmayın, fena susamıştım."

Leroux, sonradan halini sormayı aklına yazarmış gibi tek kaşını kaldırdı.

"Eh, artık elimizde yer ve zaman var," dedi, "buradan hareket edelim. Festivale saatler kaldı. Bunları merkeze götürüp amirlerin ne diyeceğini göreyim. Geliyor musun, Muller?"

Wren açık kapıdan çıkarken, "Kasap lafı geçtiğinde gelmeye hazırdım zaten," dedi.

Wren, bir an adli tıp ofisinde patron olduğu için daha da şükran duydu. Polis merkezine girdiklerinde havanın birden ağırlaştığını hissetmişti. Bayat kahveyle asabiyetin kokusu havayı rutubetli meltem misali kaplamıştı.

Başkomiser ilk bakışta ürkütücüydü. Kalın kolları, kel kafası ve herkese diz çöktürecek türden soluk gri bakışlarıyla üzerlerine somut bir gölge düşürüyordu. Bir doksanlık boyuyla güç sahibi makamlarda oturmak üzere doğmuştu sanki. Şu andaysa sabah ilk iş önüne konmuş belge ve raporlarla meşguldü. Leroux ile Will yeni keşfettikleri delil bağlantısı haberini hiç bekletmeden verdiler. İçeri daldılar, bitkinlik ve adrenalin yüküyle hep bir ağızdan, amirleri ko-

caman elini kaldırıp önüne attıkları dosyayı incelemek için sessizlik ve alan talep edene kadar konuşup durdular. Leroux, tamı tamına yapılması gerekene karar vermek için parçaları birleştirmekle meşgul başkomiserin kafasında dönen çarkları görüyordu âdeta.

Bakışlarını kaldırıp astlarıyla göz göze gelerek, “Yeni bir ceset mi bırakacak diyorsunuz?” diye sordu başkomiser. Wren’e bir anlığına bakmış, kısa bir selam vermişti.

Leroux başıyla evet deyip dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi. “Tamı tamına öyle diyorum.”

“Festivali iptal mi ettirmeye kalkalım? Bu saatten sonra mümkün mü?” dedi Will.

Başkomiser başını iki yana sallayarak arkasına yaslandı. “Olmaz. Teknik açıdan festival başladı zaten. Biz burada konuşurken yüzlerce insan New Orleans’a geliyor. Sabahtan akşama sürececek bir etkinlik bu.”

Leroux ilanı işaret ederek, “Bu ilan özellikle akşamüzeri dörtte başlayacak etkinliklere yönelik,” dedi.

“Demek ki alanı boşaltacak vakit var. Herifin ne planladığını bilmiyoruz. En iyi senaryo ceset bırakması,” dedi Will endişeyle. “Ama çok daha beter bir şey de olabilir.”

“Boşaltmaya kalkarsak kargaşa çıkar,” dedi Wren vur-gulamak için parmağını kaldırarak.

“Dr. Muller haklı. O türden her hareket herifi ürkütecektir. Bu gece için bir şey planladıysa mekânın erkenden boşalmaya başladığını fark edecektir. Ayrıca evet, toplu çıkış, kargaşaya yol açar,” dedi başkomiser, çenesini kaşıyıp parmaklarıyla ilanı yoklayarak. Kalktı, masasının yanından dolaştı. “Millet zaten diken üstünde. Ekip kuralım. Ayıra-

bileceğimiz tüm memurları istiyorum. Hatta idari personeli de sahaya sürelim. Festivali köpek balığı dişleri misali sıra sıra çevreleyelim. Kimse biz görmeden kılını kıpırdatamasın. Dırılanan çıkarsa ortalarda vatandaşı şişe geçirilmiş domuza çeviren bir seri katilin dolandığını söylersiniz.”

Leroux, Wren’e döndü. “Ekibini al, bizimle geliyorsun.”

Başkomiser onayladı, kapıdan çıkarken, “Kesinlikle,” dedi. “Telefon edin. Herkesi en baştan orada istiyorum.”

“Elbette, hemen arıyorum.” Wren telefonunu çıkardı, ekibinden gelmesini istediklerine mesaj atmaya koyuldu.

Ardından koridorda sağa sola emir yağdırmaya başlayan Leroux ile Will’in peşine düştü. Merkezin havası âdeta bir anda sıradanlıktan yüksek seviyede acil duruma geçiverdi.

“Gel buraya, Leroux. Gayya kuyusuna bakarak geçirecek vaktimiz yok.” Başkomiser devasa elini sallayarak toplantı odasına daldı.

Leroux, hemen ardında Wren’le toplantı odasına girdi. Herkes konuşuyordu. Hava eşit ölçüde adrenalin ve asabi enerji yüklüydü. Başkomiserin gür sesi gürültüyü bir anda balta gibi kesti.

“İşte,” diyerek odanın ön tarafına taşınmış panoya ilanı yapıştırdı. Raptiyeyle sabitleyip diğerlerine döndü. “Yedi Kız Kardeş Bataklığı ve Twelve Mile Limit cinayetlerinden sorumlu katilin bu gece olacağı yer burası. Bıraktığı kırıntılara inanacaksak daha fazla masum hayatı mahvetme peşinde demektir. Leroux, Broussard, gelin buraya.”

Leroux ile Will endişeyle bakışarak amirlerinin yanına gittiler. Söylenenler sindirildikçe toplantı odasındaki mırıltı karmaşası arttı. Leroux kalabalık önüne çıkmayı hiç sev-

mezdi. Wren, dedektifin boynunun kızarmaya başladığını görebiliyordu. Tıpkı kendisi gibi, dedektif de araştırmamanın yalnızlığını ve bireysel ayak işlerini geniş bir gruba hayati bilgiler verme baskısına tercih ediyordu. Leroux hafifçe öksürerek panodaki ilanı işaret etti.

“Son kurbanın cesedinin yakınlarında bulunan kâğıt parçasıyla kesinkes eşleşen bir şey ele geçirdik. Şehirde bugün yapılacak caz festivaline ait bir ilan. Önceki olay yerlerinde bir şablon olarak ortaya çıktığını keşfettiğimiz şeylere dayanarak festival veya civarında bir yere ceset bırakılma ihtimalini yüksek görüyoruz.”

Genç bir devriye polisi parmağını kaldırıp bariz bir kuşku ifadesiyle dirseğini sandalyesine dayadı. “Bu herif koca bir festivalde ceset bırakmayı nasıl düşünebilir ki? Şimdiye dek hep geceleri bıraktı cesetleri. Ne yani, birden öz güven patlaması yaşadığına mı inanacağız?” Yüzünde bezgin bir ifade vardı.

Will, Leroux ağzını açmadan lafa girdi.

“Herifin ne planladığını kimse bilmiyor. Bilseydik televizyon dizimiz olurdu, kimse de ölmezdi,” dedi esprili bir vurguyla.

Odadakiler sırtırken genç memur kafasını yana çevirerek mırıldandı. Leroux da sırtıttı ama çabucak dikkatini tekrar duruma verdi. Wren dedektifin daha fazlasını söylemek istediğini görebiliyordu. Söyleyebilseydi keşke.

“Tek bildiğimiz, tüm bulguların festivalde büyük bir şey olacağına işaret ettiği. Yanlış alarm veya eşek şakası da olabilir, fark etmez. Riski göze alamayız, ayrıca kimsenin bizi harekete geçmekle suçlayacağını sanmıyorum,” dedi Leroux.

üzerinden, yüzünden akmıyordu. Wren, ellerindeki profile bakarak katilin kurbanlarının çoğunu kendisiyle gitmeye ikna ettiği kanısındaydı. Kimseyi zorla kaçırmıyordu. Kargaşaya bizzat karışmak yerine uzaktan sebep olmayı yeğliyordu.

Wren toplantı odasına, içeri girdiğinden daha endişeli gözlerle baktı.

Ninova

15. BÖLÜM

Jeremy telefonunda bir düğmeye bastı ve hoparlörü mikrofona yaklaştırdı. Bu gece için titizlikle hazırladığı çalma listesi karanlıkta yankılanmaya başlayınca beklenti içinde gülümsedi. Ses donanımının bulunduğu kulübeden çıktı; susamış manolyalarına, beyaz çiçeklerini hafifçe okşayarak su verdi. Serin gece havasını içine çekti, omuzlarını müziğe uydurarak oynatmaya başladı. David Bowie'nin "Sufragette City" şarkısı dönümlerce uzanan ıssız bataklık arazide yankılanırken aletlerini son defa kontrol etti. Göğüs kılıfındaki Glock 22'ye hafifçe dokundu, pantolonunun sağ bacağındaki büyük cebe vurarak tırtıklı avcı bıçağını yokladı. Pompalı tüfeğini sırtına çaprazlama asıp önünde uzanan karanlığa doğru acele etmeden ilerledi.

Çocukluğunda ailesi merakına engel olmuştu. İlgisini en çok çeken şeylere yönelmeye teşvik edilmemişti. Küçük hayvanların iç işleyişlerini kesip biçerek keşfetmeye yatkınlığı başkalarını rahatsız etmişti. Babası öldükten sonraysa

annesine ve annesinin onu gerçek potansiyeline erişmekten uzak tutmasına yönelik öfkesi büyümüştü. Yıllar önce nihayet annesinden kurtulduğunda duyduğu güçlü rahatlama hissi bu yüzdendi. Artık merakları dizginlenmiş değildi, dilediği gibi oynamakta serbestti.

Diğer konukları koşma emri verdiğinde dinlemişler miydi, merak ediyordu. Korkuyla kalakalmayıp harekete geçtiklerini varsayarsa bu gece bir yerde birbirlerini bulabilirlerdi. O da işleri karıştırabilirdi. Jeremy karışıklığı sevmezdi ama bunun bazen kaçınılmaz olduğunu kabul ederdi. Çalışarın ardına eğilip gece görüş gözlüğünü taktı, çarpık köklerin üzerinden ilerleyerek önündeki ağaçlığı taradı. Hiçbir şey göremeyince telefonun kilidini açtı. Uygulama arazinin çeşitli yerlerine yerleştirdiği kameralarla bağlantıya geçti ve emriyle canlandı. Emily'yi karanlıkta gösterenini bulana kadar çeşitli açılar taradı.

Gecenin baş döndürücü sesleri tempolu müziğe karışıyordu. Emily'nin bir söğüt ağacına yaslanıp kulaklarını örttüğünü gördü. Kızın soluklanmaya ve gözlerini karanlığa alıştırmaya çabalamasını izlerken aklından neler geçtiğini merak etti. Emily çevresine bakınıyor, muhtemelen Jeremy'nin yakınında olup olmadığını merak ediyordu. Tam Jeremy artık sıkılmaya başlarken Emily ileri atıldı. Kolay lokma olmayacaktı anlaşılan. Sık adımlarla bataklık arazide ilerliyor, fenerinin ışığını asgaride tutuyordu. Jeremy onun izini kaybetmemek için başka kamera açılarına girmek zorundaydı. Nabızı hızlanmaya başlamıştı.

Emily aniden durdu. Jeremy kızın dikkatini soluna verdiğini ve aniden durduğunu görmüştü. Emily fenerini

söndürdü, gece seslerine kulak kabarttı. Jeremy kızı neyin irkilttiğini duymuştu. Kırılan dalın sesi Emily'ye aynı anda hem milyonlarca kilometre öteden hem de yanı başındanmış gibi gelmişti tahminen. Birden üzerine ışık düştü.

Fener ışığının ardından panik yüklü bir kadın sesi, "Kimsin sen?" dedi.

Emily tuttuğu soluğu bıraktı, Jeremy kızın tüm vücudunun titrediğini gördü. "Emily. Benim adım Emily," dedi kekeleyerek. Eli göğsündeydi, çiğ ışığa karşı gözlerini kapamıştı.

Işık hüzmeleri yere indi ve sahibinden bir rahatlama nefesi yükseldi.

"Tanrı'ya şükür." Katie yorgun gözlerini kapayıp kurumuş kanla kaplı eliyle bir ağaçtan destek alarak çömeldi. Emily'nin gözleri manzaraya, ateşe uçan pervane misali atıldı.

"Sen kimsin?" Fenerini yakarak Jeremy'nin sinir bozucu konuşunu aydınlattı.

"Katie. Ama şimdi tanışmanın önemi yok," diye terslendi Katie. "Nasılsa öldürecek bizi. Yine de karşılaşmamıza süper sevindim." Alnını ovuşturdu, usulca ağlamaya başladı.

Sefillik.

Emily başını iki yana salladı. "Beni öldürmeyecek."

Katie güldü, ayağa kalktı. "Tabii. Sen daha yeni geldin buraya. Biz günlerdir onunlayız. Seni nereden almıştı?"

Jeremy gülümsemesini tutamadı.

"Cal benim laboratuvar eşim. Aynı programdayız." Emily tetikteydi, etrafına bakınıyordu.

"Cal kim? O da mı buralarda?" Katie şaşkın ve asabi görünüyordu.

Jeremy bu sefer kahkaha attı.

Ninova

Emily tek kaşını kaldırıp bakışlarını yana kaydırdı. "Tüm bunları yapan o... Günlerimi onunla geçirdim demiştin demin..."

O da şaşkındı. Jeremy zevkten neredeyse bayılacaktı.

Katie epey sinirli görünüyordu. "Cal kimin nesidir bilmiyorum ama benim dediğim herifin adı, Jeremy."

"Neyse ne," dedi Emily. "Başka kim var buralarda? Var mı kimse?"

Jeremy, Emily'nin kendisi gibi başkalarının da olabileceği ihtimalini düşündükçe paniğe kapıldığını görebiliyordu.

Bitkin Katie usulca, "Arkadaşım Matt var," dedi. "Buralarda bir yerlerde olmalı. Jeremy henüz yakalamadıysa."

Emily derin bir nefes alarak etrafına bakındı.

"Peki, Katie," dedi. "Hareket etmemiz lazım. Matt'i bulmaya çalışalım."

Jeremy, Katie'nin ışığının hafifçe azaldığını gördü. Emily de görmüştü.

"Fenerini söndürsen daha iyi olabilir." Azalan ışığı işaret etti.

Katie alaylı bir biçimde gülerek kafa salladı.

"Olmaz. Zifirî karanlık bir bodrumda günlerce kaldım ben. Burada da karanlıkta dolaşmayı niye isteyeyim?"

Emily dudaklarını ısırarak anlatırken kendini kontrol etmeye çalıştı: "Işığının azalmasına bakarsak yakında başka seçeneğin kalmayacak."

Sesi keskin ve sertti.

Katie feneri kendi yüzüne çevirerek omuz silkti. "Dediğim gibi, peşimizi bırakmayacak. Karanlıkta ölmeye de niyetim yok."

Emily kabullenip Katie'nin peşinden ilerledi. Şarkı bitince bakışlarını, ferahlamışçasına göğe çevirdiler. Derken Van Morrison'ın "Moondance" şarkısı aniden karanlığı doldurmaya başlayarak ikisini de yerlerinden sıçrattı. Onlar sık çalılardan arasından, sarkan İspanyol yosunlarının altından zar zor geçerken Jeremy, Emily'nin Louisiana bataklıklarının boğucu sesleri ve iç kaldıracak denli neşeli müzik arasında tetikte kalmakta zorlandığını görebiliyordu.

"Neydi o?" Emily durdu, boynunu uzatarak kargaşayı çözmeye çalıştı.

Jeremy harekete geçmişti. Yavaşça, usulca ilerliyordu. Görüş mesafesinin dışında kalacak kadar uzakta, olan biteni duyularıyla kestirecek kadar yakında kalmaya dikkat ediyordu. Katie donakaldı ve Emily'nin hiç hoşuna gitmeyecek bir hamleyle fenerinin ışığını dört yana çevirdi.

Fazla yüksek sesle, "Matt?" dedi.

Emily atılıp ağzını kapatarak Katie'yi sertçe susturdu.

Kulağına sertçe, Jeremy'nin duymasına yetecek seviyede bir sesle fısıldadı: "Ya Cal seni duyarsa?"

Jeremy gülümsüyordu. Bir oyun izlemek gibiydi artık. Bu kadar kesintisiz ilerlemesini beklememişti. Katie ile Emily, rollerini sahnedeki aktörler gibi canlandırıyorlardı.

Katie ağzını kapatan eli çekti, Emily'ye öfkeyle bakarak fenerini aşağı indirdi. "Ya Matt'se?" dedi hırlarcasına.

Emily bir kere daha Katie'yi susturmak için işaret parmağını dudaklarına götürdü, kulak kabarttı. Metalin metal üzerinde çıkardığı tanıdık tıkırtı... Jeremy pompalı tüfeğini gürültüyle doldurarak oyuna katılmıştı.

Ninova

Emily, "Yat!" diye bağırarak kendini yere atarken Katie'yi de yanına çekti.

Emily içgüdüsel bir hamleyle başını korumaya alırken çığlık atan Katie, çamura bez bebek gibi devrildi. Islak ve yumuşak zemine indikleri anda Jeremy'nin atışı arkalarındaki ağaca isabet ederek etrafa kabuk parçaları ve duman saçtı.

Emily bu patlamayı tanıyordu. Bir defasında Cal'a babasının küçükken ona her türden silahı öğrettiğini anlatmıştı. Emily silahlara hiç ilgi duymamıştı ama öğrendiği bilgiler kalıcıydı.

"Ya savaşın ya kaçın, kızlar," diye mırıldandı Jeremy. "Ya savaşın ya kaçın."

Gözlerini önündeki manzaradan ayırmıyordu. Kızların korkusunu durduğu yerden hissediyordu. Kıyıya vuran, havayı panik ve çaresizlik kokusuyla dolduran bir dalga gibiydi.

"Yürü, Katie, Koş!" Emily yere yakın kalıp kaçmayı seçerek Katie'yi itekledi.

Katie hıçkırarak öne doğru tökezledi, elleriyle kafasını korumaya çalışarak sağa sola yalpaladı.

Emily öfkeyle, "Katie, gürültü yapma!" dedi. "Haydi, kımıl!"

Katie'den hoşlanmayacağını biliyordum.

İkisini boşuna bir araya getirmemişti ve aralarında baş gösteren düşmanlıktan memnundu.

"Yapamıyorum!" diye sızlandı Katie. "Kaçamam!"

Emily bir anda atıldı, kolunu Katie'nin boynuna doladı ve eliyle ağzını kapadı. Hiçbir şey demeden kızı aceleci adımlarla sürüklemeye başladı. Jeremy görülememenin verdiği kudretin tadını çıkararak onlara paralel ilerliyordu.

Sık ağaçların arasında ite kaka ilerledikten sonra durdular. Emily yorgunluktan devrilmek üzereydi.

“Burada fazla kalamayız.” Nefes nefese kalan Emily, elleri belinde, gözlerini kısarak karanlığı taramaya çalışıyordu. “Hareket etmeye devam etmezsek açık hedef oluruz.”

Katie başını salladı.

“Nereye gidiyoruz ki?” Ellerini havaya kaldırıp tekrar çamura indirdi. “Karşımızda silahlı bir psikopat var. Bizi bir ağaçtan falan vurana kadar salak gibi dönüp duracağız işte. Sabaha kadar burada kalıp saklanmalıyız.”

“Bu mu planın? Güneş doğunca peşimizi bırakacağını mı sanıyorsun?” Emily gözlerini yumarak öne eğildi.

“Sadece ona yakalanmamamızı söylemişti. Tek yapmamız gereken bu.”

Emily asabını ne kadar bozarsa bozsun kimseyi arkada bırakmayacak tiplerdendi. Jeremy onun kendini kahraman bellediğini biliyordu.

“O herifin sözüne güveniyor musun sahiden? Seni günlerce hapsedecek, benimle aylarca arkadaşlık kuracak kadar sabırlı birinin, sırf birkaç saat kaçmayı başardık diye pes edeceğini mi sanıyorsun?”

Katie omuz silkti, Emily iç çekerek omzunda dolaşan bir örümceğe fiske attı.

“Arkadaşını bulmak da mı istemiyorsun? Matt’i tek başına ölüme mi terk edeceksin?”

Jeremy heyecanlandı. Emily, daha yeni tanıştığı, hayal dünyasında yaşayan bu yabancıya yardım edebilmek uğruna gayet güçlü hayatta kalma içgüdüsünü duymazdan geliyordu.

“Çoktan ölmüştür belki.”

Ninova

“Biz ölmeyeceğiz...”

Dallar çıtırdadı. İkisi de ayak seslerini duydu. Katie kocaman, korku dolu gözlerle Emily’ye baktı. Emily ardındaki ağacın gövdesini yakalayarak nefesini tuttu; çevresini görmeye, algılamaya çabaladı.

Bu seferki ben değilim, arkadaşlar.

Jeremy sırtarak geleni bekledi.

Karanlıktan alçak bir erkek sesi geldi: “Katie!”

Katie inanamayan bir vurguyla fısıldadı: “Tanrım! Matt?”

Fenerler açıldı, ışık hüzmeleri ağaçların üzerinde dolaştı. Üstü başı pislik içinde, darmadağın bir erkek, altı metre öte-lerinde duruyordu. Yüzüne bir gülümseme yayılınca Katie ferahlayarak güldü. Tedbiri elden bırakarak birbirlerine ilerlediler. Jeremy ikisinin yavanlığına kafa sallayarak Glock’unu kaldırdı, buluşacakları noktaya nişan aldı.

“Seni bulduğumuza inanamıyorum!” Katie koşarak sarıldı, Matt’in yüzü acıyla buruştu.

“Ben de bu dizle yürüyemeyeceğimi sanmıştım ama galiba adrenalin ağır bastı.”

Emily, Matt’in kurumuş kan ve çamur kaplı sağ dizine baktı. Bakışlarındaki dehşet, nereden geldiği anlaşılamayan ani bir sesle arttı. Jeremy’nin tabancasından fırlayan kurşun, Matt’in şakağına saplandı; Katie’nin yüzüne kan fışkırdı. Matt uçarken vurulmuş kuş misali yere kapaklanırken Katie çığılığı bastı. Ama Emily kızı, olan biteni tam sindiremeden kolundan tuttuğu gibi koşmaya başladı.

“İyi şanlar, hanımlar ve... eh, artık sadece hanımlar.”

Jeremy sırtarak tabancasını kılıfına yerleştirdi.

16. BÖLÜM

Wren ansızın, öngörülemez bir kanama misali, kokusunu aldı.

Belli belirsizdi. Öyle ki duyuşal bir sanrı, morgda çok fazla mesai yapmanın bir sonucu olup olmadığını düşündü. Eğitimsiz bir burna bir tabak bozuk festival yemeği veya fena sonuçlanmış bir deney gibi gelebilirdi. Ama Wren yoğun sıcakta çürümenin ilk aşamalarının kokusunu iyi tanıyordu.

Daima çürümüş soğan gibi başlardı. Ama idare edebileceğinizi sandığınız anda değişirdi. Herkesin aynı anda başka yemek pişirdiği, kokuların birbirlerine karışarak iğrenç bir şeye dönüştüğü kalabalık bir apartmanın içine benzerdi. İğrenç koku katmanları, yumurta kesesinden fırlayan bebek örümcekler gibi patlar, üzerinize saldırırdı. Duyulara fiziksel saldırı... İplerinden boşandığında ölümün kokusu dur durak bilmezdi.

Teknisyenlerinden biri yanında duruyor, asabiyetle haddinden fazla konuşuyordu.

Ninova

“Her yer polis dolu, biliyorum ama yine de azıcık gerginim. Açık konuşmam lazım size: Burada bulunmamız delice geliyor. Bomba bulan köpekler de sahada, değil mi?” Kızcağız hâlâ gereğinden daha yüksek sesle konuşuyordu.

“Polisten bahsedip durma,” diye uyardı Wren sesini yükseltmeden. “Amaç kargaşayı önlemek, başlatmak değil.”

“Biliyorum, özür dilerim.”

“Topla kendini. İşler zorlaşabilir, yanımda dağılan birini istemiyorum.”

“Elbette. Yok, hazırım ben.”

Wren bir anlığına fazla sert davrandığını düşündü.

“Gerilmen normal. Ben de gerginim. Ama asabiyete aldurmamak ve göreve odaklanmak bizim işimiz. Şimdi... Ne kokusu alıyorsun?”

Kızın burun delikleri genişledi ve gözleri kocaman açıldı.

“Yoksa...”

“Aynen,” dedi Wren.

“Hay...”

“Paniğe kapılma. Akıllıca davranmalısınız,” diye buyurdu Wren. İnsan selinin diğer kıyısındaki Leroux’yla göz göze geldi. Sıradan görünmeye çalışıyordu ama ütülü takım elbisesi içinde göze batıyordu. “Sakin ol, peşimden gel.”

Wren ile genç teknisyen, festival kalabalığının arasına daldılar.

“Ne yiyorsun sen?” Elinde plastik bardak olan bir kadın, boynunu uzatarak yanındaki arkadaşının kurcaladığı karton tabağa baktı; beriki omuz silkip vermek istemezmişçesine geriledi.

“Burbon soslu tavuklu pilav işte. Öyle bir şey. Niye?”

Ninova

Kadın burnunu kırıştırarak, "Isınmış çöp gibi kokuyor," dedi.

Diğeri, "Burban sosu kokusu işte," diyerek tabağı arkadaşının burnuna dayarken, arkadaşı da azıcık geriledi.

Wren diğer kadının cevabını duyamadan geçti. İnsani çürümenin kokusu havaya yayılmaya başlamıştı ve kalabalığın dikkatini çekiyordu. Meslektaşını çekiştirerek trompet çalan, havaya neşeli notalar yayan bir adamın yanından geçti. Etrafındakiler dans ediyordu. Sahici endişesiz anlara mahsus kahkahalarla birbirlerini çekiyor, döndürüyorlardı. Ama Wren, bu parıltılı ambalajın altındaki çürümenin farkındaydı. Gözlerini kırıştırarak Leroux'ya ulaştı, yanında durdu ve söyleyeceklerinin duyulmaması için başını çevirerek eğdi.

"Yakınız. Kokuyu sen de alıyorsundur."

Göz göze geldiklerinde dedektif başıyla onayladı, kalabalığa bakındı. Kokuyu izlemeye koyuldular. Teknisyen telefonunu kurcalıyor numarasıyla biraz geriden geliyordu. Kokunun kaynağını arayan Leroux'nun gözleri kocaman açılmıştı. Genelde duygusal tepkilerini sımsıkı bastırırdı, zırhının böyle çatladığını görmek hiç hoş değildi. Wren derin bir nefes alıp dikkatini toplamaya çalıştı.

"Gözlerin yuvalarından fırlayacak gibi. Sakin ol biraz," dedi ve dedektifin sert bakışları karşısında afalladı. Çaresizliğini yüzünden silmeye çabalayarak, "Sinekler," dedi, "sineklere bakın."

"Louisiana'da, yazın ortasında, müzik festivalinde sinekler... Hı hı."

"Et sineklerinin azim ve disiplinlerine dair hatırlatma yapmam mı gerekiyor?"

“Hayır, hayır. Tamam. Tonla sinek arıyoruz işte.”

Wren başıyla onaylayıp kalabalığa döndü. Gördüğü her şeyi aklına yazmaya çalışarak çabucak etrafı taradı. Büyükçe bir grubun arasına sıkışarak ufak sahnelerden birine ilerliyorlardı şimdi. Bu sahne sadece devasa ana sahneye kıyasla ufaktı. Temelini oluşturan ahşap zemin, güneş altında geçen onca yazdan sonra eğrilmiş, aşınmış, yıpranmıştı. Şu anda hareketli bir caz grubu kadim zeminin üzerinde salınıyor, tempo tutuyordu. Müzik dans ediyor, karmaşık bir ses dalgasında buluşana dek yükseliyor, yükseliyordu. İkinci güneşinin ışıkları havaya kalkmış çalgılara vuruyor, nefeslileri som altındanmış gibi ışılatıyordu.

Sahnenin sol tarafından, arkaya doğru bir yerden koyu, siyah bir duman bulutu yükseldi. Wren kalabalığı sahneden ayıran metal barikalara iyice yaklaşmamış olsaydı ne görebilir ne de duyabilirdi. Duman bulutu, polen taşıyan arıların istilasına uğramış kır çiçekleriyle dolu bir çayır gibi dalgalanıyordu. Ama gördüğü harika bir doğa manzarası değildi. Vızıldayanlar da arı değildi. Gördüğü böcekler tadı çok daha kötü bir şeyin peşindeydiler; çürüyen etin kokusunu tercih ediyorlardı.

Wren gözlerini gacırdayan ahşap bacaklar arasında yol arayarak dönüp duran sineklerden ayırmadan Leroux'nun gömleğini yandan yakalayıp çekiştirdi. Dedektif derhal durdu.

“Ne var?” dedi Wren'e bakmadan.

“Sahnenin altı, sol taraf. Arkaya doğru.”

Dedektifin bakışları tarif edilen yöne döndü. Derin bir nefes aldı. “Gel peşimden.”

Ninova

Yan taraftan barikatın sonuna ilerlediler. Yüksek bir taburede bir güvenlik görevlisi oturuyordu. Bir bacağına kıvrıp ayağını taburenin alt basamağına yaslamış, kendini müziğe kaptırmış, kafa sallıyordu. Leroux adama yaklaşıp kulağına eğildi.

Neredeyse fısıltıyla, “Polis,” dedi.

Ceketini aralayarak çaktırmadan rozetini gösterdi. Güvenlik görevlisinin bakışları rozete kaydı, başıyla anladığını belirtti. Leroux omzunun üzerinden arkaya bir bakış attı.

“Kalabalığı paniğe sokmadan sahne bölgesini kontrol etmemiz lazım. Bize yardım edebilir misin, memur...”

Genç görevli hafifçe öksürüp taburede doğrularak onu, “Blum,” diye tamamladı. Günlük sakallı çenesini sıvazlayıp elini bacağına koydu. “Sorun değil, dedektif. Geçin. Burada durup sükûneti korumaya çalışırım.”

Leroux görevlinin omzunu tuttu. “Teşekkür ederiz. Gel, Muller.”

Eliyle Wren’i ve teknisyeni çağırdı, üçü birden sahnenin sol tarafına ilerlediler. Koku barizdi artık. Sineklerle yaklaştıkça hava boğucu ve bulanık oldu. Âdeta ölüm ve çürümeyle dolu başka bir âleme geçiyor gibiydiler. Wren tek dizinin üzerine çökerek çıtaların arasından, ahşabın kısmen çürüdüğü yere baktı. Sahnenin altı karanlıktı. Gözleri karanlığa alışınca tanıdık bir şekil belirmeye başladı. Et sineklerinin toplanma sebebi, sahnenin altında kalan alanın neredeyse tam ortasında büzülmüş, kıpırtısız yatıyordu. Wren yaklaştıkça koku dayanılmazlaştı.

“Sahnenin altına girmenin yolu var mı?” Wren öğürtüsünü bastırarak doğruldu.

Ninova

“Şu yanda bir kapı var.”

Wren arka tarafa, Leroux'nun önünde eğildiği kapıya yürüdü. Dedektif kapının mandalını açtı. Wren arka cebindeki ufak feneri çıkarıp yaktı. Işık hüzmeleri ilerledi, durdu, hareketsiz bir cismin üzerinde dolandı. Aydınlanan şey, yirmili yaşlardaki bir kadının çarpılmış cesedi gibi görünüyordu. Yüzüstü yatıyordu; kolları, uçaktan atlamış ve paraşüt açılmadan hemen öncesindeymiş gibi iki yana açıktı. Wren, sağ dizinin olması gereken yerdeki parçalanmış et ve kemik yığınına hemen fark etti. Işığı bacaklardan yukarı kaydırды ve kurbanın yarı açık gözleri bir anlığına iblislerinki gibi parıldayınca ürktü. Gözler dosdoğru Wren'e bakıyorlardı. Bakıyor ama hiçbir şey görmüyorlardı. Yüzü pislik, toprak ve kanla kaplıydı. Wren fenerini söndürdü, çömeldiği ufak kapının önünde toparlanmak için biraz duraksadı.

“Düşündüğümüz şey,” dedi. “Fena.” Dedektifin fısıltıyla küfredtiğini duydu. “Maalesef daha yakınına gitmem gerekiyor.”

Leroux elinin tersiyle alnını sildi. “Cidden sürünerek girmeyeceksin oraya, değil mi?”

“Yanına kadar değil ama biraz yaklaşabilirsem neyle uğraştığımızı tam olarak kavrayabilirim. Sağ elinde bir şey varmış gibi duruyor.”

Wren sahnenin ucuna dek yürüdü, durdu, önüne gelen tahtaları hafifçe tekmeledi. Tahtalar un ufak olunca Leroux'ya döndü.

“Zayıf bir nokta buldum,” dedi.

Ninova

Wren kırık tahta parçalarını sökerken Leroux yanına çömeldi. Ufak bir delik oluşmaya başlamıştı. Leroux telefonunun ışığının aydınlatabildiği kadarıyla karanlığa baktı.

“Emin misin, Muller?”

Wren başıyla onaylayıp saçını gelişi güzel topladı. Arka cebinden siyah nitril eldivenlerini çıkarıp taktı.

“Eminim. Arkamı kolla sen.”

Fenerini açtı, ağzına alıp delikten içeri daldı. O yavaşça karşısındaki cesede doğru sürünürken üzerindeki sahnede grup, performansına devam ediyordu. Sahnenin altı dar ve sıcaktı. Anca epey eğilerek emekleyecek ya da sürünecek kadar yer vardı. Wren sürünmeye devam etti, bileklerine batan taşlar canını yaktı. Yaklaştıkça genç kadının maruz kaldığı vahşet iyice belirginleşiyordu. Boynundaki geniş yara dâhil her yanı kesik ve berelerle kaplıydı; siyah kıvrık saçları taze ve eski kanla ıslanıp kuruyarak yüzüne ve boynuna yapışmıştı.

“Tanrım.”

Dişlerinin arasına sıkıştırdığı fenerin boğuklaştırdığı sesi ağzından dökülüvermişti sanki. Leroux girişte sabırsızlanarak bekliyordu. Gözlerini kısarak baktı.

İç çekerek, “Fena herhalde,” dedi.

Wren kafasını salladı, omuzunun üzerinden dedektife baktı. “Ciddi gaddarlık, Leroux. Şimdiye dek gördüklerimizin en beteri.”

“Hay... İti enselemeye yaklaştık gibi geliyor bana.”

Wren tekrar önündeki cesede döndü; bakışlarını kadının, asla erişemeyeceği bir şeyi tutmaya çabalarcasına uzanmış sağ eline çevirdi. El, bir şeyi kavramıştı; Wren parmakları

dikkatle, katılıklarını pes edene dek zorlayarak açmaya koyuldu. Çabası bir haritanın başka şey sanılmayacak hatlarını ve sembollerini ortaya çıkardı. Wren işaretli alanları ve önemli mezarların meşhur sakinlerini gösteren kılavuzu fark etti. Harita, 1 Numaralı St. Louis Mezarlığı haritasıydı.

“Torbası olan var mı?” diye seslenirken haritayı tümüyle açtı.

Söz konusu mezarlığa hevesle gelen turistlere sunulan rehberli turlarda verilen haritalardandı. Bu haritaysa Ölüler Şehri’nin¹⁹ patika ve sokaklarını ayıran ağaçları dahi gösterecek denli ayrıntılı hazırlanmıştı. Wren lahitler arasındaki yolları gözleriyle takip ederek bu haritanın ölü bir kadının elinde bulunmasını açıklayacak, farklı bir şey bulmaya çalıştı. Haritanın ortalarına yakın bir lahitler kümesinde küçücük, kırmızı bir X görünce hafif bir hayret çığlığı attı.

“Ne oldu?” dedi Leroux.

“Burada 1 Numaralı St. Louis Mezarlığı’nın haritası var, bir yerine kırmızı çarpı konmuş. Galiba bu kurban, bugün bulmamız beklenen tek hediye değil.”

“Ha si... Tamam, çık oradan. Kadını çıkarıp dediğin yere gidelim. Bu işi kontrol altına almalıyız. Hemen.”

Wren başıyla onaylayıp önündeki perişan cesede son kez baktıktan sonra haritayı delil poşetine soktu, poşeti kapadı. Son bakışında daha önce görmediği bir şeyi fark etti. Kurbanın sağ bileğinde beyaz bir akıllı saat vardı, tertemiz oluşu

19 Louisiana’nın toprak yapısı yüzünden bölgedeki bazı mezar ve lahitler, su almamaları için yer seviyesinin üzerinde yapıldıklarından ve bu yüzden mezarlıklar yerleşim yerlerini andırdıklarından halk arasında genelde Ölüler Şehri adıyla anılırlar. (ç. n.)

dikkat çekiciydi. Yepyenydi ve kurbanın üzerindeki diğer eşyanın gösterdiği yıpranmışlığı göstermiyordu. Saatin ölüm anında veya öncesinde o bilekte olması mümkün değildi.

“Muller! Haydi!” Leroux sabırsızlanıyordu. Aklında dolananlar gözlerinden okunuyordu. Wren dedektifin gelecek hamleleri hesapladığını görebiliyordu. Bu dünyanın hakiki emektarlarındandı.

Wren adamı saran kuşku ve hayal kırıklığını görüyordu ama bunun, önündeki suç mahalline gereken özeni göstermesini engellemesine izin vermeyecekti.

“Tamam, John, duyuyorum. Bir dakika daha...”

Eldivenli elini akıllı saate uzattı, ekranına hafifçe vurarak açılmasını sağladı. Karanlık, dar alanı mavi ışık doldurdu. Akıllı saat, şifre soruyordu.

“Haritayı uzat, Muller!” diye bağırdı Leroux. “Haydi artık!”

Wren dedektifi duymazdan geldi ve az önce boğucu gelen ama şimdi bomboş ve derin görünen alana bakındı. Daha fazla bilgi edinme umuduyla fenerini cesedin etrafına tuttu ama toprak, toz ve böceklerden ötesini göremedi. Hayal kırıklığıyla iç çekerek bakışlarını indirdi.

“Bir şey gördüğümü sandım da...”

İçinde harita bulunan delil poşetini aldı ve vücudunu yavaşça çıkışa doğru çevirdi. Leroux’yla göz göze geldiklerinde delil poşetini uzattı. Bir an duraklayıp kırmızı çarpı işaretine baktı.

“Kırmızı çarpının olduğu parsel numarasını okusana bana.”

Leroux kaşlarını kaldırdı, bezdiği açıktı.

Ninova

“Ne?” diye yakındı ama haritaya baktı, daha iyi görebilmek için poşeti eliyle düzeltti. “Çok ufak basılmış numaralar. Bir, beş, sıfır... üç. Ne şimdi bu?”

“Bir, beş, sıfır, üç... Bin beş yüz üç, bin beş yüz üç,” diye tekrarlayan Wren bir kez daha kadın cesedine doğru döndü. Tekrar uzanıp saatin ekranına dokundu. Ekranı yana çekince saat bir kez daha dört haneli şifre sordu. Wren rakamları girdi, sonuncusunda duraksadı. Çabucak dokunurken nefesini tuttu. Saat açıldı ve ekranda bir uygulama belirdi: alarm.

“Wren!” Leroux’nun sesindeki hüsrana açıktı. Wren küt küt atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. “Gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz? Başka bir şeye kalkışmadan onu söyle bari!”

Wren nihayet arkasına bakarak, “Bir şey buldum, John,” dedi. “Cesedin bileğinde, haline hiç uymayan bir akıllı saat var. Ölümünden sonra takıldığı açık. Söylediğin parsel numarası var ya, bin beş yüz üç, saatin şifresiydi. Şu anda açık olan tek uygulamaya bakıyorum. Alarma.”

Wren durakladı, Leroux’nun yüzünün düştüğünü gördü. Dedektif gözlerini ovuşturdu, delil poşetini gelen memurlardan birine verdi.

“Ne kadar var?”

Wren alarm uygulamasına baktı. Ayarlanmış tek alarm saat ikiyi gösteriyordu.

“Kırk beş dakika sonra.”

“Harekete geçmeliyiz. Landry, Cormier ve Fox: Siz Will’lesiniz. Önden gidip mezarlığı boşaltın. Muller’la ben arkadan geleceğiz.”

Yüzü kızarmıştı, Wren’e döndü.

“Çık artık oradan. Gidelim.”

Ninova

Wren girdiği deliđe doğru süründü. Yanda duran teknisyenini gördü, eliyle gelmesini işaret etti.

“Ofisi ara, taşıyacak adam getirt,” diye buyurdu ve genç kadının derhal telefona sarılmasını izledi.

Wren eldivenlerini gelişigüzel çıkardı, üzerindeki tozu toprağı silkeledi ve aceleci adımlarla çekilmiş olay yeri şeritlerinin ardında kalan kalabalığa dalan Leroux’nun peşinden gitti. İnsanların yüzlerinde korku, nahoş bir merak ve şaşkınlık vardı. Fısıldaşıyor, artık ortaya çıkan faaliyete dair bir şeyler görebilmek için boyunlarını uzatıyorlardı. Uzaktaki bir başka sahneden canlı müzik geliyordu ama cesedin hemen üzerindeki sahnede çalan grup, konserlerini yarıda bırakmıştı. Wren müziğin kesildiğini anca şimdi fark ediyordu.

Ninova

17. BÖLÜM

Tabancasından çıkan kurşunun hedeflediği yere isabet edişi Jeremy'ye tarif edemeyeceği bir haz vermişti. Katie ile Emily'yi de kolayca vurabilirdi ama daha oynamayı bitirmemişti. Lokmadan lokmaya tadı çıkarılmadan yenmeyecek kadar leziz bir yemekti önündeki.

Katie ile Emily'nin yemyeşil arazide hedefsiz koşturmalarını seyrediyordu. Gözlerini üzerlerinden ayırmıyor, onunla aralarına güvenli bir mesafe koyduklarını sanmalarına izin veriyordu. Katie yüzüne yapışan beyin parçalarını panik içinde temizlemeye çalışırken tökezledi. Aptalın tekiydi, Matt zaten Neandertal sayılırdı ama hiç değilse Emily pes eden türden değildi. Mücadele ediyordu. Jeremy fener ışıklarından birinin sık çalılıklar arasında ine kalka giderken kırışıttığını, azaldığını ve sonunda söndüğünü gördü.

Tek ışığa kaldılar.

Ninova

Blue Öyster Cult'tan "(Don't Fear) The Reaper" çalmaya başlayınca ritme uyarak hızlandı. Bu gece ölüm, kendisiydi.²⁰

Katie ağaçların arasında hıçkırarak ağlıyordu; sesi, kana susamış bir yırtıcıyla aniden karşı karşıya kalan bir tavşanın-
ninkine yakın bir tona ulaşmıştı. Jeremy saatine baktı ve sırtması yüzüne yavaşça yayıldı. Konuklarını araziye bırakalı birkaç saat olmuştu; Katie, sağ bacağını doğal yürüyüşün gerektirdiğinden daha fazla kaldırarak sarsak bir adım attı. Uyuşturucular etkilerini göstermeye başlıyordu. Jeremy de-
neyinin işe yaradığını fark ederek neşelendi.

İçki Yasağı dönemindeki Jamaika zencefili zehirlenme-
lerini okuduğunda gelmişti ilham. 1930'ların başlarında, Derin Güney'de²¹ birtakım parlak zekâlar, Jamaika zence-
filinin "jake" adıyla bilinen ve ABD Adalet Bakanlığı'nın katı kurallarını atlatılabilen bir biçimini geliştirmişlerdi. Ne yaptığından habersiz bir MIT profesörünün yardımıyla test-
lerden tadı bozmadan geçebildiği için trikresil fosfat içeren bir formül yaratmışlardı. Çığır açan bu sahte içki reçetesi, bacaklarını fazla kaldırıp parmaklarını ileri uzatamadan yü-
rümeye çalışan bir sürü insana yol açmıştı. Bu felç salgını zamanla "jake bacak" adıyla anılmaya başlamış, araştırmacılar trikresil fosfatın sinir hücrelerinin ölümüne ve hayati kas hareketlerinin yardımcı miyelin kılıflarında hasara yol açan tehlikeli bir nörotoksin olduğunu çok geç keşfetmişlerdi. Söz konusu kimyasal madde belli miktarlarda sindirildiğinde mide-bağırsak rahatsızlığına ve uzuvlarda kısmi felce neden oluyordu. Serumla eklenen günlük dozlardan sonra Katie,

20 "(Don't Fear) The Reaper": Ölümden Korkma. (ç. n.)

21 ABD'nin güneydoğu eyaletleri. (ç. n.)

görünüŖe göre tam zamanında nefis bir “jake bacak” vakasına dönüşüyordu.

Katie bağırarak Emily’ye bacağının hissizleşmeye başladığını söylerken Emily onu ilerlemeye devam etmek için çaresizce ikna etmeye çabalıyordu. Katie ıslak ve yumuşak zeminde diz çöküp tortop büzülürken Jeremy gülümsedi. Aradaki mesafeyi kapatmaya başladı. Emily’nin karşısındaki ağaçlığa fener tutarak, kalan tek ışıkla seçeneklerini tartmaya çalıştığını görebiliyordu. Katie ağlıyor, öksürüyordu. Emily kolunu beline dolayarak kızı ayağa kaldırmaya çalışıyordu.

Emily, Katie’yi terk etmeye hazırды artık. Jeremy bunu hissedebiliyordu. Kendini koruma güdüsü kazanacaktı. Jeremy pompalı tüfeğine mermi sürdü, gözünü dürbüne dayadı. Emily ile Katie sesi duydular; Emily, Katie’yi çekiştirerek götürmeye çabaladı. Jeremy tetiğe asıldı ve hedefini kolayca vurdu. Kurşun diz kapağına isabet ederek geride her yöne saçılan bir et ve kemik kargaşası bırakırken Katie acıyla haykırdı. Bacakları gövdesinin ağırlığını taşıyamayınca çamurlu zemine devrildi.

Emily’nin seçimi açıldı: Kaçtı.

Jeremy pompalı tüfeğini sırtına astı, tırtıklı avcı bıçağını çekerek Katie’nin acınası hıçkırıklarına doğru yavaş adımlarla ilerledi. Hayalet gibi karşısında beliriverdiğinde Katie’nin gözleri korkuyla kocaman açıldı. Jeremy sırtarak yanına çömeldi, keçeleşmiş bir tutam saç kızın kulağının arkasına itti.

“Şişşt,” dedi gülümseyerek.

Katie’nin saçını yakaladı, kafasını geri çekti ve bıçağı boynuna dayayarak yavaşça kesti. Başı bırakmadan vücut

tamamen hareketsiz kalana kadar debelenmesini, kanlı tükürükler saçmasını izledi. Bu arada gözlerini kapayarak hem bataklığın organik senfonisini hem de hoparlörlerden yayılan müziği dinledi. Katie'nin başını çamura bıraktı, kendi boynunu kütürdetti.

Şimdi, bakalım Emily nereye kaçmış?

18. BÖLÜM

“**B**en, adli tıptan Dr. Wren Muller. 425 Basın Sokağı’na ambulans istiyoruz.”

Wren telefonu boynuna sıkıştırarak çantasını karıştırdı. Leroux arabayla trafikte zikzaklar çizerek hâlâ kurtarılabilir bir kurbana doğru giderken dakikalar hızla geçiyordu.

“Evet, 1 Numaralı St. Louis Mezarlığı. Olası tıbbi acil durum. Bizimle girişte buluşabilirsiniz... Biz yaklaşık...” duraksayıp arabanın panelindeki saate baktı, “...sekiz dakikaya varırız. Tamam. Teşekkürler.”

Telefonu yanındaki koltuğa bırakıp yeni eldivenler taktı. Yüzündeki ifadeden eşit ölçüde sakinlik ve kararlılık okunuyordu. Birkaç tutam saç başının tepesindeki topuzdan gevşemiş, saç çizgisinden aşağı doğru süzülerek narin bir şekilde yanaklarına iniyordu; olay mahallinin tozuyla kaplıydılar.

New Orleans manzarasını geride bırakırken Leroux önündeki arabalara öfkeyle ağzına geleni saydırıyordu. Sirenlerini duyup da kenara çekmeyen her sürücü ağız dolusu küfür

işitiyordu. Dedektifin direksiyon tutan parmakları bembeyaz olmuştu. Leroux, gişe şampiyonu filmlerdeki tipik kederli dedektiflerden değildi.

Sonunda ölçülü ve dikkatli bir tonla, “Tuzak mıdır sence, Muller?” dedi.

Wren dirseğini yolcu tarafındaki cama dayayarak alnını avucuna yasladı.

İç çekti. “Olmadığına inanmak zorundayım. Hem zaten değilmiş gibi bakmamız lazım. Öte yandan, aksi durum için hazırlıklıyız, unutma.”

Leroux başını hafifçe sallayarak onay verdi.

Wren koltukta dikleşti. “Hem Will ile parlak gençleri bize destek olacaklardır.”

Hafifçe sıırttı, Leroux da kıkırdadı.

“Gençler,” dedi kafasını sallayarak. “Tamam, hepsi çaylak ama annelerinin karnından yeni çıkmadılar, Muller.”

“Biliyorum, şaka yapıyordum. Becerilerine güvenmeseydim emniyetimi ellerine bırakmazdım.”

Leroux ciddileşti. “Ben herifin yakınlarda bir yere kurulup bizi mezarlıkta koşturarak onun zehirli kırıntılarını yutarken seyredeceğinden endişeleniyorum.”

Sağa saparak Basın Sokağı'na girdi. Köşe turistlerle ve yerel halktan insanlarla doluydu. Üç kadın büyük bir yoga salonundan çıkıp dışında da oturulabilen bir kafeye yöneldi. İnsanlar, birinin çaresizce hayatta kalmaya çabalıyor olabileceği yere görüş mesafesinde tereyağlı kruvasan sandviçlerini yiyerek parlak Louisiana öğleden sonrasının tadını çıkarıyordu. Araba mezarlığın, etrafını çevreleyen heybetli beyaz

duvarla alay eden yüksek palmiye ağaçlarıyla dolu girişine ulaştı. İçeride bekleyen dehşetten habersiz ağaçlar meltemde hafifçe eğilerek püsküllerini sallıyor, bu acayip yere gelen ziyaretçileri selamlıyordu.

Wren başıyla onayladı. “Biliyorum. Aynı senaryo benim de aklıma geldi. Ama denemekten başka şansımız yok. Ambulansın bugün benden daha faal olması için dua ediyorum açıkçası.”

Ninova

19. BÖLÜM

Elinde yolunu gösterecek tek ışıkla Emily'nin ayakları, tanımadığı zeminde uçarcasına koşarken neredeyse yere değmiyordu. Tamı tamına Jeremy'nin umduğu şeyi yapmıştı. Katie'yi terk edip kendi canının derdine düşmüştü.

Jeremy, Emily'nin aniden kapıldığı ezici paniği hissedebiliyordu. Var gücüyle koşuyordu ama bataklık gibi zemin her adımını yutuyor, hem iğrenç sesler çıkarmasına hem de kaldırabileceğinden fazla enerji harcamasına sebep oluyordu. Bayou, Jeremy'yle birlikte çalışıyor, nihai vizyonuna erişmesi için ona el veriyordu. Çevre Jeremy'den yanaydı. Daha da önemlisi, Emily'nin aleyhindeydi.

Emily durdu, sırtını bir ağaç oyuğuna verdi. Koca gövdeye yaslandığında üzerine yosun, toprak parçaları ve böcek yağdı. Jeremy, Emily'nin sessiz hareket ettiğini sanıp sanmadığını merak ediyordu. Oysa kızın sık ve sık soluklarını bile duyabiliyordu. Havaya yayılan korkunun tadını alıyordu. Kendini daha fazla tutamadı.

“Emily!” Sesi karmaşayı yırtıverdi. “Benim, Cal. Emily!”

Emily büzüldü, boğazından yükselen hıçkırığı bastırdı. Jeremy kızın ağzından kaçiveren hafif iniltiyi duydu.

“Son kızım sensin anlaşılan!” diye bağırdı gülerek. “Çitlerin yerini belirleyemedin mi daha?”

Emily, Jeremy’nin yaklaştığını duyuyordu. Bitkilerin arasından geçerken kendini kasten duyuruyordu. Kreşendosuydu²² bu.

“Hangi yöne koştuğunun farkında mısın acaba?” Jeremy gülüyordu. “Engel olmayayım sana. Kaç, tavşan, kaç!”

Planlamadığı bir gösterişle tabancasını kaldırıp havaya ateş etti ve Emily derhal kaçmaya başladı. Koşarak bir dereyi aşarken sağa sola su sıçrattı ve ayakkabıları çamur zemine saplanıp kaldı. Emily sudan fırlayıp sık çalılara yalın ayak daldı. Keskin ve sivri çalılar, dallar bacaklarını, kollarını ve yüzünü berelemesine rağmen koşmaya devam etti. Jeremy de artık koşuyor, arayı kapatıyordu. Emily, Matt veya Katie’nin kaderini yaşamamak için zikzak çiziyor, sağa sola kıvrılıyordu.

Çit birden karşısına çıktı. Emily sınırı, çöl ortasındaki vaha gibi gördü. Ağaçların arasından geçen metal çitin Jeremy’nin krallığıyla özgürlük arasında durduğu açıktı. Taş çatlasa bir seksen yüksekliğindeydi ve aşması için tek gereken, ivmelenmekti. Emily bir an durdu, hızını alarak çite koştu, atıldı, sağ el ve ayak parmaklarını bağlantı yerlerine taktı.

22 Müzikte seslerin peyderpey yükselerek zirveye çıkması. (ç. n.)

Şiddetli acı derhal geldi. Elektrik akımı hücrelerine saldırırken vücudu kaskatı kesildi, büküldü ve ardında bekleyen kâbusa doğru savruldu.

“Çeper çitlerime elektrik vereceğimi düşünmemene bozuldum azıcık.” Devrik bir ağacın üzerinden aşan Jeremy gelip tepesine dikilmişti.

Emily kan öksürürken baygınlık ile keskin ayıklık arasında gidip geldi. Yan döndü, sürünmeye başladı. Umutsuzca toprağı ve yosunları pençeliyor, elinden geldiğince kendini ileri itiyordu. Bir planı yoktu. Tek düşündüğü, kendisiyle ardındaki canavar arasına olabildiğince mesafe koymaktı. Jeremy avcı bıçağını çekip yavaş adımlarla geldi, çömelip kolunu dolayarak Emily’yi dizlerinin üzerine kaldırdı.

Emily debelenmeye çalışırken Jeremy tek söz etmeden başparmakları ve işaret parmaklarıyla kızın sağ gözünü olabildiğince açtı. Göz bebeğine birkaç damla tropisamit damlattı ve kızı sımsıkı tutan Jeremy, Emily bulanık görüşünü toparlayamadan aynısını sol gözüne de yaptı.

“Dur! Ne yapıyorsun?!” diye haykıran Emily kafasını geri çekti.

Jeremy iki göze de ilave damlalar damlatırken donuk bir sesle, “Tropisamit göz damlası,” dedi. “Göz muayenesi yaptırmadın mı hiç? Saatlerce bulanık görüp ağır makineler kullanmaman söylenmedi mi?”

Jeremy, kızın şekilleri görebildiğini ama tam kestiremediğini bilerek sırttı. Emily boşu boşuna hızla gözlerini kırptırıyordu.

“‘C5 hayat’ lafını duydun mu hiç?” Emily’nin gözlerine bakıyordu.

“Bırak gideyim, lütfen. Bırakırsan kimseye bir şey söylemem,” diye yakardı Emily.

Emily’yi buraya kadar taşıyan hayatta kalma içgüdüğü, pazarlık aşamasına geçmişti. Jeremy eğildi, alnını kızın alnına yasladı.

“Lafımı kesme.” Göz kırparak geri çekildi. “Omuriliği C5 omurunun üzerinden kesersen kişi ölür. Neden peki?”

Dalgın bir hareketle Emily’nin omzuna konan bir böceğe fiske attı, cevap bekledi.

“Dur. Lütfen dur!”

Jeremy yüzünü ekşitti. “Yok mu cevap? Tıp ikinci sınıf öğrencisisin ve temel anatomi soruma cevap veremiyor musun?”

Emily gözlerini kapadı. “Lütfen,” diye mırıldandı.

Jeremy yakarıları duymazdan gelerek, “C1 ve C4 omurları, diyaframın nasıl nefes alınacağını bilmesini sağlamaktan sorumlu sinirlerin yanlarındadır.” Avcı bıçağının ucuyla Emily’nin diyaframını işaret etti. “Omuriliğin o kısmını kesersem boğularak ölürsün. C4: Soluk biter.”

“Neden anlatıyorsun bunları?” Emily paniğe kapılmaya başlamıştı.

“Sana öyle bir şey yapmayacağım, Emily, sakın ol,” dedi Jeremy. “Ne sanıyorsun? Canavar olduğumu mu?”

Bir kez daha eğilip yüzüne yaklaştı, ardından elinde çevirdiği bıçağa baktı. Emily de aradan bir yerden sızan azıcık ay ışığıyla parıldayan bıçağa baktı. Bayou bir kez daha Jeremy’ye boyun eğmiş, gösterisi için sahne ışığı sağlamıştı. Emily birden beline yakın bir yerde keskin bir acı hissetti. Tek hissettiği bu yakıcı acıydı ve Jeremy’nin avcı bıçağını sırtına batırdığını çok geç kavrayabildi.

Ninova

“Omuriliği C5’in altında herhangi bir yerden kesersen kişi muhtemelen hayatta kalır. Ama aynı zamanda ilgili omurdan aşağıda kalan kısım felç olur.” Hafifçe Emily’nin bacağına vurdu. “Bel bölgesini seçtim ben.”

Emily tek eliyle Jeremy’nin gömleğini yakaladı, siyah kumaşı bükerek etrafına çılgınca bakındı.

“Hiç kafiyele olmadı, değil mi?” Jeremy sırtıttı ve bıçağı tek bir hızlı hareketle çıkardı.

Ninova

20. BÖLÜM

1 Numaralı St. Louis Mezarlığı solda görünmüştü. Beyaz duvarlarının içinde saklanan geçmişin karanlık sırları şimdinin dehşetiyle yeniden hayat buluyordu. Wren hayalinde sıra sıra ölülerin, canavarın işini halledişini seyretmesini canlandırdı. Bu kutsal şehrin içindeki herkesi gönülsüz birer tanık etmişti kendine.

Yaklaşan ambulansın sireni kalabalık sokak gürültüsünün arasından duyuluyordu. Leroux arabayı Will'in aracının arkasına park etti. Konuşmadan boğucu havaya adım attılar. Olay yerine daha önce gelen memurlar köşede ciddi bakışlarla ve ter pırıltılarıyla belirdiler.

“Çeperde asayiş berkemal görünüyor. Kapılar kontrol altında. Landry ile Knox içerideler, 1503 numaralı parsel giden yolu açıyorlar.”

Will her zamankinden de ciddi görünüyordu. Wren sebebini biliyordu.

“Hiçbir şey duymadınız mı?” diye sordu.

Ninova

Will başını iki yana sallayarak güneşe doğru gözlerini kıstı. "Yok."

Ambulans geldi, sirenini kapadı. İki sağlıkçı araçtan inip ambulansın yanındaki bir bölmeden aletlerini çıkardılar.

Leroux ambulanstan inen kadınla adamı işaret ederek, "Bu arkadaşlara bizim peşimizden eşlik ediver," dedi. Will başıyla onaylayıp sağlık görevlilerini bilgilendirmek üzere ilerledi.

New Orleans'ın en eski mezarlığı önlerinde âdeta sonsuzluğa uzanıyordu. Kıvrıla büküle giden geçitler akla oyunlar oynayabilirdi. Ürkütücü bir sessizlik vardı. Vakum gibi davranıyordu mezarlık. Duvarların dışındaki şehrin gürültüsüne rağmen Wren bir ses, herhangi bir hayat belirtisi duymak için kulak kabartıyordu. Cevap sessizlikti. Ölümler sırlarını koruyorlardı.

Sağa dönerek yer altına gömülenlerin bulunduğu parsellere yöneldiler. Hiçbir kıpırtı yoktu. Yakınlardaki bir mezar taşına konmuş karga bile karakterine aykırı durgunluktaydı. Wren ile Leroux'ya bakarak tünediği yıpranmış taşta hafifçe salındı. Wren kuşun ne bulacaklarını görmeye gelip gelmediğini merak etti.

Mezarlığın işlevsiz bir kısmındaki taze toprak yığınına gördüğü anda, "Kürek! Bize kürek lazım!" diye bağırdı.

Leroux toprak yığınına doğru koştu, başka bir şey fark etti. Memurlar çevreyi kontrol altına almak üzere koşturuyorlardı. Silahlarını çekmiş, herhangi bir tuzak ihtimaline karşı tetikteydiler. Wren, Leroux'nun ne bulduğuna bakmadan arkalarında kalan bakıcı kulübesine koştu. Kulübenin kapısı, bekleneceği üzere kilitliydi ama hemen yanına bir

kürek yaslanmıştı. Wren küreği aldı, koşturarak Leroux'nun yanına gitti. Leroux bulduğu nesneyi Wren'in burnuna dayadı. Nesne tıkırdıyordu.

"Yumurta zamanlayıcısı," dedi dedektif. "Diğer olay yerinde bulduğun alarmla aynı süreyi gösteriyor. Tam on iki dakikamız var." Yüzü kıpkırmızıydı, ter içindeydi.

"Orada biri varsa durum hiç iyi değil," dedi Wren endişeyle taze toprak yığınının bakarak. "Kendinde olması mümkün değil. Kazmamız lazım."

Leroux çabucak ceketini çıkardı, yere attı, kollarını sıvadı.

"Küreği sen kullan," dedi ve diz çöküp avuçlarını kürek gibi kullanarak taze ve gevşek toprağı kazmaya koyuldu.

Wren var gücüyle kazmaya başladı. Toprakları kaldırıp atarken işe başka memurlar da dâhil oldu. Sessizce, konuşmadan çalıştılar. Çıkan tek sesler, toprağı saplanan küreğin ve nefeslerin sesleriydi. Wren'in umudu kırılmıştı ama diğerlerine belli etmemeye çalıştı. Açıkta ya da yer üstü mezarlarında birini bulacaklarını ummuştu. Diri diri gömülen birinin hayatta kalmak için uzun süresi olmazdı ve kurban ne kadar sağlıklı olursa olsun kırk beş dakika çok uzun bir süreydi. Aradıkları kişinin ne tür bir mahfaza içine konduğunu, ne kadar derine gömüldüğünü ya da ne kadar zamandır gömülü olduğunu bilmiyorlardı. Kazdıkları yerde birinin bulunup bulunmadığını bile bilmiyorlardı. Buna rağmen Wren olanca hızıyla kazıyordu. Umudu kırılmıştı ama tamir edilemeyecek kadar kırılmamıştı.

Leroux hevesle küreği Wren'den aldı, var gücüyle toprağı batırdı. Eski moda yumurta zamanlayıcısında saniyeler akı-

yordu ve dedektif, her saniyenin önemini Wren'in yüzünde görmüştü. Günlerdir kazıyorlardı sanki. Bir metre derine inmişlerdi bile. Leroux koluyla alnını sildiğinde toprağı terle karıştırdı.

Memurlardan biri, "Ya iki metre aşağıdaysa?" dedi.

Wren oflayarak kafa salladı. "O zaman iki metre kazacağız."

Leroux makine gibi kazıyordu. Meslektaşlarının endişelerine karşılık vermiyor ama duygularını paylaşıyordu. Önceden planlamadan, doğru aletleri kullanmadan ve mola vermeden iki metrelik toprak kazmak hiç de kolay iş değildi. Leroux, gelen iki sağlık görevlisinin de üniformalarının üstlerini çıkarıp kazanlara katıldığını o ana dek fark etmemişti bile. Görevlilerden biriyle göz göze geldiğinde sessiz bir baş işaretiyle teşekkürünü bildirdi. Kadın da aynı şekilde karşılık vererek kazmaya devam etti.

İyi işleyen bir makine gibi çalışıyorlardı. Toprak parçaları dört bir yana savruluyordu. Ekibin tamamı işe odaklanmıştı. Leroux zamanlayıcıya göz attı ve aynı anda küreğin ucu sert bir şeye çarptı. Emin olmak için sertçe vurdu. Tahtaya değen metal... Bir daha kalan zamana baktı: dört dakika.

"Bir şey bulduk!" diye bağırarak yana çekildi, küredikçe ahşap tabut belirginleşti.

Mezar gevşekçe kazılmıştı. Katil bulmalarını, açmalarını istemişti ama önce biraz uğraşmalarını da istemişti. Tabutun ucunda bir tutamak ortaya çıkınca beklenti yoğunlaştı.

Will açığa çıkan tutamağı işaret ederek, "Tek ucundan çekmeyi deneyelim," dedi. "İçine toprak kaçırmadan eğip kapağı açmayı deneyebiliriz."

Ninova

Wren onayladı. “Siz üçünüz çekin, biz bu taraftan yönlendirelim. Ben dur deyince durun. Fazla dikmenizi istemiyorum.”

Tutamağa asıldılar. Boşta kalan elleriyle tabutun yanlarına tutunarak dengelerini sağladılar. Wren ile sağlık görevlileri bir uçtan iterken memurlar diğer uçtan çektiler. Tabut gacıdayarak topraktan kurtuldu.

Wren ellerini kaldırarak bağırdı: “Durun!”

Durdular ve tutamağı dikkatle bırakarak tabutu yandaki toprak yığınınına yasladılar. Wren kapağı kanırtmaya çalışırken Leroux yardıma geldi. Birlikte birkaç çekişin ardından kapak kurtuldu, kaldırıp bekleyen ellere teslim ettiler.

Zaman âdeta durmuştu. Zamanlayıcının ağır tıkırtılarından başka sessizliği bozan bir şey yoktu.

Sağlık görevlilerinden biri dehşet içinde ağzını kapatarak, “Tanrım!” dedi.

Tabuttaki kadın yirmili yaşlarının sonlarında görünüyordu. Çamurla keçeleşmiş kumral saçları başının çevresine saçılmıştı. Gözleri kapalıydı. Kir kaplı yüzünde huzur ifadesi vardı. Yanaklarına ve tabutun iç kısımlarına kurumuş kusmuklar yapışmıştı. Yalın ayaktı. Ayakları yaralıydı, kurumuş kan ve toprakla kaplıydılar. Beyaz tişörtünde çok sayıda yıpranma izi vardı. Kopkoyu bir leke sol tarafından arkasına uzanıyordu. Wren’in lekenin kan olduğunu söylemesine gerek yoktu. Çok ama çok miktarda kan. Tabuttaki kadın kıpırtısızdı ve sessizdi.

Derken zamanlayıcının alarmı çaldı.

Ninova

21. BÖLÜM

Jeremy gözlerini açtı, sadece iki saat uyumuş olmasına rağmen kendini dinlenmiş hissediyordu. Yatakta doğrulup oturdu, perdenin arasından bakarak ılık gün ışığıyla selamlaştı. Bakışları, önünde okyanus misali uzanan, ağaçlarla ve yeşillikle kaplı kocaman araziye yöneldi. Burası kendi Aokigahara'sı, kayıp ruhların ölmeye gittiği, Japonya'daki intihar ormanı denen yerin kendi versiyonuydu.

Dün gece Emily'yi ormanda, belden aşağısı felç, biçare bırakmıştı. Bıçağı belinden çıkardıktan sonra Emily'nin gözleri delirmişti âdeta. Onun gözlerine kilitlenmiş, şokla neredeyse nabız gibi atmışlardı. Jeremy yanına çömelip kızın acı içinde inleyerek yutkunmasını izlemişti. O çılgınlığı içinde Emily, Jeremy'ye can simidi gibi tutunmuştu.

Sonunda onu soğuk karanlıkta bıraktığında Emily arkasından seslenmişti. "Cal"ı çağırmıştı. Onu yalnız bırakmaması için yalvarmıştı. Feryatları Jeremy'nin kısa ama derin uykusuna ninni olmuştu.

Jeremy sırtına temiz bir gömlek geçirdi. Beyaz ve ütülü. Gidip dişlerini fırçaladı ve sarı saçlarını özenle taradı. Dışarı çıkarken ayaklarının altında gacırdayan ahşap döşemeye kulak verdi. Siyah potinleri ağır geliyordu. Emily'nin yaklaştığını duyup duymayacağını merak ediyordu. Perişan vücudu uyku tutmuş muydu?

"Emily!" diye seslendi uzaktan.

Ses bekledi. Ağustos böcekleri ve kuşlardan başka cevap veren olmadı.

"Ölmedin, değil mi?" dedi bu sefer, yarı şaka, yarı ciddi. Sevgili bayou'su dışında karşılık veren çıkmadı yine.

Adımlarını hızlandırarak tahta yürüyüş yolundan sık ağaçların arasına daldı, çitin gece Emily'yi bıraktığı tarafına yöneldi. Tedirgin ve heyecanlıydı.

Açık alana geldiğinde onu gördü. Sırtı çite dayalı, neredeyse yatay konumda uzanıyordu. Arkasındaki teller eğilmiş, neredeyse bir delik açılmıştı. Emily kımıldamıyordu. Bir anlığına ölüp ölmediğini merak etti.

Hayır. Hayır. Olmaz böyle.

Hızlandı, bakışları taramaya koyuldu. Daha ölemezdi. Planı mahvolurdu. Emily, mesajı olacaktı. Uyarısı olacaktı.

Kıpırtısız Emily'nin yanına varınca gözlerini kıstı. Çömelmediğinde karşısındakinin Emily olmadığını kavradı. Katie'ydi.

Kafasında parçaları birleştirirken kalbi hızlandı.

Iskalamıştı.

Her nasılsa Emily'nin omuriliğini ıskalamış olmalıydı. Dün gece bıraktığında hareket edebiliyordu demek. Kolunu delikten uzatırken zihninde düşünceler koşuşturdu. Emily onu yenmişti. Katie'yi sürükleyerek getirmiş, cesedini çitin

elektriğine maruz bırakmıştı. Uzanıp Katie'nin üzerindeki tellere sürülmüş kana dokundu. Emily, Katie'yi tampon gibi kullanarak üzerinden aşır kaçmıştı. Elektrik akımı herhangi bir etki etmişse de Katie sayesinde çok az etki etmiş olmalıydı.

Jeremy doğruldu; kendi arenasının ötesinde kalan, uzun otlar ve ağaçlarla kaplı araziye baktı. Emily gitmişti. Jeremy sabah güneşine karşı gözlerini kaparken en azından fazladan hazırlık yaptığına şükretti. Emily onca yarayla fazla uzağa gidemezdi ve gitse bile tropisamit sayesinde burnunun ucunu göremezdi. Jeremy onu çok geçmeden yakalardı. Ama bunu düşünmek içini rahatlatmadı. Her şey değişmişti artık.

Ninova

22. BÖLÜM

Wren sadece bir an duraksadı. Ardından hemen uzanıp nabızı kontrol etti. Gözlerini kapadı ve dikkatini kadının şah damarını elle muayene etmeye verdi. Hafifçe bastırarak hayat belirtisi aradı. Derken parmak uçlarında kurbanın çok hafif kardiyak döngüsünü hissetti.

Âdeta dünyası renklendi. Gözlerini kocaman açarak sağlık görevlilerine seslendi: “Koşun! Nabız buldum!”

Görevliler derhal harekete geçtiler. Kurbanı azıcık yan çevirip kalçasının ardından gömleğini lekeleyen kapkara kanın kaynağını buldular.

“Servikal omurunda yara var,” dedi görevlilerden biri. Şoktan kurtulup odaklanabilmişti. “Gerçi sanki, ee... bakım görmüş gibi.”

Wren inanamayarak öne eğildi. “Ne?”

Kadının sırtındaki yarayı kapayan kanlı bandajlara bakıyordu şimdi.

Ninova

“Yaralarını mı sarmış?” Wren’in alnı şaşkınlıktan kıvrılmıştı. “Daha önce böyle bir şey yapmamıştı. Hatta hiçbir katilin böyle bir şey yaptığını hatırlamıyorum.”

Leroux kafasını salladı. Elinde zırlayan yumurta zamanlayıcısını kapatmaya uğraşıyordu. Memurlardan biri uzanıp zamanlayıcıyı aldı ve sakın bir hareketle susturdu. İleride başka bir memur bölgenin kordon altına alınması ve destek çağrılması için emir yağdırıyordu.

Sağlık görevlilerinden biri, “Çıkaralım bu hanımı buradan,” dedi. “Her şeyden önce kurbanı stabil hale getirmemiz lazım.”

Wren’in yardımıyla kadını tabuttan çıkardılar. Yılların eğitimi ve deneyimiyle hızla hareket ederek kurbanın her yanına çeşitli hayat kurtarıcı aygıtlar takmaya giriştiler. Wren dönüp tabuta baktı ve derin bir iç çekerken tabuttaki dağılmaya yüz tutmuş insan iskeletini fark etti. Kurban, tabutun esas sahibiyle beraber gömülmüştü. Tabuta bilinci açıkken girip girmediğini kestirmek kolay değildi. Wren diri diri gömülme kâbusu üzerinde uzun uzadıya düşünemedi. Leroux omzunu dürterek onu kendine getirdi.

“Kapağa bak,” dedi sertçe.

Eskimiş ahşaptaki karmakarışık çizikleri görür görmez Wren’in korkuları hayata geçti. Korku filminden çıkma gibiydi. Kuzuların Sessizliği gibi. Filmdeki katil Buffalo Bill’in kurbanlarını attığı kuyudaki kayalara saplı kırık tırnak, Wren’in hafızasına kazınmıştı ve şimdi benzer bir şeyle gerçek hayatta karşılaşmıştı. Çiziklerden bazılarında kan izleri de vardı ve kurbanın ellerine baktığında kapağı içeriden, ellerinden kan gelene kadar tırmaladığını gördü. Genç kadın, gömülü kaldığı

Ninova

sürede bir ara nerede olduğunu kavrayacak kadar kendindeydi demek. Üzerine kapatılmış tahta kapağı kim bilir ne kadar süre boşu boşuna, belki ardında bir buçuk metrelik toprağın beklediğini dahi bilmeden tırmalamıştı.

Gözlerini tırnak izlerinden ayıramadan, nihayet, "Kız yaşıyor, John," dedi Wren. "Nabızı atıyor. Katili bize tarif edebilecek. Önemli olan da bu."

Leroux kravatını gevşetti. Çenesi gergindi; saniyeler önce gözlerinde görünen umut kırıntısı, yerini yenilginin yıkıcı parıltısına bırakmıştı.

"Benim gördüğümü sen görmedin mi, Muller? Bu gece sizin morg masalarından birine giderse hiç şaşırmam." Türküdü, bezgince dönerek avucundaki toprağı savurdu. "Herif oynadı bizimle... Biz de yuttuk."

Wren itiraz etmedi. Nabza kendisi bakmıştı, en iyi ihtimalle bile zayıftı. Uyanabilirse kurbanın beyninin herhangi bir şeyi apaçık anımsama şansı çok azdı. Ama bunları söylemedi. "Yanılıyorsun. Bizimle oynamadı."

Leroux hızla Wren'e döndü. "Şu halde bile bana nasıl palavra sıkabiliyorsun, Muller? Bizimle oynamadı, öyle mi? Bulalım diye bıraktığı bir saate karşı yarışarak salak durumuna düşmedik mi? İsteddiği tam da buydu."

Sesine Wren'in daha önce duymadığı bir saldırganlık yerleşmişti. Leroux'dan korkmazdı ama Leroux için korkuyordu şimdi. Yavaşça derin bir nefes alarak cevap verdi.

"Hayır, John. Kurbanı öldürmek istedi. Boşuna umutlanmamızı, kapağı zamanında açmamıza rağmen ölü bir kızla karşılaşmamızı istedi. Planladığı buydu, gerçekleşmedi." Leroux'nun yüzü yumuşadı, Wren devam etti: "Kapağı açtık ve

içinde canlı bir insan bulduk. O herifi görmüş, duymuş ve muhtemelen kokusunu almış biri. Uyandığında bizi doğru yöne yönlendiremese bile yine de onu kurtarmış olacağız. Bir insanı. Katil başarısız oldu. Bundan sonra ne olursa olsun, bir defa başarısız oldu.”

Wren dedektifle içinde durdukları çukurdan çıktı, eğilerek pantolonuna bulaşmış toprağı silkeledi. Leroux başını geriye atarak homurdandı, normal haline dönmüştü. Çukurdan çıkıp Wren’in peşinden girişe yöneldi. Hayat kurtarma çabasından yorgun ve darmadağın, adımları eşleşti. Wren’in topuzundan daha fazla saç fırlamıştı. Cildi kızarık ve ter-toprak karışımıyla kaplıydı. Leroux’nun saçı darmadağın ve ıslaktı. Gömleğinde ter lekeleri vardı. Yaşananlardan uzaklaşırken ikisi de çabalarının bir işe yaradığına inanmaya çalışıyordu.

“Bu işin farklı sonuçlanmasını planladığı fikri... İsteddiğine ulaşamaması iyi,” diye kabullendi Leroux. “Ama katılım ödülü gibi bir şey bu bizim için. Alıp rafa koyamam, şu an için ego takviyesi ama esas şey gibi değil. Gerçek bir galibiyet değil. Herifi enselemeye yaklaşmadık. Bundan sonraki herhangi bir masum canın kaybı yine benim omuzlarında olacak.”

İKİNCİ

KISIM

Ninova

23. BÖLÜM

Jeremy yakınlardaki bir lahde yaslanmıştı. Rutubetli bir sabahıtı, tepesindeki masmavi göğre bakmak için kafasını arkaya atarken koluyla alnında biriken teri sildi. St. Louis Mezarlığı turistlere rağmen sessizdi. Kurbanını çıkarıp başarısızlığını ilan etmelerinden tam bir gün sonrasında burası, canlılar dünyasından daha da yalıtılmış gibi geliyordu.

New Orleans cenazeleri her daim folklora bulanırdı. Şehrin bir su havzasına talihsiz yerleşimi, zeminini taze ölümler için en uygunsuz yere dönüştürmüştü. Gömülen tabutlar suyla dolar ve sonunda en ufak bir taşkında toprağın üzerine çıkıverirdi. Eskilerin mezarcılarının ölümleri derinde bırakma çabaları neredeyse her seferinde suyun baskısına teslim olmuştu. Tabutlar New Orleans sokaklarında yüzmeye başlayınca yeni bir çözüm ihtiyacı iyice ortaya çıkmıştı. Müteveffalar artık ebedî istirahatlerine toprak üzerinde yatırılıyorlardı. Lahitler labirenti ürkütücü bir atmosfer yaratıyor, mezarlık Ölümler Şehri lakabını hak ediyordu. Meşhur vudu

kraliçesi Marie Lavcau gayet uygun bir şekilde buraya “evim” demişti. Ziyaretçiler naaşını çevreleyen taşı, en ulaşılmaz hayallerini gerçeğe dönüştürmesi umuduyla yıllar yılı üç X’le işaretlemişlerdi.

Artık herkes alınmıyordu bu mezarlığa. New Orleans Başpiskoposluğu, Vandalların eski lahitlere yaptıklarından sonra katı kurallar getirmişti. Söz konusu çürüyen lahitler kendi çaplarında güzeldi ama üzerlerine ışık tutulduğunda karşınıza çürük bez parçalarının pek az örttüğü parçalanmış iskeletleriyle bir makber gösterisi çıkıverirdi. Şehir ölülerinin kutsiyetini korumak için devreye girmişti.

Bunlara rağmen Jeremy bu yasak dünyaya sadece çitin üzerinden atlayarak girivermişti.

Buraya bu saatte son gelişini hatırlıyordu; kurbanını kapıdan içeri sürüklemeyen önce o yöne bakan güvenlik kamerasını kırması, gömmek için hızla çalışması gerekmişti. Ön araştırmayı yapmıştı. Buranın eski bir yer altına gömme parseli olduğunu biliyordu ve mezarlık duvarlarının içine güvenle girdikten sonra nemli topraktaki sık mezarı fazla zorlanmadan kazmıştı. Eski, neredeyse parçalanmış tabutun kapağını kanırtarak açışını, taze ilavesini yerleştirmek için yıpranmış kemikleri yana itişini de hatırlıyordu. Ama en çok da ufak ve kırılğan görünen bir bileziği cebinden çıkarıp kurbanının sol bileğine takarken aldığı hazzı hatırlıyordu.

Katillerin cinayeti işledikleri yere dönmelerine dair klişe aklına gelince son saatlerde yaşadığı hayal kırıklığına rağmen gülümsedi. Caz festivalindeki yere dönmek yerine buraya, mezarlığın grotesk ve görkemli güzelliğine gelerek ayaklı klişe olmayı çok daha fazla yeğledi.

Ninova

Etrafında gürültü içinde yiyip içen insanları düşündü. Havanın, sıcağa en hassas olanları bile ikindi saatlerinde klimaların sentetik rahatlığından uzaklaştırabilen hafif meltem haricinde nasıl ağır olduğunu... Çürümüş etin hastalıklı-tatlı kokusuyla karnaval yemeklerinin ağır kokuları karıştığında kendini güvende hissetmişti. Kalabalığın içindeki birkaç yüzde farkına varışı görmenin verdiği zevki, iki günlük çürümenin keskin aromasının, şekerle kaplanmış pancarların ve dünyanın en iyi bamya yemeğinin daha hoş kokularını bastırışını hatırlıyordu. Kızı henüz görememişlerdi ama kokusu, saklandığı yeri göstermişti. Sahnenin altından, çığlıkları susturulduktan sonra bile seslenişi apayrı bir eziyetti. Beklenti içinde izlemekse sarhoş ediciydi.

Jeremy gözlerini kapadı, onu görebiliyordu. Dehşet içinde kocaman açılmış gözlerini, karanlık bayou'da son umutlarını yitirişini görüyordu. O gözlerde ışık yoktu artık; kapakları inmiş, yerine uykulu bir yarım bakış gelmişti. Dudaklarına yayılan ince, sımsıkı çizgi artık gevşekti, tembeldi. Bir şey söylemek istiyor, söyleyemiyordu sanki. Ölülerin sesleri ebediyen kesilirdi. Ölüler, bir olay yerinde ya da otopsi masasında bulunmadan önce başlarına gerçekte ne geldiğini anlatma yöntemi bulunmayan, klinik açıdan önemli dokulardan birer kabuktu. Ölüm gelmeden önce çektikleri kati yalnızlığı kimse bilemezdi. Fizyolojik açıdan bir kalbin atması durduğunda ne olduğu isabetle açıklanabilirdi ama hayatının bir başkasının elinden sonlandığını kavradığı anda birinin ruhundan taşan ızdırıp açıklanamazdı.

Jeremy boş mezarlıkta lahitler arasında yürürken özenli planlarını yapmaya başladığından beri ters giden her şeyin

ardından kendini tutabilmek için bu anılara sımsıkı sarılıyordu. Kendine neredeyse yedi sene önce başladığı ve bir daha aklından çıkarmayacağı esas misyonunu hatırlattı. Başka hataya yer yoktu.

24. BÖLÜM

Haber, hastaneden çıkmalarından sadece birkaç saat sonra geldi. Kurban solunum yetmezliğine girmişti. Doktor ve hemşireler hayat kurtaran ventilasyon prosedürlerini uygulamış ama vücut pes etmişti. Ölüm raporu C6 omurga bölgesinde omur köklerini kesen bir bıçak yarasını ortaya çıkarmıştı. Kızın belden aşağısı felç edilmişti. Bu bilgi üzerine Wren içgüdüsel bir hareketle bacağını sallamaya başladı.

Doktorların raporuna göre katil, Wren'in zaten kuşku landığı üzere açtığı yaranın bakımını da yapmıştı. Bakım yapılmasa olacağı kadar büyük olmayışı, kan kaybını nihai ölüm sebebi listesinden çıkarıyordu. Kan testi sonuçları, kurbanın kaderinin daha da açık bir resmini ortaya çıkarmıştı. Sistemde, büyük ihtimalle canlı canlı mezara konmadan önce damar yoluyla verilmiş, vasati miktarda baldıran zehri görülmüştü. Katilin başladığı işi baldıran bitirmişti. Wren ilk okuduğunda bu ayrıntıya takıldı. Baldıran edebî bir zehirdi, bu şekilde kullanılması katile dair ne söylüyordu acaba?

Ninova

Wren, önündeki otopsi masasında yatan cansız bedene bakarken hastanedeki ebeveynlerin yüzlerini düşünmeden edemedi. Gözyaşı izleriyle dolu yanakları ve kızın anılarıyla yanan yorgun gözleri... Kızlarının yaşadığı dehşeti, gördüklerinin ve çektiklerinin kapsamını öğrendiklerinde hissedecekleri üzüntüyü hayal dahi edemiyordu. Bu katilin suçları, ana hedefine giderken herkesi hastalandıran, hava yoluyla bulaşan bir virüs gibiydi. Onun nazarında diğerleri yan zayıatlardı ama virüs, o sahici insanların her hücrelerini ayrı tüketiyordu. Bir anlığına kızları hayata dönüyor ama umutları derhal yıkılıyordu. Gerçi bazen ölüm, tek hakiki merhametti.

Wren kurbanın saatler önce son zorlu nefesini aldığı hastaneden adli tıp binasına yollanmış eşyasını içeren yeşil poşeti, tezgâha boşalttı. Pek fazla bir şey yoktu içinde. Kirli, lekeli kıyafetlerini doktorlar acil serviste kızı yaşatmaya çabalarken keserek çıkarmışlardı. Lime lime tişörtünün sırtı, kurumuş eski kanla kahverengiye dönmüştü. Sol kolunda, muhtemelen kızın bilincini kaybetmesinden sonra akmış, kurumuş kusmuk vardı. Kot pantolonu çamurdan kaskatıydı. Wren zamansız ölümünden önce genç kadına tamı tamına ne yapıldığını bulmaya kararlıydı ama aynı zamanda gerçekleri keşfetmekten ürküyordu. Kurbanın son ayık saatlerinin korku filmi yönetmenlerinin dahi hayal edemeyeceği şeylerle geçtiğini biliyordu.

Kıyafetleri bir kenara alıp poşetten çıkan diğer eşyaya döndü. Geriye tek bir şey kalmıştı. Rapora göre kurbanla nakledilen diğer tek şey, sol bileğinden çıkarılmış bir bilezikti. Gözleri söz konusu takıya kilitlendi. Zarif bir bilezikti;

Ninova

üzerinden, bir yanına küçücük bir E harfi işlenmiş, gümüşten bir anatomik kalp sarkıyordu. Wren'in göz bebekleri inanamayarak odaklandı, bir daha odaklandı. Eldivenli eliyle kalbe dokundu. Hakikaten orada, otopsi odasında olduğunu kendine kanıtlamaya çalışırken içten içe parmaklarının kalbin içinden geçmesini diledi. Ama parmakları soğuk metale, önce kalbe, ardından bileziğe değdi.

Düşünceleri karmakarışıktı, beyninde çözümsüz şablonlar çizerek koşturuyorlardı. Zihninde çizikli bir CD tek yere takılmış, ebediyen aynı şeyi çalıyordu sanki. Bu bileziği tanıyordu. Başka bir hayata aitti. Şimdiyse genelde kendini en güçlü, en yetkin hissettiği yerde, bir zamanlar bu bileziği takmış halinden ılık yıllarınca uzakta, yeniden elindeydi.

Bilezik, Emily Maloney'ye aitti.

Bilezik, Wren Muller'a aitti.

Ninova

25. BÖLÜM

Jeremy muhteşem geri dönüşünün nasıl da böyle sarsıntılı başladığını düşünmeden edemiyordu. Yedi yıl. Yedi yıllık planlama ve çaba, vara vara bu tatmin edicilikten uzak başlangıca varmıştı. Dün zevkli olması gereken bir bakış açısından felaketi izlemiş, planının dağılışını çaresizce seyrederken mezarlığın dışında gizlenmek zorunda kalmıştı. Başarısızlığı sindirmek her daim zordu ama bu seferki Jeremy'ye cam kırıklarını yutmak gibi gelmişti. Hayatı boyunca başarıyla kaçabilmişti ama başarısızlık her nasılsa şimdi üstüne başına bulaşmıştı.

Her şeyi özenle planlamış, vakada baştan beri çalışanlarda belli birtakım anıları tetikleyecek kurban ve yöntemler seçmişti. Hepsi incelikli olmayan ipuçları bırakmıştı. Kadınlardan birinin gırtlığına tıktırdığı “En Tehlikeli Oyun” kitabının sayfaları, barizlik açısından neredeyse gülünçtü. Peşindeki çılgına dönmüş minik yaratıkların üzerinde kudretini böyle sergilemesi kibirdi belki ama Emily'ye seslenmeye

karar vermişti bir kere. Geçmiş hayatını, gerçek hayatını hatırlatmak istemişti. Zihninde hâlâ kapkara bir bataklıkta Jeremy'den kaçan, korkmuş küçük bir tavşan olduğu yere dönüşünü neredeyse hissedebiliyordu.

Onca yıldan sonra Jeremy'nin zihninde en çok yankılanan, Emily'nin kaçıydı. Yedi yıl önce o sabah arenasına girdiğinde önünde Emily'nin kaçış yolunun uzandığını görmek, özellikle Matt'in ve Katie'nin cesetlerinden hemen kurtulması ve deneyinin izlerini örtbas etmeye başlaması gerektiği için dayanılmaz gelmişti. Yıllardır bu başarısızlıkla yaşamış, çalışmalarını bir daha asla öyle hissetmemeyi ama aynı zamanda Emily'nin, son nefesini verirken canını almanın kendisinin olduğunu anlamasını da garantileyecek yönde mükemmelleştirmişti. Ölümü onun elinden, onun planıyla gerçekleşecekti.

Özenle planladığı bir başka anın da çöpe gittiğini görünce resmen kudurmuştu. Kukla gösterisinde iplere fazla asılmıştı. Baskı altında yıprandıklarını, perde arkasındaki adamı ortaya çıkarmak için kıvrandıklarını hissedebiliyordu. Sahne neredeyse mükemmeldi, yaratmaya niyetlendiği gösteri neredeyse buydu.

Hâlâ kurtarılabilirdi, yapacak işler vardı ama şu anda tek duyabildiği, toprağa art arda dalıp çıkan küreklerden gelen tatmin edici seslerin anısıydı. Zorlanan, hızlı soluklar. Mavi branda çadırın ardında homurdanan, oflayan grup. Yetmişlerinde bir adam ellerinde iki kürekle kibarca aralarına girene dek elleriyle toprağı kazmaya çabalayan, pislik içinde kalmış polisler ve sağlık görevlileri. Jeremy daha önce böylesi nadir bir hakiki iyilik gösterisi izlediğini hatırlamıyordu ama bu

beklenmedik sivil yardıma rağmen az sonra mahvolacaklarına emindi.

Riskliydi, kabul. Bu büyüklükte bir şey, gözü karartmayı gerektirirdi ama karartmıştı işte. Çanları çalmış, çanların sessizliği uygunsuz bir fıkra misali yaran sesleri Jeremy'ye huzur vermişti. Kaba ve ürkütücü. Jeremy yüzünü sokağa dönüp tatmine ulaşmış bir âşık gibi mezarlık duvarına yaslanıvermişti.

Ama elbette sonrasında yaşananlar, hissettiği tüm tatmini gölgede bırakmıştı.

“Koşun! Nabız buldum!”

Bu sözler aklına takılıp kalmıştı. Buyurganlıkla yüklü sesi bir gün sonrasında bile duyup duruyordu. Sözcükleri tecrübeli bir okçunun edasıyla sadağından çekip yerleştirdiği gergin yayıyla fırlatmıştı o ses. Şu anda bile böğrüne saplanıyorlardı.

Jeremy önce beklenmedik şekilde hayatta kalan kurbanının yüzünü, adını, hatta sahte adını bildiği düşüncesiyle paniğe kapılmıştı. Ama felci ve ciddi oksijensizliği bir şekilde aşsa bile kurbanının aklının onu ciddi bir tehlikeye atacak kadar yerine gelmeyeceğini bildiğinden, çok geçmeden rahatlamıştı. Daracık tabutta kas spazmları ve neredeyse sürekli nöbet geçirmek, kalıcı nörolojik hasara yol açardı. Beyin mahvolurdu.

Bunun da ötesinde Jeremy, herhangi bir planın ufak sapmalara uğramadan ilerlemesinin ne kadar nadir olduğunu biliyordu. Planlarda tam da bu sebeple beklenmedik durum önlemleri yer alırdı ve Jeremy, pek de nihai denemeyecek istirahatgâhına yatırmadan önce kurbanına zerk ettiği bal-

dırana müteşekkirdi. Tabuttan ölü çıkarılması elbette daha iyiydi ama acil eylem planları daima düpedüz başarısızlığa yeğ tutulurdu. Baldıran damarlarda dolaşmış ve solunum yetmezliği işi bitirmişti.

Tıpkı Sokrates gibi.

Sokrates dinsizlik ve gençliği yozlaştırma suçlamalarıyla mahkemeye çıkarıldığında yetmiş yaşındaydı. Akranlarından oluşan bir jüri tarafından her iki hususta da suçlu bulunduğu kendi celladının kendisi olacağı söylenmişti. Kadim Yunanistan teatraldı. Sokrates çarçabuk bir zindana götürülmüş, eline bir kâse baldıran zehirli çay tutuşturulmuştu. İçmesi ve bacaklarında kuvvet tükenene kadar dolanması buyrulmuştu. Tarih bizi ölümünün ahenkle gerçekleştiğine inandırmıştı. Buyrulanı yaptığına, haysiyetle yaptığına. Ama Jeremy, baldıran zehrinin yol açtığı felaketleri –kusmalar, kasılmalar, solunum yetmezliği– biliyordu ve son kurbanında tarihin tekerrür ettiğini görmekten memnundu.

Jeremy geçmişteki başarısızlıklara takılıp kalmanın sağlıklı olmadığını farkındaydı. Gittikçe daha fazla, dik-katsizlik noktasına kadar takıntılı hale geldiğini hissediyor ancak yere burun üstü çakılmaya giden bir uçak gibi, kendini durduramıyordu.

26. BÖLÜM

Çit kuşları hakikaten muhteşem, minik canlılardı. Yeniden doğuşu ve korunmayı, ölümsüzlük ve gücü temsil ederlerdi. Çoğu büyük kuş ve yırtıcı, sırf ufacıklığı yüzünden çit kuşunun inanılmaz yaratıcılığını ve zekâsını hafife alırdı. Teknik açıdan kırılganlığına karşın çit kuşu tehdit altındayken her şeyden bihaber yırtıcıyı alt ediverirdi.

Adını bu yüzden seçmişti.

Wren Muller yedi sene önce doktorluk hayaline kavuşmak için durmaksızın çalışan Emily Maloney'ydi. Kolayca güvenen, saf ve yakında önüne çıkacak dehşetten habersiz, mutlu bir kızdı. Kusursuz bir hedefti. Derken laboratuvar partneri ve arkadaşı rolü oynayan sadist bir katil onu uyuşturmuş, kaçırmış, avlamış, bıçaklamış ve uzak bir bataklıkta –haritada yerini hâlâ bulamıyordu– ölüme terk etmişti.

Başta işaretleri fark etmediği için kendini suçlamıştı. Zihninde her şeyin üzerinden defalarca geçmişti. Bakışları bulanık, gözleri yanarken yerde, saatler gibi gelen bir süre

boyunca nasıl beklediğini. Sirtının nasıl zonkladığını, başının nasıl ağrıdığını. Katilin geri döneceği korkusuyla kımıldamaya nasıl cesaret edemediğini. Korkunun boğazında safra misali köpürüşünü, içinde boğulacağını hissedişini hatırlıyordu. Ama sonunda geçmişti. Katilin zihnine ve vücuduna yaptığı işkence geçmişti. Hayatta kalmayı ve nihayetinde hayatına devam etmeyi öğrenmişti.

Ama Cal'ın çarpık gülümsemesi bir kez daha aklına musallat olmuştu işte.

Zamanda geriye, bataklığın o lanet yerine gidiyor, yaralı ve bereli kendini izliyor, belindeki derin yaranın yerini eliyle bir kez daha yokluyordu. Iskalamıştı Cal. Omuriliği ıskalamış, onu yaralamış ama niyetlendiği gibi felç edememişti. Nihayetinde sadece tıp ikinci sınıf öğrencileriydiler. Wren, süngersi zeminde Katie'nin cesedini sürükleyişini hatırlıyordu. O gece göz kapakları zımpara gibiydi ama adrenalin, çektiği feci acıya ve bitkinliğe dayanmasını sağlamıştı. Elektrikli çiti aşabilmesi için akımın yönünü değiştirmesi gerektiğini biliyordu. Katie'nin cesedini çite yaslamak, gücünün tamamını almıştı. Katie'nin üzerinden tırmanmanın verdiği hissi hatırlayamıyordu ve bu duyusal anıya karşı kendini korumayı başaran beynine müteşekkirdi. Koştuğunu hatırlıyordu gerçi. Kilometrelerce koşmuştu. Suyun içinde koşmak gibiydi.

Koşuşturan anıları gözlerini kırptırarak kovaladı. Yutkundu.

Bayou Kasabı'nın Cal olduğunu biliyordu artık. Wren'den önce birçok kadını ve erkeği öldürmüştü ve yine öldürüyordu. Sağ elindeki eldiveni çabucak çıkardı, cep telefonunu aldı.

Ninova

“John.” Dedektifin adını söylerken hıçkırık boğazına takılmıştı. “Bu tarafa geliyor musun?”

Arkada gelip geçen araçların seslerini duyuyordu.

“Evet, beş dakikaya oradayım. Bir şey mi var?”

Leroux’nun sesinde endişe vardı. Wren, Bayou Kasabı’nın kim olduğunu bildiğini, onun geri döndüğüne dair elinde kanıt bulunduğunu haykırmak istiyordu. Titrek bir nefes aldı, bileziğe baktı.

“İyiym ben. Sadece... Geldiğinde sana vermem gereken bir bilgi var. Bayağı önemli. Hazırlıksız gelmeni istemedim.” Fazla hızlı konuşuyor ama yüzünde patlayan gerçeklik tokadı yüzünden yavaşlayamıyordu.

Dedektif sakın ama her zamanki sert ifadesiyle, “Bir yere gitme, geliyorum,” dedi.

Hat kesildi, Wren telefonu önündeki çelik masaya bıraktı. Bir anlığına sessiz otopsi salonunda kendi soluklarına kulak verdi. Bir dakika sonra bir neşter sapı aldı, bir bıçağı dikkatle ambalajından çıkarıp sapa yerleştirdi.

Yüksek sesle, kurbanı hitap edermişçesine, “Dış muayeneyi bitirmedim,” dedi.

Neşteri kurbanın gövdesini örten çarşafın üzerine bıraktı, yeni eldivenler giyip saydam yüz kalkanını taktı. Çarşafı çekti, Y-kesisine başlamak üzere neşteri sol omuza yaklaştırdı. Ama neşter ete değmeden durdu.

Wren azmini vurgulamak adına kurbanın ismini kullanarak, “Seni yüzüstü bırakmayacağım, Emma,” dedi. Hastane morgunda kızlarının cansız ellerini tutarken adını haykıran ebeveyninin ızdırıp yüklü seslerini hâlâ duyuyordu. “Emma’ma iyi bakın,” diye yakarmıştı annesi.

Wren, sıfırlama düğmesine basarcasına gözlerini yumdu. “Dinlemek için buradayım.”

Gözyaşlarının tehdidini gözlerini sertçe kırpıştırarak bastırdı. Dış muayene, bir adli tabibin ya da hekimin yarım yamalak geçiştirebileceği bir şey değildi. Sürecin hayati bir parçasıydı. İlk kesi yapıldı mı her şey değişirdi. Wren vakadaki kişisel bağlantısının işini tehlikeye sokmasına izin vermeyecekti. Zaman Wren’in kederlenme zamanı değil, Emma’nın konuşma zamanıydı.

Keçeleşmiş saçları alnından çekerek işe Emma’nın başından başladı. Genç kadın, yarı açık gözleri yüzünden uyumak üzereymiş gibi görünüyordu. Şiş göz kapaklarına rağmen Wren bu gözlerin bir zamanlar parlak mavi baktıklarını görebiliyordu. Unutulmaz gözlerdi... Ama şimdi bulanık, boştular. Üzerlerine çöken soluk pus yüzünden hayaletsi görünüyorlardı. Ölümün talihsiz bir yan etkisiydi, evet ama böylesi güzel gözlerde bunun kabullenilmesi hep daha da güç geliyordu. Peteşiyal hemoraji kontrolü için göz kapaklarından birini hafifçe kaldırdı. Kurbanların havasız kalarak boğulduklarında gözde ve gözlerin etrafında patlayan kılcal damarlara dair bir iz göremedi.

Aklına gelenle kalbi küt küt atmaya, elleri titremeye başladı. Bir anlığına boğazına yerleşen yumruya teslim oldu. Hıçkırığı bırakmak bazen baskının dağılmasını sağlardı ama Wren toparlanıp doğruldu, ellerini sıradaki muayene bölgesine götürdü.

Entübasyon tüpü hâlâ Emma’nın yüzüne yapışık duruyordu. Yavaşça çekip çıkarmadan önce dikkatle inceledi. Tüpü çekerken yerinde durmasını sağlayan bandı dikkatle

çıkardı. Sıkışmış hava, Emma'nın ağzından boşalırken hafif bir soluk sesi çıkardı; eğitimsiz kulaklar kolaylıkla hayat belirtisi zannedebilirdi bunu. Wren, *Kuzuların Sessizliği*'nde adli patoloğun Buffalo Bill'in kurbanlarından birinin ağzından kurukafa keleşbeğı kozası çıkardığı sahneyi hatırlayarak durakladı. Patolog kozayı çıkarırken sıkışmış havanın boşalmasını her izleyişinde ürperirdi ve küçüklüğünde insan vücuduna ve ölümden sonra vücuda olanlara duyduğu ilginin başlangıcını o sahneye bağlardı.

Emma'nın kollarının çeşitli yerlerinde, kuşkusuz kapatıldığı yer altı zindanından kurtulmaya çalışırken oluşmuş ufak yaralar vardı. Bu yaralar herhangi türden bir dayakla ilintili değildi. Wren kroki üzerinde yerlerini işaretledi, Emma'nın ellerine geçerek kırılmış tırnakları not aldı. Parçalanmış tırnak uçları, kızın karanlık bir tabutta uyanıp tırmalayarak kurtulmaya çalıştığını tüm gaddarlığıyla hatırlatan unsurlardı. Wren tırnak altlarından numune aldı: Katilin, kurbanlarının morga tırnak diplerinde DNA'sıyla gelmelerine izin vermeyeceğini biliyordu. Ama yine de otopsinin gerekli bir parçasıydı bu. Dikkat ve tedbir, en beklemediğiniz anda meyve verirdi.

Wren, Emma'nın, ebeveyninin kulak verecek her doktor veya hemşireye gururla bahsettikleri bacaklarına geçti. Emma'nın nasıl zarif bir koşucu olduğunu anlatmışlardı, kızının çocukken akşam koşularında kendisine eşlik edişinden söz ederken babanın gözleri dolmuştu. Birbirleriyle nasıl yarıştıklarını, birbirlerini nasıl teşvik ettiklerini söylerken adamın sesi çatlamıştı. Baba-kız bağına kuvvetlendiren akşam koşularının Emma'nın sevdasına dönüşmesinden duyduğu sevinç açıktı. Wren kızlarının büyük ihtimalle belden aşı-

ğısının felç kalacağı haberini verdiğinde yaşadıkları hüsrân çok büyüktü. Karşılarında kendini tutmuş, kızlarının muazzam kaybına üzülmelerine izin vermiş ama gece nihayet taşıdığı yükün altında ezilmiş, evinin karanlık salonunda yakıcı gözyaşlarını salıvermişti.

Artık pisti dövmeyeceklerdi ama Emma'nın bacakları hâlâ güçlüydü. Wren koşuculara has belirgin baldırları, yıllarca antrenman yapmaktan kaynaklanan uzun, ince kasları görebiliyordu. Şimdiyse, muhtemelen sık çalılıklı bir arazide koşmaktan kaynaklanan çiziklerle kaplıydılar. Ayaklarında ayakkabı giymeden zorlu şartlarda ilerlediğini gösteren yarıklar vardı. Wren aynısını, kendisi dâhil birçok kurbanda görmüştü. Görüntüleri zihninden kovaladı.

Başparmağıyla Emma'nın sol ayağının yanında uzanan büyük yırtığa dokunarak, "Neredeydin böyle?" diye mırıldandı. "Seni de beni götürdüğü yere mi götürdü?"

Leroux'nun teknisyenlerle şakalaşırken koridorda yankılanan sesini duydu. Kahkahası bulaşıcıydı, Wren'in darma-dağın düşünceleri birden yerlerine oturdu. Dedektif, otopsi salonuna açılan kayan kapının düğmesine bastı.

Girer girmez, "Neler oluyor, Muller?" dedi. Yüzünde hakiki bir endişe vardı ama Wren önce hangi bombayı patlatacağına karar veremiyordu. Elinde Emma'nın muayene kayıtlarının bulunduğu kâğıdı tutan metal altlıkla dönüp dedektife baktı.

Sorusuna soruyla karşılık verdi: "John, elinizde katilin kurbanlarının peşine nerede düştüğüne dair bir ipucu var mı?"

"O konuya girmeye hazır olduğuna emin misin?"

Ninova

Wren hafifçe öksürerek önündeki metal masaya tutundu, başıyla onayladı.

“Hem de nasıl.”

Leroux tekerlekli taburelerden birine oturdu.

“Sen son kurbanlarımızın hepsinde sık ormanlık bir bölgede koştuktan kaynaklanacak türden yaraları kaydedince meseleye eğildik. Herifin kovalamaya ya da daha doğrusu, avlanmaya bayıldığı açık.” Durup iç çekti, devam etti: “Ama öyle bir şeyi nerede yapabileceğini kestiremedik henüz.”

“Kontrollü bir ortamda,” dedi Wren.

Leroux gülümsedi.

“Öyle. Bu herifin çektirdiklerini kontrol etmiyor olması mümkün değil. Kurbanlarının hakikaten kurtulabileceklerinden korkmadan istediğini yapabileceği bir yer olmalı. Simüle edilmiş risk.”

Wren, dedektife bakmadan, “Bir evi var,” dedi; beriki başıyla onayladı.

“Kesin. Eli yüzü düzgün, imara açılmamış bir arazisi olmalı çünkü gördüğümüz yaralar, bakımlı bahçelerde açılacak şeyler değil.”

Leroux kalktı, bir şeyler düşünürken sıklıkla yaptığı üzere ellerini ceplerine soktu. Anatomi modellerine bakmak için arada durarak dolanmaya başladı. Wren yutkundu.

Sonunda, neredeyse fısıldar gibi, “Ebeveyninin evi ona miras kaldı,” dedi.

“Bir daha böyle sallamadan önce azıcık uğraş bence.” Leroux kaşlarını hafifçe çatarak güldü.

Wren, bilgiyi tutarlı sunabilmek için düşüncelerini toparlayabilmek adına dudağını dişledi. Bir an duraksadıktan sonra Leroux'ya döndü.

“Kafadan atmıyorum, John. Bu haltları kimin yediğini biliyorum.”

Leroux'nun yüzü inanamayarak buruştu.

“Ne? Muller, telefonda gevelediğin bu muydu?”

“Kısmen. Tanıdığım biri var... Yetenekli, zeki ve şu anda müteveffa ebeveyninin arazisini kullandığını tahmin ediyorum.” Leroux, Wren ona uçabildiğini söylemiş gibi bakıyordu. “Adı, Cal.”

“Cal? Kimmiş bu Cal? Bilmem gereken bir ad mı bu? Cal ne?” diye sıraladı hızla.

“John... Yedi sene önce Bayou Kasabı'ndan kurtulan kızı hatırlıyor musun?”

“Evet, Emily bilmem kim... Babamın dosyalarında okuduğumu hatırlıyorum. Bizimle ne ilgisi var?”

Wren iç çekti, dedektifin gözlerine baktı. “Maloney. Benim. Ben, Emily Maloney'yim.”

İçeri bir hayalet girmişti sanki. Doğru sözcükleri ararken Leroux'nun beti benzi attı. Bakışlarını yere indirdi, noktaları birleştirmeye çalışıyordu. Tekrar Wren'e, gözlerinde onay arayarak baktı. Wren başıyla onayladı. Leroux, kendini hazır hissettiğinde anlatmaya devam etmesi için Wren'e zaman verdi.

“Bildğin gibi, Muller evlilik soyadım ve eh... kendimi bildim bileli çit kuşlarını sevmişimdir. Ardına saklanmak için uygun bir ad gibi gelmişti.”

Leroux inanamayarak gülümsedi, iç geçirdi.

“Sana yakışıyor,” dedi sonunda.

Ninova

“Sağ ol, John.” Wren yumuşadı, birden kendini hafiflemiş hissederek dudaklarını büzdü.

Dedektif toparlanmaya çalışarak, “Babam o vakada çalışmıştı,” dedi.

Wren, “Öyle. Babanı gayet iyi hatırlıyorum zaten. Beni tek dinleyen ve bana tek inanan oydu,” diyerek taburelerden birine oturdu, gözlerini yumdu. “Beni sorgulayan diğer polisler uyuşturucu aldığı mı veya travma yüzünden kafamın karıştığını sandılar. Bana yapılanların nerede yapıldığını söyleyemiyordum. Kendime geldiğimde neredeyse kör gibiydim ve kaçtığımda yön bilmeden saatlerce koşmuştum. Aynı ilçe sınırları içinde olup olmadığımı bile söyleyememiştim. Soruşturmalarına faydam yoktu, kızmışlardı.”

Leroux bir sürü şey düşünür gibiydi. Bir şey demek için ağzını açtı ama durdu.

“Diğer tanıkların Kasap’ı sarışın olarak tarif ettiklerini söylediler,” diye devam etti Wren. “Benim tarifim buna uymuyordu.”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum, Muller. Çok üzüldüm.”

“Benimle tanıştığında saçını kahverengiye boyamıştı herhalde. Bunu da söyledim ama dinlemediler.”

Hıçkırığını tutamayan Wren öne doğru eğilip kendini Leroux’nun kollarına bıraktı. Dedektif adli tabibi kucakladı, birlikte yere çöktüler.

Soğuk zeminde birlikte sallanırken Leroux art arda, “Çok üzüldüm, Muller. Çok özür dilerim,” dedi.

Wren toparlanmak için gözlerini ovuşturarak, “Senin özür dileyeceğin bir şey yok, John,” dedi. “Geride bıraktım

bunları. Birlikte yaşamayı öğrendim. Ama o geri döndü, Leroux. Döndü, biliyorum. Bayou Kasabı. Cal.”

Kalkıp salonun diğer tarafına gitmeden önce dedektifle göz göze geldi, bakışları buz gibiydi. Leroux yerden kalkarken Wren bilezikle yanına geldi. Dedektifin açık avucuna bıraktı, beriki bileziği evirip çevirdi.

Kalbe bakarak, “E,” dedi.

“Emily’nin E’si,” dedi Wren. “Benim bileziğim bu. Beni kaçırdığı gece almıştı. Emma’nın eşyası arasında buldum. Bulmam için bırakmış.”

“Hay canını...”

Leroux yere yığılıverecekmiş gibiydi ama kendini tuttu. Bileziği bir kez daha avucunda çevirdikten sonra iki parmağıyla burnunu sıktı.

“Cal’ın derslerdeyken bazen bahsettiği bir ağabeyi vardı. Hastaydı, yatalaktı. Eski bir evleri ve kocaman arazileri olduğunu söylemişti. Çok seviyordu o evi. Bahse girerim, kurbanlarını oraya götürüyordur. Beni götürdüğü yere.”

Leroux başıyla onayladı. Gözleri dinledikçe sağa sola yöneliyordu.

Wren birden, “Philip Trudeau!” diyerek dedektife döndü. Leroux’nun kaşları çatıldı.

“Ha?”

“Philip Trudeau, kütüphane kartındaki isim,” dedi Wren. “Cesetlerden birinin yakınında bulunan kitaptaki.”

“Evet, biliyorum, Massachusetts’teki adam. Hatırlıyorum.”

“Adın bana tanıdık geldiğini söylemiştim sana. O gece düşünüp durdum. Aklımdan çıkmadı ama nereden bildiğimi bulamadım.”

“Sadede gel, Muller.”

Wren dedektifin sabırsızlığına aldırmadı. “Philip Trudeau, Cal’ın çocukluğundaki en yakın arkadaşıydı. Küçükken Massachusetts’e taşınmıştı. Bir defasında ders çıkışı anlatmıştı bana. Hatırlıyorum çünkü bu, onca sene kafaya takılacak bir şey gibi gelmemişti. Philip Trudeau’yla bir daha konuşursan doğrulayacağına eminim. O kitap, bu bilezik... İşaretti bunlar. Baştan beri bana sesleniyordu.”

“Bir olay yerinde de kartvizitini bırakmıştı. Her şey çok daha anlamlı gelmeye başladı şimdi.”

“Philip Trudeau’yu ara. Cal’ı tanıdığını onaylat,” dedi Wren. “Hatta John... Jeremy adını da dene. Diğer kurbanlar ona Jeremy diyordu...”

Leroux, konuşulanlardan sonra bu son ayrıntıyı aklına yazarak anladığını belirtti. “Sen iyi misin?” dedi doğrudan. “Değilsen de sorun yok.”

Wren gülümsedi ama tebessümü gözlerine erişmedi.

“Değilim. Ama bu iş nihayet bittiğinde olacağım.”

Bir an için sessiz kaldılar. Rahat, güvenli bir sessizlikti.

“O bölümün hangi kitaptan olduğunu buldunuz mu? Yedi Kız Kardeş Bataklığı’ndaki olay yerinde bulunan...” Wren dedektif yerine Emma’ya bakıyordu.

Sorunun önemini kavrayan dedektif dudaklarını büzdü. Nihayet göz göze geldiklerinde, “Bulduk,” dedi.

“Neymiş?”

“En Tehlikeli Oyun.” Soruyu gözlerini Wren’inkilerden ayırmadan cevaplamıştı.

Wren kafasını sallayarak güldü. “Klişe piç.”

Leroux da azıcık gülmeden edemedi. Hafifçe öksürdü.

Ninova

Adını kasten vurgulayarak usulca, “Çözeceğiz bu işi, Wren,” dedi. “Trudeau’yla konuşup Cal veya Jeremy’nin şu anda nerede olduğunu bilip bilmediğine bakacağım.” Gidip askıdan ceketini aldı.

“Bu arada vakaya başkasını vermen gerekiyorsa ver. Bu iş hızla kişiselleşebilir.”

“Normalde sana itiraz ederdim,” dedi Wren, iç çekip neşterin bıçak kısmını çıkararak kullanılmış kesiciler kutusuna attı. “Ama haklısın. Emma için en iyisini yapmalıyım ve şu anda onun için en iyisi ben değilim.”

Leroux yanına gelip hafifçe kolunu sıktı. Wren sağ eldivenini çıkardı, duvardaki sabit telefonda Emma’nın otopsisini bitirmek üzere başkasını çağırdı.

27. BÖLÜM

Jeremy'nin kontrolünü kaybettiğini hissettiği nadirdi. Sabırlıydı. Disiplinliydi. Planları vardı. Ama bu gece hiçbir yoktu. Bu gece sadece öfke vardı. O'Grady's Pub'ın önünde, arabasında oturuyor, bu gece önünde kalan tek gerçek yola bakıyordu. Son berbat hesap hatasını aklından atamıyordu. Düdüklü tencere misali basıncı artıyordu. Oysa işe yaramalıydı. Sahne onun, zafer turu onun olmalıydı. Ama kız kalkıp sahnesini elinden almıştı ve sonunda baldırana teslim olması artık önemsizdi. Elinde olsaydı geçmişe gider, doğrudan kafasını kesiverirdi ama gidemiyordu.

Bu yüzden ava çıkmıştı.

Saat gecenin bir buçuğuydu, barın kapanmasına az kalmıştı. Eve götürecek birini bulmasının tam zamanıydı. En temkinlilerin bile çekincelerini kenara atacakları kadar geç ama yine de tutarlı ve ayık denebilecek birilerini yakalayabileceği kadar erkendi. Talim yapacak hedef peşinde değildi. Kaçabilecek hakiki bir tavşan daha arıyordu.

Ninova

Dikiz aynasında görüntüsünü kontrol etti. Gözleri kan çanağıydı ama karanlık bir barda ruh halini ele vermeyeceklerini biliyordu. Alnına düşmüş perçemi dikkatle geri attı, arabadan inip bara yürüdü.

Bar hâlâ kalabalıktı. Hava ucuz parfüm ve daha da ucuz losyon kokularıyla ağırlaşmıştı. Ampullerin kırmızı ışığı tek göz bara cehennemine aşağı halkaları havası veriyordu. Kalan müşteriler iki gruba ayrılmıştı. Yalnız kurtlar barın dip kesimlerinde, savunmacı bir hareketle kamburlarını çıkararak öne eğik oturuyor, bunca kalabalık ortamda anlaşılmaz bir yalnızlığı arzuluyorlardı. Jeremy onlar için gelmemişti. Bir de hâlâ birilerinin dikkatini çekmeyi umanlar, hatta çaresiz bir biçimde umanlar vardı. Çoğuna iltifat, hatta sahte nezaket bile gerekmezdi. Kendilerine duydukları nefreti bastıracak zevk vaadi yeterliydi. Jeremy bunu kullanabilirdi.

Kuytulara duranlarla ilgilenme zahmetine girmeden bar tezgâhına yöneldi. Taburelerden birine kurulup içeriyi hızla gözden geçirdi. Sağında, üç tabure ötesinde oturan bir kadına gözü takıldı. Yirmilerinin sonlarına yakın görünüyordu ama kısacık hayatında çok şey yaşamışçasına bezgindi. Zorla düleştirilmiş saç omuzlarına keskin bir yelpaze gibi yayılmıştı. Jeremy'nin dikkatini askısız mavi elbisesini kabaca düzeltince çekmişti. Düzeltirken elini tümden elbisenin içine sokmuştu. Kadın Jeremy'ye had safhada itici gelmişti. Umarsızlık, üzerinde sigara dumanı gibi tütüyor, marketten alınma parfüm gibi her yanına sürdüğü şaşaalı yanılasmaya karışıyordu. Bu gece Jeremy, kadının rüyalarını gerçek kılacaktı.

Parmağını kaldırarak barmaidi çağırdı. Beriki ağır adımlarla geldi.

Ninova

Ellerini pantolonuna silerek, "Ne vereyim?" dedi.

"O ne içiyor?"

Barmaid Jeremy'nin işaret ettiği yana bakarak gözlerini kıstı, güldü. "Cosmo'cu o." Muzır bir sırıtışla Jeremy'ye döndü, dirseğine yaslandı. "Araya viski kaktırayım, olabilecek görelim, ne dersin?"

Jeremy'nin dudaklarının kenarlarında çok hafif bir gülümseme belirip kayboldu. Barmenler ve barmaidler sahtelikleri kendisi kadar iyi fark ederlerdi ve bu yüzden genelde saygısını kazanırlardı.

Jeremy başıyla onayladı. "Bir Cosmo daha ver ve benden olduğunu söyle lütfen." Barmaid Jeremy'nin tezgâha usulca sürdüğü paranın üzerine elini koydu.

"Tamamdır."

Jeremy kızın pembe içkiyi hazırlayıp kadehe koyuşunu izledi. Kadehi gizemli tavşanın önüne damla sıçratmadan sürüşünü etkileyici buldu. Tavşan önce irkilmiş göründü ama çabucak memnuniyete büründü. Cesaretlenmişti, kızarmış yüzünde kendinden memnun bir ifadeyle siyah saçlarını geriye attı. Barmaidin yön belirtmesi üzerine gözlerini kaldırdı ve kirpiklerinin ardından bakışını attı. Flörtçü bir el hareketiyle Jeremy'yi yanına çağırdı.

Oltaya geldi.

Jeremy kadının yanındaki tabureye ilişerek sevimli gülümsemesini sunarken, "Fazla küstahlık etmemişimdir umarım," dedi.

Kadın iç geçirdi. "Ben de yanıma gelip benimle konuşmanı umuyordum."

Ninova

Öne eğildi. Jeremy kadının çaktırmadan kollarını sıkıştırarak dekoltesini belirginleştirmeye çalıştığını fark etti. Yakınlığı canını sıkıyordu, ağzından gelen sigara ve kahve kokusu iç kaldırıcıydı ama Jeremy olacıklara odaklanarak dişlerini sıktı.

“Şanslısın o zaman. Adın nedir, şeker kız?”

Bunları söylerken boğulacak gibi olmuş ama sesine yansıtmamıştı.

Kadın dudaklarını dişledi.

“Tara,” dedi hülyalı bir vurguyla.

Bariz bir baştan çıkarıcı görünme çabasıyla a harflerinden birini uzatmıştı; Jeremy gözlerini devirmemek için kendini zorlarken az daha kas spazmı geçirecekti. Kadın gülümsedi ve beklenildiği üzere, Jeremy’ye adını sormadı.

“Merhaba, Tara. Ben de Jeremy.”

Tara cilveli bir edayla, “Hiç Jeremy tipi yok sende,” dedi, gözlerini kırptırarak çenesini avucuna yasladı. Jeremy zorla gülümsedi, içkisinden bir yudum aldı.

“Jeremy gibi davrandığımı da sanmıyorum,” dedi. Söylediğinin ne anlama geldiğinden emin değildi ama yeni arkadaşının kıkırdamasından memnundu.

Fazla kolay.

Bu gece için tam aradığı şeydi. Herhangi bir komplikasyon veya aşırı karmaşık plan söz konusu değildi. Jeremy’nin nazarında temel şeylere dönüştü bu. Tek yapması gereken kadının arabasına binmesini sağlamaktı, sonrasında arzularının götürdüğü yere gidecekti. Duraksayıp kadının kokteylini yudumlayışını seyretti. Kadın kadehini bıraktı ve parmağının kenarıyla bir anlığına burnunu sildi. Aynı parmağın

bulunduğu elini saçında gezdirdi, saçını yana atarken başını da eğdi. Aynı anda Jeremy onun burun deliğindeki azıcık kurumuş kanı gördü.

Tombala.

“Bu gece seni izliyordum, Tara.” Kadının yüzünün aydınlandığını görünce gülümsedi. “Yani seni sırf görmek bile heyecan verdi bana.”

Tara memnundu, dekoltesinden içerisini daha rahat görebilmesi için öne eğildi.

“Ama senin ne istediğini bilen kadınlardan olduğunun da farkındayım. Palavralara kanacak tiplerden değilsin.”

Tara’nın bakışları Jeremy’nin üzerinde dolaştı ve tekrar yüzüne döndüklerinde dudaklarını ısırarak, “Hem de hiç değilim,” dedi.

İçi kıyılan Jeremy kendini yaklaştırmaya zorladı. Tam kuşkulandığı gibiydi: Tara, yetişkin kadın görünümündeki azmış bir ergendi. Sadede geldi: “Evimde güzel mal var. Gelsene benimle.”

Kadının gözlerinin ışıldadığını gördü. Tara, tahrik ediciliğinden emin olduğu bir ifadeyle dudaklarını yaladı. “Gidelim,” dedi Jeremy’ye haddinden fazla yanaşarak.

Jeremy barmaide bahşiş bırakıp kalktı, uzanıp Tara’nın elini tuttu, çıkışa yöneldiler. Barın dumanlı, sıcak havasının yerini gecenin serin meltemi aldı. Jeremy arabasının yolcu kapısını açtı, Tara içeri süzüldü. Jeremy arabanın kendi tarafına yürürken kendini hazırladı ve seçenekleri tarttı. Onu evine götürmeliydi. Ama boşalma anını beklemek istemiyordu. Şoför koltuğuna yerleşmeden önce barın dışında sigara içen bir adama başıyla selam verdi. Adam az evvel birileriyle tar-

tışmış gibi sikkindi ve Jeremy'ye şaşkın bir bakış attıktan sonra orta parmak hareketi yapıp yere attığı sigarasını ezeerek bara girdi. İnsanların, onları küçümseyişini en ihtiyaç duyduğu anlarda onaylaması ne komikti...

Bir süre rahat, sessizlik içinde gittiler. Tara arada havadan sudan konuşarak dalgın suskunluğu bozdu. Orleans Parish'in ağaçlıklı arka yollarında, karanlıkta ilerlerken Jeremy onu nereye götüreceğine karar verdi. Önemsiz bir konu açarak kadının dikkatini dağıtırken toprak bir yola saptı.

Tara'nın bahsedeceği kıytırık meslek her neyse ona ilgi gösteriyormuş gibi yapmaya hazırlanarak, "Ne iş yapıyorsunuz?" dedi.

"Avukatım," dedi kadın camdan dışarı bakarak.

Aldığı cevap, bu gece Jeremy'yi şaşırtan ilk şeydi. İnamayan gülüşünü bastırdı. "Sahi mi?" dedi ses tonunu bozmamaya çalışarak. "Avukat mısınız?"

Tara sırtıttı, baygın bakışlarını Jeremy'ye çevirdi.

"Şaşırdın galiba."

"Şaşırdım," diyerek kabullendi Jeremy.

Kafasını iki yana salladı. Kesinlikle bir avukat gibi görünmemişti gözüne. Ama gecenin geç saatlerinde, ucuz bir barda bir avukat nasıl görünürdü ki? Kokainle beynini süngere çeviren bir bar müdavimiydi bu kadın alt tarafı.

Tara da kafasını sallayarak hafifçe güldü.

"Ünvanım var ama fakülteden sonra girdiğim ilk işten daha yeni çıkarıldım," dedi, daha fazla açıklamadan utanç yüklü bakışlarını ellerine indirdi.

Jeremy onun konuyu daha da açmak istediğini görebiliyordu. İçini dökecek birini arıyordu ama Jeremy o kişi

olmayacaktı. Hayır, onda anlayış veya düşünceli tavsiyeler yoktu. Onun yaralı hayatına sırf spor için girmişti ve bu gece sadece kendi oyunlarıyla ilgileniyordu. Tara dönüp baktı ama Jeremy'den daha fazlasına yönelik soru gelmeyeceğini anlayınca hemen başını pencereye çevirdi.

"Evin nerede tam?" Anlık kararının ağırlığını hissetmeye başlayan Tara huzursuzca kımıldandı. "Orman tarafına sapmandan huylanmalı mıyım?"

Gerginlikle genzini temizleyip zoraki güldü. Jeremy gözlerini yoldan ayırmadan gülümsedi.

"Heyecanlanacak bir şey yok, avukat hanım. Evim azıcık sapa bir yerde."

Kadının dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ama gerginliği geçmedi.

"Bu tarafta mı oturuyorsun?"

"Bu yolun üzerinde değil ama epey yakın."

Jeremy'nin bakışları yola odaklıydı. Önlerinde uzanan yol karanlık, ışıksız ve sarsıntılıydı. Sollarında bataklık, sağlarında dalları birbirine dolanmış, paravan misali dizili selviler belirdi.

Cesur pozları takınarak, "Bu tarafta oturmuyorsan niye bu yönde gidiyoruz?" dedi Tara. Emniyet kemerini silahmış gibi kavramıştı.

Jeremy arabayı bataklığa yakın bir toprak açıklığa çekip kontağı kapadı. Nihayet dönüp gülümsedi.

"Bu gece hava çok hoş. Biraz yürürüz dedim."

Tara, "Zifiri karanlık ama," diye itiraz etti ama kurbanlık koyun gibi arabadan inmeden edemedi.

Jeremy gülümseyerek ona doğru ilerledi. Her adımında Tara'nın daha da gerildiğini görebiliyordu. Öne eğildi, arabanın açık penceresinden el fenerini alırken hızlı bir soluk verdi. Feneri onun yüzüne doğru sallayıp yaktı. Fener düğmesinin inorganik sesi sessizliği bozdu.

"Artık değil," dedi göz kırparak, kadının elini tuttu.

Tara beyninin bir yerlerinde tehlikeyi seziyordu. Vücudu gerginleşti, göz bebekleri genişledi. Birlikte önlerinde uzanan kopkoyu karanlığa yürüdüler. Tek doğal ışık, neredeyse dolunay halindeki aydan geliyordu. Parlak beyaz ışığı her yana hafif bir parıltı yayıyordu. Tara, Jeremy'nin elini sımsıkı, annesininkine yapışan bir çocuk gibi tutuyordu. Etraflarına tamamen farklı nedenlerle bakınarak bir süre daha yürüdüler.

"Aslında hoşmuş buralar... Hâlâ ürkütücü ama hoş."

Uzaktan gelen bir çıtırtıyla irkilen Tara, içgüdüsel bir hareketle Jeremy'ye sokuldu. Jeremy ironiye gülümsemeden edemedi. Bu bataklıkta Tara için açık ara en büyük tehlike kendisiydi.

"Evet ama dikkate değer her şey güzel ile korkuncun amalgamıdır. Tek bir kategoriye girmek ne sıkıcı..."

"Bahse girerim amalgamın anlamını bilmediğimi sanıyorsunuzdur." Durup Jeremy'ye, berbat ışıklandırmalı barda beceriksizce yaptığından çok daha çekici bir sırıtışla baktı.

Kadının yürümeye devam etmesini bekleyen Jeremy de sırıttı. Su kenarındaki bir banka doğru ilerlerlerken Tara kafasını salladı. Bank kaba sabaydı ama her nasılsa davetkârdı, kirli bataklığı huzurlu gösteriyordu. Yan yana oturup ayın bulanık sudaki yansımalarını seyrettiler.

“Baro sınavını geçtim ben. İster inan ister inanma, dekolteyle zekânın alakası yok.”

İyi niyetle gülümsedi. Jeremy hemen karşılık vermek yerine bacağını kaşır gibi yaparak ayak bileğine yakın, sımsıkı bağladığı avcı bıçağını kontrol etti.

“Benim hatam.” Doğruldu, ona baktı. “Görünüşe aldanmamak gerektiğinin örneğisin.”

Tara gülerek hafifçe omuz attı. “Tuhaf bir iltifat ama kabul edeceğim.”

“Çok cömertsin.”

Tara, “Bu surata nasıl kızabilirim?” diyerek eliyle Jeremy’nin sol yanağını tuttu, yüzünü hafifçe kendine çevirdi. Gözlerini kapayıp yavaşça uzanarak öpüşmeyi başlattı. Jeremy karşılık vererek yaklaşmadan önce bir an duraksadı, dudakları birbirlerine değmek üzereydi. Nefesinin kendi nefesine karıştığını hissettiği anda usulca konuştu.

“Kaçmalısın.”

Kelime ağzından kıvrılarak çıkmıştı. Nefesi tekleyen Tara gerginlikle gülümsedi. Yüzünü çok az geri çekerek Jeremy’nin gözlerine baktı.

“Ne?”

“Doğru duydun.”

Kadının gülümsemesi soluverdi. Geri çekildi, iç çekti.

“Hiç komik değil.”

“Komik olması gerekmiyor zaten.”

Jeremy bıçağını çıkarmak için ayak bileğine eğilirken bakışlarının karanlıklaştığını hissetti. Bıçağı çekti, kaldırdı, metalde yansıyan ay ışığını hayranlıkla inceledi. Tara kaskatı kesildi, gözleri Jeremy’nin yüzüyle bıçak arasında gidip geldi.

Jeremy pişmanlığın kadının gözlerinden film fragmanı gibi geçtiğini gördü.

“Koş!” diye bağırırken onun gözlerine dahi bakmadı.

Göz ucuyla kadının hıçkırarak karanlığa koştuğunu gördü. Kalktı, peşine düşmeden önce ona bir anlık zaman tanıdı. Kurbanını sonu hiçbir yere çıkmayan, her yanı bataklık ve etrafı dikenli telle çevrili bir yere getirmişti. Park ve Bahçeler Müdürlüğü’nün timsahları uzak tutma çalışmaları yüzünden kadın gerçek bir yırtıcının eline kalmıştı. Önündeki seçenekler suya dalıp yüzmek ile Jeremy’yle yüzleşmekti.

Jeremy burayı gayet iyi tanıyordu. Küçüklüğünde babası onu yaban domuzu avı için, defalarca buralara getirmişti. Bu kapalı alanda hayvanları beklerken sabretmeyi öğretmişti. Yasa dışı avlandıkları o günlerde her nasılsa korucularla başları derde girmemişti. Bataklığa gecenin indiği manzara, hoş bir hatıraydı.

Gece avlanmak, korku konusunda dersti. İnsana içgüdülerini kontrol etmeyi ve güneş battıktan sonra saklı kuytulardan gelmeye başlayan bilinmedik sesleri kabullenmeyi öğretirdi. Gece yaşayanlar sessizliğin masal olduğunu bilirdi. Gece en gürültülü zamandı. Jeremy bu gece gevezeliğini oluşturan yüzlerce farklı sesin her birini diğerinden ayırmayı biliyordu. Hakiki avcı, hedefindeki avı duymak için diğerlerini filtrelemeyi bilirdi. Bu geceyse keskin kulakları ona doğru yolda ilerlediğini söylüyordu. Elbette artık yaban domuzu avlamakla ilgilenmiyordu. Babasıyla burada edindiği sayısız beceriyi bugün çok farklı yollarda kullanıyordu. O günlerden sonra çok daha heyecan verici bir av keşfetmişti.

Kakofoni arasında sağından gelen bir çıtırtı duydu. Tara'nın koşmayı kestiğini anladı. Koştuğunu duyabilmeliydi. Adımlarını, ayağını her koyuşunda toprağın sesi emeceği şekilde hafifçe atarak ilerlemeye başladı. Gülümsüyordu.

"Sakin ol, Tara! Hayvan kesilmeden önce çok korkarsa etin tadı bozulur, biliyor muydun? Laktik asidin çözünmesiyle ilgili bir şey."

Kadının hıçkırığını bastırdığını duydu. Solukları gürültü arasında duyulacak kadar yükselmişti.

"Ah, hayır, Tara... Seni yemeye niyetim yok." Kırılıp düşmüş bir dalın üzerinden geçerken gülüyordu. "İlginç fikir ama, değil mi? Sence eti en iyi haliyle tatmış mıyızdır? Nihayetinde bir hayvan ölmeden önce nasıl tamamen sakın olabilir ki? Eğlenceli bilgilerimden memnunsun, değil mi, Tara?" Karanlığa bağıırıyordu.

Tara yine koşmaya başlamıştı. Jeremy onun çalılarının arasından geçtiğini duyuyordu. Tökezleyen adımlarını, kesik soluklarını duyuyordu. Paniği çevrelerini saran bulanık karanlıkta bile anlaşılıyordu. Jeremy de koşmaya başladı. Tanıdığı arazide ilerler ve eski moda kovalamacanın dizginsiz hazzını alırken yüzüne çarpan dallara aldırmıyordu.

İlerisinde kaçan Tara'ysa kör sayılırdı. Jeremy onun önündeki zifirî karanlıkta yolunu bulabilmek için defalarca durup bakındığını duyabiliyordu. Bitmek tükenmek bilmez minnacık sesler ele veriyordu yerini. Derken hareket durdu. Jeremy de durdu. Ağaçların arasında durdu, kulak kabarttı. Kadının saklandığını varsaydı. Tara, Jeremy'nin bu bölgeyi yakından tanıdığını henüz bilmiyordu. Jeremy korkmuş küçük bir domuzcuğun nereye saklanacağını da biliyordu. Serin

havayı içine çekti ve kafasını geriye atarak göğe baktı. Gök-yüzü uçsuz bucaksız ve açıktı, onu tutuvermek için uzanmış dallarla çevriliydi.

Cebinden gece görüş gözlüğünü çıkardı, gözleri alışana dek bekledi. Babasından, son gün ışığı ufukta yittikten sonra geceye çıkan alfa yırtıcıları izlemek için termal ekipman kullanmayı da öğrenmişti. Dünyası yeşil ve berraktı şimdi. Karşısında ufak bataklık alanlar ve doğal kayalıklarla bezeli bir ağaçlık vardı.

“Tara!” diye seslenerek sessizliği bozdu. “Her şeyi görebiliyorum ben, Tara. Yine kaçmaya kalkarsan seni vuracağım!”

Yalan söylüyordu. Etrafta silah falan yoktu. Onu daha da panikletmek için öyle söylemişti. Kadının amigdalasını yakınlarda tehdit bulunduğu dair alarma geçirmeye zorlayarak korkuya verdiği tepkiyi hızlandırıyordu. Tara’nın hipotalamusunun sempatik sinir sistemini tetikleyerek saklandığı yeri ele vermesi için azıcık beklemesi yetecekti. Kadının kalbi artık daha hızlı atıyor, akciğerleri alabildikleri kadar oksijen alabilmek için açılarak uyanıklığını, dikkatini artırıyor ama aynı zamanda soluk alıp verişini hızlandırarak daha çok ses çıkarmasına yol açıyordu. Jeremy dikkatini o soluklara verdi. İzlemeye koyuldu. Onun çamurlu ormanda çömeldiğini, çıplak bacaklarına davetsiz tırmanan canlılara aldırmmamaya çalıştığını tahmin ediyordu. Öyle bir kadın için bu, tam bir işkence olmalıydı. Kendi dünyasından tümüyle koparılmış, Jeremy’ninkine atılmıştı.

Gözlüğüyle etrafı taradı. Görüş alanındaki her şeyden hastalıklı bir yeşil renk yayılıyordu ama Tara’nın nazarında her yer, bir celladın kukuletasının içi kadar karanlıktı. Jeremy,

onun boğuklaşan ve hızlanan nefesleriyle hareket ediyordu. Tara, Jeremy'nin yaklaştığını duyuyor ama ne kadar dikkatle bakarsa baksın onu göremiyordu. Kanına dolan korkunun vücudunu tamamen ele geçirdiğini hissediyordu.

Jeremy onun dalların ve çalılarının arasında tökezlediğini duydu ve bir anlığına duraklayıp dinledi. Bayou ona yardım etmek için elinden geleni yapacaktı ama kadını tuzağa düşürmek için daha da fazla çabalayacaktı. Tara geldikleri toprak patıkaya doğru koşuyor, adımlarıyla sağa sola su sıçratıyordu. Kafesinin derinlerine gittiğinin farkında değildi.

Jeremy ağaçların arasından fırlayarak ona doğru koşmaya başladı. Tara duydu ve ay ışığında azıcık görünenleri kavramak üzere arkasına döndü. Yüzü dehşetle ışıldadı. Jeremy elinde bıçağıyla sırtarak ona doğru yürüdü. Açıkta kalan Tara çılgık atarak beceriksizce koşmaya kalkıştı. Kumlarda koşuyordu sanki. Jeremy fırsat bilip yerden tenis topu büyüklüğünde iki taş aldı.

"Eğil!" diye bağırması Tara'nın içgüdüyle durup kafasını korumasına yetti.

Taşlardan birini var gücüyle fırlattı. Taş, bacağına isabet ederek Tara'yı dizlerinin üzerine düşürdü. Kadın şok ve acıyla haykırarak elini taşın isabet ettiği yere götürdü. Jeremy ikinci taşı attı. Taş, Tara'nın kafasından iç kıyan bir çatırtıyla sekti. Tara başını tutarak devrildi.

"Dur! Lütfen, dur!" diye bağırdı.

Ama Jeremy durmadı. Patikanın ortasında yatan yaralı kadına doğru yavaş adımlarla ilerledi. Yanına eğilirken Tara körlemesine savurdu elini. Jeremy onun bileğini yakaladı, elini bıçak tutan eline doğru çekti. Parmaklarının altında

hızla atan nabızı hissederken bıçağı onun açık avucuna sürdü. Tara kalan tüm gücüyle elini kurtarmaya çalışarak haykırdı. Çığlıkları ağlamaya dönüşürken Jeremy gülümsedi. Kontrol yine elindeydi.

“Kim var orada?” Karanlıkta yankılanan erkek sesi Jeremy’yi derhal alesta konuma getirdi. Toprak patikanın diğer ucunda fener ışıkları belirdi.

“Yaralı mısınız?” diye seslendi başka bir adam.

Jeremy patikada beliren iki adamın silüetlerini görebiliyordu şimdi. Tara bağıramadan eliyle ağzını kapadı ama panik damarlarında canlanmaya başlamıştı. Tara’yı duymuşlardı. Önceden gelip bölgede keşif yapmamıştı. Dürtülerine göre hareket etmiş, zamanında babasıyla kullandıkları kör noktaları başka avcılarının da kullanabileceğini akıl edememişti.

Birinci adam yumuşak bir sesle, “Size zarar vermeyeceğiz, yardım etmek istiyoruz,” diyerek fenerini onlara doğru salladı.

Gözleri kocaman açılan Tara haykırıyor ama sesini duyuramıyordu. Adamlar onu henüz göremiyordu.

Jeremy seçeneklerini tartarken içi hüsrarla doluyordu. Nihayetinde ilerleyecek tek yol vardı.

Eli Tara’nın ağzında, onun çenesini kaldırıp yüzüne baktı. Müstakbel kurtarıcılarının yaklaştığını duymadan önce bir anlığına göz göze geldiler. Avcı bıçağını hızla boğazına dayadı ve bir kulağından diğerine kadar kesti. Bıçak etten kurtulur kurtulmaz kadını yere bırakıp kaçmaya başladı. Tara arkasında gurultular çıkarıyor, adamlar duydukları sese koşuyordu şimdi. Yanına vardıklarında parçalanmış gırtlığından derin hırıltılar çıkıyordu. Yara boynunu boydan boya geçiyordu ve derindi. Adamlar birbirlerine buyruklar yağdırdı, biri

çılginca yaraya tampon yaparak kanı durdurmaya çalışırken diğeri ambulans çağırdı. Çabalar fayda etmeyecekti, Jeremy onun şah damarını kestiğine emindi. Tara, vücudu var gücüyle hayatını toprağa saçarken birkaç dakika içinde ölecekti.

Arkasında kargaşa yükselirken Jeremy her adımında uzaklaşarak kaçmaya devam etti. Arabasına atladı, farları kapatıp tozu dumana katarak gazladı. Ana yola çıkana kadar farları açmadan gece görüş gözlüğüyle gitti. Peşinden gelen araba yoktu. Adamlar ölmesine saniyeler kalan kadını kurtarmaya çalışmakla meşguldü.

Jeremy araya yeterince mesafe koyduktan sonra farlarını açıp gözlüğünü çıkararak yoluna devam etti. Torpido gözünden telefonunu çıkarıp gelişi güzel bir çalma listesine bastı. VAST'tan "Pretty When You Cry" başlayınca derin, sakinleştirici bir nefes aldı. Kötü bir gündü. Evde kalmalıydı, bunu içten içe biliyordu. Üzerine yeni bir rezalet yığmadan önce son hesap hatasının sonuçlarıyla yüzleşmeliydi.

Tara'nın öleceğinden emindi. Ama esas canını sıkan, işi üstünkörü bitirmesiydi. Derinliğine bakmadan atlamıştı suya. Aptalca ve aceleci davranmıştı. Hayvansal içgüdüleriyle hareket etmiş, esas kıymetlisini, beynini duymazdan gelmişti. Hiç düşünmeden direksiyonu kırıp mıcır saçarak karanlık yolun kenarında durdu. Direksiyonu yumrukladı, içinde müthiş bir hazine kilitli kalmış gibi ön panele bağırdı. Elleri zonklarken nefes nefese arkasına yaslanarak bir daha bağırdı. Tüm gerginliğini, hayal kırıklığını, tatminsizliğini ve öfkesini ilkel bir haykırıyla Louisiana bataklıklarının karanlığına boşalttı. Yanaklarından süzülen yaşlar, toprak bulaşmış yüzünü serinletti.

Ninova

Arabayı tekrar çalıştırıp yola çıkarak evine yönelirken göğsü inip kalkıyordu. Düşüncelerini bastıracağını umarak müziğin sesini iyice açtı ama gürültülü müzik anca artık kontrolden çıkan öfkesini köpürtmeye yaradı. Gaza basarken buralardaki günlerinin artık sayılı olduğunu biliyordu.

28. BÖLÜM

Leroux ceketinin cebinde titreşen telefonunu bir an duraksayıp çıkardı.

“Leroux,” diyerek açtı ve hoparlöre aldı.

“Will ben. Duyuyor musun?”

“Duyuyorum, ne vardı?”

“Bir kurban daha.”

Will haberi taş gibi bırakıvermişti. Leroux yüzünü ekşitirken Wren’in içi sızladı. Yüzünü ovuşturdu.

“Tanrım,” diye fısıldadı.

“Nerede?”

“Bayou Tortue Yolu civarındaki bir av alanında bulunmuş. Leroux... Kız hayatta ve kendinde.”

Dedektifin gözleri kocaman açıldı.

“Konuşabiliyor mu?” dedi inanamayarak.

“Tam değil. Hayatta ama konuşamıyor.”

“O ne demek ya?”

“Üniversite Tıp Merkezi’ndeyim, gel. Hepsini anlatacağım.”

Ninova

Hat kesildi.

“Ben de geliyorum,” dedi Wren. Döndü, lavaboda ellerini yıkamaya koyuldu.

Leroux onu seyrederken bir şey söylemek için ağzını açtı ama vazgeçti.

“Hiç kalkışma. Endişeni takdir ediyorum ama kadının söyleyeceklerini bizzat duymalıyım. Bu işin parçasıyım ben.”

Ellerini kurularken göz göze geldiler. Leroux bir an duraksadıktan sonra başıyla büyük metal kapıyı işaret etti.

“Gidelim madem.”

Üniversite Tıp Merkezi'ne geldiklerinde Will bir doktorla konuşuyordu. Leroux doğrudan yanlarına gitti, kendini tanıtmaya zahmetine girmede.

“Nedir mesele?” diyerek laflarını böldü.

“Dr. Gibbons, bunlar Dedektif John Leroux ve Dr. Wren Muller.”

Dr. Gibbons elini önce Wren'e uzattı. Wren elinden geldiğince gülümseyerek adamla tokalaştı.

“Tanışmıştık. Sizi yine gördüğüme sevindim, Dr. Gibbons.”

“Ben de Dr. Muller. Sizinle de tanıştığımıza memnun oldum, dedektif.”

Leroux doktorun elini bırakmadan üsteledi: “Evet, evet, ben de... Nedir konu?”

Doktor başıyla anladığını belirtip Leroux'nun kolunu hafifçe tuttu. “Madem hepiniz geldiniz, içeride konuşalım.”

Arkalarındaki binayı işaret etti, birlikte girdiler. Doktorun peşinden büyük masalı, birkaç sandalyeli, ufak bir odaya geçtiler. Ailelerin ana bekleme alanından uzakta, daha

mahrem bir yerde haber bekleyebilmeleri için hazırlanmıştı burası. Will ile Wren, Dr. Gibbons'ın karşısına oturdular ama Leroux oturmamayı tercih etti. Ellerini ovuşturup duruyordu.

Kapı kapanır kapanmaz, "Dökülün," diye buyurdu.

Will masaya not defterini koyup açtı ve alışveriş listesiymiş gibi okumaya başladı.

"Tara Kelley. Yirmi dokuz yaşında, beyaz. Bayou Tortue Yolu civarındaki Elmwood Parkı'nda iki gece avcısı tarafından bulunmuş. Adamlar haykırıışlar ve hareket duyduklarını söylemiş. Yanına vardıklarında kadın sadece birkaç saniye önce kesilen boynunu tutuyormuş."

Leroux masaya eğilerek Will'in sözünü kesti.

"O muymuş?" dedi öfkeyle.

"Mümkün. Gerçi şimdi bu kadar tedbirsiz davranması şaşırtıcı. MO'suna tam uymuyor. Ama herhalde ilerledikçe tüm itlerin başına geliyordur bunlar."

Leroux ile yardımcısı konuşurken Dr. Gibbons sessiz kaldı. Sırasını beklerken dudaklarını sımsıkı kapamıştı.

Leroux kafasını sallayarak masaya vurdu.

"Hay canına! Kadın iyileşecek ama, değil mi?" diye sorarak bakışlarını doktora çevirdi.

Wren cevabı kestirebiliyordu ama durumdan uzak, profesyonel kalmaya çalışarak konuşmadı.

Dr. Gibbons hafifçe öksürdü. "Kısa cevap, evet. Durumu stabil. Yara derindi, bir kulaktan diğerine... Saldırgan büyük ihtimalle şah damarını kesmek istemiş ama belki anlık bir tereddüt ya da acele yüzünden sadece azıcık delebilmiş. Yine de kadın ciddi kan kaybetmiş ama bulan adamlar sayesinde

kanama, müdahale edebileceğimiz ölçüde engellenebilmiş. Bir saat kadar önce ameliyattan çıktı.”

Leroux’nun bezginliği doktorun gözlerinden yansyordu. “Ne zaman konuşabiliriz?” dedi.

“Şimdilik ses çıkaramaz. Saldırgan, laringeal sinirlerini kesmiş ve ses tellerine zarar vermiş. Nekahet dönemi boyunca konuşamayacaktır.” Dr. Gibbons durup önündeki dosyadan bir kâğıt çıkararak masada Will ile Leroux’nun önüne sürdü. “Getiren sağlık görevlileri, kurbanın onlara bir şeyler söylemeye çalıştığını anlattılar. Yazması için bu kâğıdı vermişler.”

Yırtık not defteri sayfası kanlıydı. Üzerine lacivert tükenmez kalemle, okunabilecek büyüklükte “Jeremy” yazılmıştı.

Wren soluğunun hızlanıp sıklaştığını hissetti. Şok, vücuduna elektrik akımı gibi yayılıyordu. Bu yolun nereye varacağını zaten bilmesine rağmen o herifin onca zamandır Louisiana’da yaşadığına hâlâ tam olarak inanamıyordu. En azından kan kaybeden bir kadın adını mürekkeple kâğıda dökene kadar.

“Bilmem gereken bir Jeremy mi var?” dedi Will, durumu kavrayamamıştı.

Dr. Gibbons bir daha genzini temizledi. “Olay yerine giden polisler kurbanın yakınlarından birkaç şey toplamışlar. Bunlardan biri, kızın daha önce nerede olduğunu gösteren bir fiş. Siz gitmeden elinize geçmesini sağlarım. İyi şanslar, beyler. Dr. Muller.” Başıyla selam verip kapıya yöneldi.

“Teşekkürler, doktor,” dedi Leroux.

“Leroux?” dedi Will. “Jeremy de kim? Neler oluyor?”

Dedektif, Wren’e bakarak, “Sonra anlatırım,” dedi.

Ninova

Will itiraz edecekken kapı tıklatıldı. Leroux gidip açtı. Genç bir hademe, elinde bir torbayla gelmişti.

“Dedektif Leroux?”

Leroux kimlik ve rozetini göstererek torbayı aldı. Derhal fişi aradı, başka bir poşetin içinde buldu. O’Grady’s Pub’a aitti ve saat kısmında 01.22 yazıyordu. Kredi kartı numarası Tara Kelley’nin adınaydı ve o akşam en az iki Cosmopolitan kokteyli ile bir porsiyon patates kızartması aldığını gösteriyordu. Leroux saatine baktı.

Will işaret edince barın telefonunu tuşladıktan sonra fişi verdi. Karşısına çıkan telesekreter, öğleye kadar barda kimsenin bulunmayacağını söyledi.

“Ben New Orleans Polisi’nden Dedektif John Leroux. Bu mesajı alır almaz beni arayın lütfen. Teşekkürler.”

“Açmadılar mı?” dedi Will.

“Cormier bar sahibinin bilgilerini yollayacak. Gidip doğrudan konuşuruz. Dün gece Tara’nın yanında adamımızı gören var mı, öğrenmemiz lazım.”

Will of çekti. “Muller, geliyor musun sen de?”

Wren sessiz bir soruyla Leroux’ya baktı.

“Kendini hazır hissediyorsan,” dedi Leroux. Telefonundan uyarı geldi, ekranda beliren adres ve telefon numarasına baktı. “Gidip şu Ray Singer’la bir konuşalım.”

Odadan çıkıp geldikleri yoldan ilerlediler. Dışarıda güneş parılıyordu ve iki TV aracı park edilmişti. Son kurban büyük haberdi ve anlaşılan çabuk yayılmıştı. Wren, Leroux’nun arabasında yolcu koltuğuna yerleşmeden önce durup manzaraaya göz gezdirdi. Jeremy hâlâ oralarda bir yerlerde, onca yıl önce yaptıklarını yapıyordu. Ama bu sefer, onu enseleyecekti.

29. BÖLÜM

Jeremy sıkıntılı bir uykudan uyandı. Pazar günüydü, dünyanın genelde dinlenmeye ayırdığı gündü ama o bir türlü dinlenemiyordu. Önceki gece hâlâ olanca ağırlığıyla üzerindeydi. Tereddüt içindeydi. Uzun zamandır yaşamadığı bir histi bu ve son zamanlarda neredeyse sürekli içine düşüyordu. Tara'nın şimdiye her yerde haber olduğunu tahmin ederek televizyonu açtı. Kendini muzaffer hissetmeliydi ama gösterdiği sallapatılık seviyesi tüm gururunu silip götürüyordu. Haberler başlar başlamaz yüreği hopladı.

Spiker bir dipnotmuş gibi, Jeremy'nin aldığı en sert darbe değilmiş gibi okudu: "Yirmi dokuz yaşındaki kurban Tara Kelley, kritik durumunun halen devam ettiği Üniversite Tıp Merkezi'ne kaldırıldı."

Spiker, yeni bir ölümü duyurmaya pek hevesliymişçesine, "Yoksa karşımızda potansiyel bir seri katil mi var?" diyordu şimdi.

Bu insanların cinayetten böylesine tahrik olmaları hakikaten iğrençti. Merak, araştırma, ruhlarımızın karanlık köşelerini kurcalama elbette insan doğasında vardı. Cidden, ahkâm kesmek kime düşerdi ki? Ama haberlerin bastırılmış gülümsemelerle okunuşunda Jeremy'yi çok rahatsız eden bir şey vardı işte. Televizyon ekranındaki spiker, kurbanın polise bazı mühim bilgiler verdiğinden bahsediyordu. Jeremy donakaldı. Ötesini bekledi ama spiker kadın yeni bilgiler geldikçe aktaracaklarını söylemekle yetindi.

Jeremy yutkundu. Bir felaket daha.

Emma ölmüştü. Baldıran, sırlarını aşılmaz duvarının ardında tutmuştu. Ama Tara başkaydı. Onu seçmesi düşüncesizce ve pervasızcaydı. Bir şeyler hissedebilme telaşıyla kadını evinin güvenliğine götürmemiş ya da bölgeyi önceden emniyete alma zahmetine girmemişti. Çocukken babasıyla avlandığında ıssız olduğundan, Elmwood Parkı'nın dün de öyle olacağını varsaymıştı.

"Nasıl hayatta kalabildi?" diye söylendi.

Bıçağı doğru noktalardan geçirdiğini biliyordu. Asla yanlış yapmayacağı bir şeydi o. Hedefi yine ıskalama başarısızlığını hissetti. Başlıca bir atardamarı ıskalamak, onca sene evvel Emily'nin kaçmasına yol açan feci hatayı hatırlatan bir başka unsurdu. İkisi de çok geç bulunana dek gündüz sıcağında çürümüş olmalıydı.

"Siktir!" diye bağırarak kaşığı eviyeye fırlattı.

Mutfak tezgâhına yaslanarak evine göz gezdirdi. Çıkış düşünemiyordu ve tanımadığı bir duyguydu bu. Kaçabilirdi. Hareketlerinin bu kadar göze batmayacağı yeni bir

yere taşınabilirdi. Aslında bu, kalan tek seçenektir ama önce Louisiana'yı dize getirmek istiyordu.

Titrek merdivenden inerken parmaklarını boyası dökülmüş duvarda gezdirdi. Bodruma işlevsellik adına beton zemin yapılmıştı ama eski toprak mahzenin iskeleti duruyordu. Babası mahzenden faydalanmamıştı hiç. Depo olarak kullanmış ama tüm işini dışarıda yapmıştı. Annesi öldüğünde Jeremy burayı atölyeye dönüştürmüştü. Uzun süre yüzüne bakılmamış, iyi bir yerd.

Bu duvarlara belki son defa dokunduğunu, ayaklarının altında basamakların gıcırtdılarını, inlemelerini son kez işittiğini biliyordu. Acele etmedi. Her göz kırpmasında ayrı hatıra topladı. Köşedeki ampulü hiç değiştirmemişti. Aylardır kırpışıp duruyordu. Başlarda, kuşkusuz bodrumda bekleyen hazlar yüzünden değiştirmeyi unutmuştu. Derken can çekişen ampulün getirdiği hayalet pırıltısından hoşlanmaya başlamıştı. Bodrumu deli bilginlerin laboratuvarları ya da Meşin Surat'ın atölyesi gibi ürkütücü kılıyordu. Ama artık kasvetli bir ambiyansa ihtiyacı olmayacaktı. Son basamağa indiğinde sağında kalan raftan yeni bir ampul aldı. Kolayca uzanıp köşede kırpışan ampulü çıkardı, yenisini taktı.

İşte.

Düzgün ışık değişiklik getirdi. Kırpışma etkisi kalkınca her şey yumuşamıştı âdeta. Keşke daha fazla zamanım olsaydı diye düşünerek etrafa bakındı.

Gelip burayı altüst etmeleri uzun sürmeyecekti. Görüklerinin hepsi yakında delil poşetlerine ve sarı olay yeri şeritlerine indirgenecekti. Kâğıttan şatosunu itaatsiz bir kadının yıktığı düşüncesi her nasılsa işleri daha da kötü gösteriyordu.

Ninova

Hikâyesi böyle geliyecekse kontrol edebileceği her şeyin kontrolünü ele alacaktı. Duvarın dibine dikkatle yerleştirilmiş, pırıl pırıl derin dondurucuyu açtı; tuşlu kilide numaraları girdi. Kilit, klimanın yumuşak mırıltısını sert bir sesle açılarak böldü. Jeremy elini kapakta gezdirdi. Parmaklarını takırdattığı pürüzsüz yüzey serindi. Açtığında vakum mührü yutkunur gibi bir ses çıkardı. Uzun süre havasız kalmış akciğerleri hatırlatıyordu. Eğilip ona baktığında soğuk hava dalgası yüzüne vurdu. Buz yanığı... Kızın teni buz misali pürüzsüz ve soğuktu. Kurumuş kan yanağında keçeleşmiş duruyordu hâlâ. Haftalarca dondurucuda kaldıktan sonra kurumuştı, tenini lekeliyordu. Korkunç bir allıklmış gibi tuhaf bir güzelliği vardı.

Yan çevirirse bel bölgesinde dikkatle yapılmış bandaja dokunabilirdi. O sefer ıskalamamıştı. O deneyde omuriliği C6 omurundan kesmeyi başarmıştı. Esiri bacak, gövde ve kollarında hareketi derhal yitirmişti. Yedi sene önce olması gereken de buydu ama o başarısız girişimden bu yana çok şey öğrenmiş, tekniğini kusursuzlaştırmıştı.

Yetilerinden mahrum bir kurbanın üzerinde çalışmak daha kolaydı ama mücadele zevki daha azdı; atletik dayanıklılıktan çok, bilimsel yetkinliği ölçmeye uygundu. Kütüphanede geçirdiği çocukluk günlerinden beri lobotomiye²³ denemek istemişti. Buz kıracağına göz yuvasına soktuğunda beklediğinden çok daha fazla kan akmıştı. İlk prefrontal lobotomi denemesi pek planladığı gibi gitmemişti. Ama buz kıracağıyla

23 Beyin cerrahisinde ön lopların uçlarındaki prefrontal korteks bağlantılarının kesilmesi. (ç. n.)

lobotominin babasının da başarısızlıkları vardı. Buz kıracağını doğru konumlandırmanın bu kadar zor olacağı aklına gelmemişti, Jeremy bunu kabul ediyordu. Hata yaptığını anladığında bile ikinci aşamaya geçip kıracağı içeride çevirmişti ve kızın sonunu esas getiren o olmuştu. Titreyip kasılmıştı kız. Gözleri pörtlemiş, Jeremy'ye kırılacağını zannettirecek ölçüde kasılmıştı. Çektiği acı yüzünde apaçık görülmüştü. Boyun ve çenesindeki kasların refleks olarak gerilmesini hâlâ hatırlıyordu Jeremy. Ağzını tıkamasaydı kız dişlerini sıkı sıkı un ufak ederdi herhalde. Kan burnundan, sızdıran bir süt güğümü misali akmış, yerde birikmişti.

Şimdi ruj gibi görünüyor.

Parmaklarını kurumuş tende gezdirdi ve duyduğu hissin zevkini çıkardı. O gün dudak ve dişlerindeki parlak kanın ışıltısı ne davetkârdı! Şimdiyse en susuz çölün çatlak yüzeyi gibi görünüyordu. Soğuktan sertleşmiş ufak top hâlâ ağzındaydı. Jeremy o sıralarda biraz antrenman gözüyle bakmıştı ama kızın çektiği ızdırabın artık çok daha büyük bir amacı vardı.

Dondurucunun fişini çekti, kapağını açtı. Geldiklerinde ilk olarak kokusunu alacaklardı. Bir dolabı açarak en ağır iş takımlarıyla silahlarını ortaya serdi. Tercihi daima yakından av olmuştu. Gençken bile bir domuzu uzaktan vurmaktansa bıçaklamayı yeğlemişti. Gerçi bazen vaziyet mesafe gerektirirdi. Büyük avın peşine düşecekse büyük silahları çıkarmanın zamanıydı.

TenPoint marka kurmalı yayını ve mekanik geniş uçlu titanyum oklarla dolu sadağını aldı. Kullanıldığında her okun ucunda iki yandan iki bıçak çıkıyor, yedi santimlik yaralar

açabiliyordu. İlave ağırlık olmadan azami hasar. Kolay ve hızlı hareket edebilecekti, planları için hayati önemdeydi bu. Nihayetinde ilk defa avı karşılık verebilen biri olacaktı.

30. BÖLÜM

Leroux, Ray Singer'ın adresine vardığında Will'in arabasına yaslanmış, beklediğini gördü. Evin önüne, Will'in aracının arkasına park edip indi.

Wren açık camından, "Ben biraz geride kalacağım," diye seslendi. "Olan biteni sindirmek için yalnızlığa ihtiyacım var."

Leroux başıyla onayladı. "Tamam, işimiz uzun sürmez zaten. Telsizimi kurcalama."

Anahtarları verdi, Wren gülümsedi.

Will kollarını havaya kaldırarak, "Neden hep ben seni beklemek zorunda kalıyorum?" dedi, Leroux gözlerini devirdi.

"İşine bak, Broussard."

Gömleğini içine soktu, kapıya yöneldi. Basamakları çıkıp zile bastılar. Kapıyı orta yaşlı, darmadağın görünen bir adam açtı. Wren arabada oturduğu yerden bile konuşmaları rahatça duyabiliyordu.

"Ne istemiştiniz?" dedi adam.

Ninova

Will kimliğini göstererek, "New Orleans Polisi," dedi. "Ben Dedektif Broussard, bu da Dedektif Leroux. Ray Singer siz misiniz?"

Ray birden gerildi.

"Benim. Ne vardı?"

"Civarda dün gece gerçekleşen bir saldırı olayını soruşturuyoruz. Kurban en son sizin barda görülmüş."

"Tanrım... Haberlerdeki kadın mı yoksa?" dedi Ray, gözleri kocaman açılmıştı.

Leroux başıyla onayladı. "Dün gece çalışan barmen, barmaid ve garsonlarınızla konuşmamız lazım. Bize ad ve iletişim bilgilerini verebilir misiniz?"

Ray elini darmadağın kahverengi saçlarında gezdirerek kapı çerçevesine yaslandı.

"Bir saniye... Kasap barımda mıymış? Onu mu diyorsunuz? Hay anasını..."

Leroux elini kaldırarak adamın lafını kesti. "Bize sadece barmen ve garsonların dün gece sıra dışı bir şey görüp görmedikleri lazım."

"Tamam, tabii. Ben zaten barı açmaya gidecektim, personelin bir kısmı da gelmiş olur. Beni takip edebilirsiniz."

"Güzel, öyle yapalım."

Will adama kısa bir baş işaret yaptı, üçü de dönüp arabalarına yöneldi.

Leroux'nun telefonu çaldı.

Leroux açıp şoför koltuğuna yerleşmeden önce duraksayarak, "Leroux," dedi.

"Alo... Burada dün geceki Elmwood Parkı kurbanına dair bilgi verebileceğini düşünen biri var. Dün gece bardaymış."

Ninova

“Hemen geliyorum.” Kapadı, dönüp Will’e baktı. “Merkezde olası bir tanık var. Ben gidiyorum, bu işi sen halleder misin?”

“Anlaşıldı, merkez,” dedi Will gülerek.

“Merkezi ara, ayrıntıları verirler.”

“Tamam, git sen. Bir şey çıkarsa haber ver.”

Leroux dikkatini Wren’e çevirdi. Doktora kırılmasını istemediği bir cam parçasıymış gibi şefkatle baktı.

Wren, “Beni eve bırak, John,” diyerek bakışlarını camdan dışarı çevirdi. Günün ağırlığı üzerine çöküvermişti.

Leroux, “Elbette,” diyerek gidecekleri tarafa yöneldi.

Arabanın havası ağırlaşmıştı. İkisi de bugün edindikleri bilgiler üzerine konuşmak istemiyordu. Wren elini camdan çıkarıp sıcak havada dalgalanmaya bıraktı, hava sert vuruyordu.

Ninova

31. BÖLÜM

Jeremy izliyordu. Ev arazisini sınırlayan ağaçlığın karanlık denizinde dikilmiş, penceresinden hareketlerini izliyordu. Onu, bu geç saatte dahi odadaki tüm ışıkları yakacağını bilecek kadar iyi tanıyordu. Emily pek korkak değildi ama karanlıkta bekleyenlerden daima endişe duyardı. Zifirî karanlıkta durmasına rağmen Jeremy bu durumu biliyor, dalların gölgesinde, büyük bir ağacın ardında durmaya özen gösteriyordu. Onun rutini biliyordu artık. Uzun bir günün sonunda gevşemek için nereye oturduğunu biliyordu. Uzun süredir izliyordu onu.

Bekliyordu.

Kımıldamadan duruyor, etrafında mırıldanan, görünmeyen gece böceklerinin korosunu dinliyordu.

İnsanların gecenin kör vaktinde, çevrelerinin kendi kendine çıkardığı sağır edici seslerin arasında bile anormal görünen her gürültüyü tespit edecek şekilde biyolojik olarak programlan-

miş görünmelerinin ilginçliğini düşünüyordu. Azıcık öksürse bile fark edilirdi. Oysa orman gönlünce haykırabiliyordu.

Bu geceye kadar onu sadece uzaktan izlemiş ve minik ipuçları bırakmıştı.

Tüm pencere ve kapıların kilitlerini ikişer defa kontrol etmesini izledi. Her şeyin emniyet içinde kilitlendiğinden emin olmadan yatmıyordu hiç.

Titizdi, akıllıydı ama gözetlemeleri boyunca Jeremy kalenin, emniyete alınması sürekli unutulmuş bir giriş noktası bulunduğunu keşfetmişti. Bodrum katının tadilatı tamamlanmamıştı ve tümüyle ihmal ediliyordu. Kocasıyla bahçeden bodruma girişe etkileyici bir kilit takarak tedbir almıştı ama bodrumdan eve girilen kapıya henüz kilit takmamışlardı. Sonuçta bahçeden bodruma kimse giremediği sürece, bodrumdan da eve kimse giremezdi.

Jeremy bodruma açılan üç pencereyi fark etmişti. İkisi, bir bebekten daha büyük birinin geçemeyeceği kadar dardı. Bu gece kurcalamakla ilgilendiğiye üçüncüsüydü. Üçüncü pencere daha büyüktü ve normal şekilde açılıyordu. Kilidi vardı ama bozuk olduğu belliydi. Sakin gece gözetlemelerinden birinde ilk fark ettiği an hemen şüphelenmişti. Kilitsiz pencere bırakmak, Emily'nin tabiatına aykırıydı. Bozuk bir kilidi tamir ettirmemek şaşırtıcı bir sorumsuzluktu. Bu hanenin şimdiye dek tecavüze uğramaması şanstı.

Açmaya kalkıştığında pencerenin sadece boyanıp kapatıldığını tasdiklemişti. Bu ufak ayrıntı, Jeremy'nin bodrumun sorumluluğunun kocaya bırakıldığını ve Emily'nin, kocasının bodrumu gereğince emniyete aldığını zannettiği çıkarımını yapmasına yol açmıştı. Aptal adam, pencere bu-

raya taşındıklarından sonra boyanıp kapatıldığından kilidi tamir ettirmeyi gereksiz bulmuştu herhalde.

Emily mutfak penceresinden dışarı bakıyordu. Yüzünde dalgın bir ifade vardı. Düşünceli görünüyordu. Jeremy'nin görüş alanından çıkmadan önce sanki bir an onu görebiliyormuş gibi baktı. Bir anlığına göz göze geldiler sanki. Elbette onu görmemişti. Arkasından gelen ışık görüşünü engelliyordu zaten.

Jeremy ışığın kapandığını gördü ama kımıldamadı. Emily'yle kocasına derin uykuya dalacak kadar zaman tanıyarak bekleyecekti. Beklemeyi dert etmiyordu. İşine en yarayan özelliklerinden biri, son zamanlarda kendi zararı pahasına ihmal ettiği sabrıydı. Aynı hatayı bu gece yapmayacaktı. Kendini kontrol edecek, zamanın onu emniyete taşımasına izin verecekti. İki buçuk saat göz açıp kapayana kadar geçerdi. Bir solukta. İsterse bir anda.

Koyu karanlıkta kilitsiz bodrum penceresine ulaştı. Eski boya, Emily'nin alanıyla arasındaki tek engeldi. Aşmanın tek yoluysa bıçaktı. Jeremy hazırlıklıydı. Botundan çıkardığı bıçağıyla pervazdaki boyayı yavaşça kazımaya başladı. Sararmış, rengi atmış boya, daha yeni bilenmiş bıçağın altında yumurta kabuğu gibi kırılıyordu. Onlarca yıllık zehirli kurşun pullar saçılıyor, ayağının altındaki çimlere düşüyordu. Pencerenin en son ne zaman açıldığını ve pencereyi kimin boyadığını merak ediyordu. Bu pencereyi boyayla yapıştırarak kapatan kişi illa kestirmeden giden biri olmalıydı. Neden insanlar işlerini tam yapmamayı seçerdi ki? Toplum her daim böyle vasatlık üretirdi.

Jeremy pencerenin sahte emniyet saltanatının sona erişini görmekten memnundu. İhmal eninde sonunda savunmasızlığa yol açardı ve yatağında mışıl mışıl uyuyan bir insandan daha savunmasızı yoktu. Boyanın işi bitince cebinden çıkardığı tornavidayı pervazla hareketli parça arasına soktu, kanırttı. Pencere Louisiana havasını ilk defa içine çekerken toz ve boya parçaları karanlığa uçtu. Ayağını uzatarak doğrudan, üzerinde bir yaprak temizleyiciyle bolca bahçe malzemesi bulunan tozlu bir masaya bastı. Sallanan yüzeyde dengesini bulduktan sonra yere indi, gözlerinin her yandan taştan karanlığa alışmasını bekledi.

Merdivenler eskiydi ve Jeremy çıkarken her adımında hafifçe gıcırıdılar. Mutfaka açılan kapıyı ittiğinde ışıklardan birinin açık bırakıldığını fark etti. Çöp kutusunun durduğu köşeyi aydınlatıyordu; Jeremy, evden birinin karanlıkta çaresizce çöp kutusunu aradığı bir anın olup olmadığını merak etti.

Eski evlerde her daim bulunan gıcırtilı döşemeleri öngörerek yavaşça ilerledi. Mutfaktan çıkıp çoğu gece Emily'yi otururken gözetlediği salona girdi. Sağındaki duvar boyunca uzanan antika büfeyi eldivenli parmaklarıyla okşadı. Eskiydi, tam da bu eve aitmiş gibi görünüyordu. Üzerinde kupalar gibi sergilenen sayısız ıvır zıvır vardı. Çekmecelerinden birini açtı, içi çeşitli türlerden tepeleme nane şekeri doluydu. Şaşırdı, beklemediği bir kıkırtı kaçtı ağzından. Kafasını sallayarak çekmeceyi kapadı.

Ona ait türlü parçalar her yüzeye saçılmıştı sanki. Eve giren herkes Emily'nin evin içinde dolaşırken sağa sola bir şeyler bırakarak dolaştığını düşünürdü. Şu masada bir yü-

zük, şu tezgâhta bir bilezik... Ardında gecesine dair ekmek kırıntılarından izler bırakıyordu âdeta. Jeremy'nin gördüğü şeylerin hiçbiri özel değildi. Aradığı şeyin, karşısına çıktığında kendisine sesleneceğini bilerek ilerlemeye devam etti.

Merdiven başına geldi, kafasını kaldırıp karanlığa doğru bakarak bir kez daha gözlerinin, üst kattan yayılan karanlığa alışmasını bekledi. İlk basamağa çıktı ve omzunu duvara yaslayarak tırmanmaya başladı. Bu merdivenin ses çıkarmaması mümkün değildi. Adımlarını dikkatle, her biri koreografi ürünüymüşçesine özenle atıyordu. Ahşap merdivenler hava değişimleriyle genleşir veya sıkıştırdı. Bunu bildiğinden, ayağını basamağın ortasına bastığında illa ses çıkacağını tahmin ediyordu. Kedi yumuşaklığında hareketlerle duvara alabildiğine yakın kaldı. Yukarı ilerlerken duvarda asılı, çerçeveleri birbiriyle uyumsuz fotoğraflara değmemeye dikkat etti. Son basamağa vardığında durakladı. Solundaki kapı kapalıydı ve arkasından bir pervane mırıltısı geliyordu. Emily orada uyuyordu. Bu bilgiye erişmesi birkaç gecesini almış ama uyanıklığı, dikkati, Emily bir gece jaluzisini indirmeyi unuttuğunda karşılığını vermişti. Gözlemlerine göre geceleri üç civarında kalkıp merdivenin sağında kalan banyoya gidiyordu. O gece yatak odasına döndüğünde jaluziyi indirmeden önce dışarı bir göz atmıştı.

Jeremy derin bir nefes alıp yavaşça kapıya ilerledi, elleriyle ahşap çerçevesine tutundu. Pervanenin mırıltısı arasında zor bela duyulan yumuşak, ritmik soluklara kulak kabarttı ve sırtını kapıya dönüp yavaşça aşağı doğru kayarak yere oturdu. Sırtını kapıya yasladı, başını yana eğerek sağ kulağını da dayadı. Oturdu. Dinledi.

Yatak odasının önünde bir saat daha oturdu. Kendisini kudretli hissediyordu. Hayalinde Emily ile kocasının, kapılarının önünde birinin oturduğundan habersiz uyanıp dönerek saate baktıklarını canlandırdı. Emniyet algılarını ihlal ettiği hissi hoşuna gidiyordu. Saldırıya açık anlarında yanılığ içinde kendilerini güvende hissettiklerini bilmek hoşuna gidiyordu. İkisini de tek bıçak darbesiyle öldürebileceğini bilmek hoşuna gidiyordu. Elbette istemesine rağmen onları bu gece öldürmeyecekti. Bu sefer öyle hareket etmeyecekti. Planlanmamış boşalımlara yer yoktu artık.

Bu gece burada kandan başka bir şey için bulunuyordu. Kalktı ve soluklarını düzenlemek için durakladı. Gergin değildi. Soluklarını hızlandıran, hakiki coşku hissiydi. Kapının tutamağını tuttu, yavaşça çevirdi. Kapı çıt çıkarmadan açıldı. Emily ile kocası, kapının karşısındaki yataktaydılar ve Jeremy odaya girdiğinde kımıldanmadılar bile. Jeremy gözlerinin farklı gölgelere alışması için usulca yürüdü. Yatağın soluna geçti, Emily'nin yanına eğildi ve komodinde duran şeylere baktı.

Sayfası kıvrılmış kitabın yanında bir yüzük vardı. Büyük, pahalı görünümlü ve pırlantalarla kaplıydı. Emily günlük olarak takmıyordu bunu. Jeremy onun zarif parmaklarında hiç bu denli gösterişli bir şey görmemişti. Onun için özel bir anlam taşıdığını herkes kestirebilirdi. Yıllar önce ders aralarında bahsettiği yüzüğün bu olduğuna emindi. Büyükannesinin yüzüğü. Yüzüğü aldığı anda komodinde tozdan bir çember kaldığını gördü. Demek sürekli bu komodinde duruyordu. Teskin etmeye yarayan bir konfor nesnesi; tam aradığı şeydi. Yüzüğü serçe parmağına taktı. Eğildiği yerden doğrulmadan

önce Emily'ye son bir bakış attı. Emily, yüzü eşinin tarafına dönük, bir kolu yorganın üzerinde, kahverengi topuzu yastığa dağılmış, yatıyordu. Sağ eliyle yorganı kavramıştı. Kokusu tertemizdi. Belirgin bir şey değildi ama temizdi.

Jeremy şu anda bitirebilirdi işi. Uzanabilir, daha o yanı başında birinin durduğunu kavrayamadan Emily'nin boynunu kırabilirdi. Tornavidasını şakağına sokabilir ya da bıçağıyla gırtlaklarını kesebilirdi. Bir anda alabilirdi canını. Arzusu bir anlığına baskın geldi, az daha planlarını bir kenara atacaktı.

Ama o his, geldiği gibi hızla gitti. Jeremy hikâyelerinin böyle bitmeyeceğini biliyordu. Emily son nefesini, canını kimin aldığını bilmeden vermeyecekti. Tekrar doğruldu ve yumuşak adımlarla odanın diğer ucundaki kapıya gitti. İçeri bakarak yavaşça kapıyı açtı. Odanın dışına güvenle çıkınca tutamağı normal konumuna getirerek kapıyı usulca kapadı ve yavaş adımlarla merdivene yöneldi.

Evden, girdiği yerden çıktı ve bodrum penceresini hafif gıcirtılarla kaparken serin gece havasını içine çekti. Serçe parmağındaki yüzüğe başparmağıyla dokundu, ağaçlığa yürüdü, gözden kayboldu.

Ninova

32. BÖLÜM

Wren telefonuna baktı. Mesaj ve haber bildirimleri ekranına alay edercesine yığılmıştı. Leroux'dan bir cevapsız arama ve onca bildirimin en tepesinde acilen aramasını isteyen bir mesaj vardı. Richard ufak bir rahatlatma jestiyle hafifçe omzunu sıktı. Mutfak masasında, karşısında oturuyordu. Yüzünden iyilik akıyordu. Wren eşine ve bu durumdaki konumuna anlayışla bakıyordu. Tepki verilmesi imkânsız bir durumdu ama her nasılsa Richard, gerekeni yapabiliyordu.

Paylaştıkları birkaç saniyelik sessizliğin ardından, "Bu işe karışmak zorunda değilsin, Wren," dedi.

Wren yorgun gözlerle ve bulanık bir zihinle baktı. Son birkaç haftada darbe darbeyi izlemişti. Leroux onu evine bıraktıktan sonra Wren vakaları aklından atmaya çalışmış ama gittikçe daha fazla ayrıntı aklına gelmişti. Diğer kurbanları, özellikle soğuk, steril masasında yatan zavallı Emma'yı aklından çıkaramıyordu. Derken kafasına dank etti. Baldıran.

Son derece garip ve eşsiz bir cinayet silahı. Hatta öyle nadir bir şeydi ki kariyerinde sadece bir kere rastlamıştı.

Parmaklarındaki yüzüklerle oynayarak, "Biliyorum. Söylediklerin için sağ ol ama bildiklerimi diğerlerine anlatmalıyım," dedi. "Haftalardır bu dava üzerinde çalışıyorum ve yıllardır Kasap'ın gölgesinde yaşıyorum. Sonu ne olursa olsun yardım etmeliyim."

Richard başıyla onayladı, dirseklerini masaya dayadı.

"Sana güveniyorum. Sadece acele etme, olur mu? John'ı kendini hazır hissettiğinde ara."

"Şu an gibisi yoktur herhalde," dedi Wren, kalktı ve telefon kulağında çalarken mutfağı adımlamaya başladı.

İki çalıştan sonra, "Alo, Muller?" dedi Leroux.

"Selam. Sen lafına başlamadan önce sana söylemek istediğim bir şey var. Birkaç sene önce elime gelen bir vaka vardı, hatırlar mısın? Yetişkin oğlu, yaşlı bir kadını acil servise getirmişti. Kadının geçmişinde depresyon, birkaç intihar girişimi vardı ve oğlu, annesinin o akşam yine bir intihar girişiminde bulunduğunu, bir şeyler yuttuğunu sandığını söylemişti. Raporlara göre şiddetli kasılmalar geçiriyormuş ve nefes alma güçlüğü çekiyormuş." Wren, Leroux'nun vakaya dair ayrıntıları hatırlayıp hatırlamadığını duymak için durakladı. "Hastaneye getirildikten kısa süre sonra bana getirildi. Sonrasında her gece içtiği şaraba baldıran karıştırıldığını bulmuştuk."

"Baldıran mı? O şeyi kullanan mı var?" Wren dedektifin aradaki bağlantıyı kavramaya çalıştığını görebiliyordu.

"Zavalılık kas spazmları yüzünden neredeyse parçalanmıştı," diye devam etti Wren. "Acil servise getirildikten anca

on dakika sonra bendeydi. Baldıranla ölüm feci bir şeydir ve bu yüzden intiharda bariz seçim değildir. Öte yandan cinayete işaret eden bir şey de yoktu.”

“Hatırladım şimdi. Vay... Ne zamandı? İki, üç sene mi? Hepimiz sorgulamıştık tabii ama dediğin gibi, üzerine gidilecek somut bir şey yoktu.”

“Adli tabiplik kariyerim boyunca bundan başka sadece tek bir baldıran vakası gördüm. Mezarlıkta bulduğumuz kadın.”

“Bağlantı var diyorsun.”

“Onun işi, John. Eminim.”

“Diğer baldıran vakasındaki kadının adı neydi?”

“Mona. Kadında tam bir Mona tipi olduğunu hatırlıyorum. Sistemde adına baktım bile. Mona Louise Rose. Yakını olarak Jeremy Calvin Rose girilmiş.”

Leroux telefonun diğer ucundan iç çekti. Wren dolanmaya devam ederken derin bir nefes aldı, gözlerini kapadı.

“Yeni bir isim değil. Philip Trudeau’yla konuştuk. Hakkıymışsın, düşündüğün kişiymiş ve bize verdiği isim de Jeremy Rose.”

Wren’in birden başı döndü. Kuşkusuz son günlerde uykusuz olmasının ve otomatlardan hazır gıdayla beslenmesinin yanı sıra, zaten aşırı yüklü beynine yağın onca bilgi yüzündendi.

Leroux sessizliği böldü. “Dün gece barda olan biri var. Tarifi pek faydalı değildi. Şüpheli ona gülümsemiş ve her nasılsa aklında kalmış.”

Wren, tanıgın Cal’ın gülümseyişinden özellikle bahsetmesine şaşırmadı. Gülümsemesi, esasen hafif çarpıklığı yüzünden akılda kalıcıydı. Çekici bir yanı vardı ve kullandığında Cal’a rahatlatıcı bir hava verirdi.

Ninova

“Evet, birinin gülümseyişini hatırlamasını anlayabiliyorum,” diye mırıldanırken masada konuşmasını endişeyle dinleyen Richard’a baktı.

“Biraz daha konuşacağım adamla,” dedi Leroux. “Bakalım Jeremy Rose’u teşhis edebilecek mi?”

Hafifçe öksürdü, sesi hafif kısıktı.

“Rose mülkünün adresini bulduktan sonra yargıca sunmak üzere arama emri hazırlayacağım. Herifi olabildiğince çabuk bulmalıyız çünkü muhtemelen kaçmaya hazırlanıyor. Haberler girila gidiyor, işi eline yüzüne bulaştırdığını çoktan duymuştur.”

“Birazdan yanındayım. Arama emri çıkınca seninle geleğim.”

Leroux terslendi. “Wren, hayır. Yeterince şey yaptın zaten. Sen olmasaydın elimde bu manyağa dair bu kadar bilgi olmazdı. Her şeyi hızlandıran sendin, azıcık arkada kalmayı hak ettin.”

“Teşekkür ederim, John, cidden. Ama geliyorum. Gideceğiniz yerde başka cesetlerin çıkmayacağından nasıl emin olabilirsin? Elimizde hâlâ açık birkaç kayıp dosyası var, onları bataklıkta çürürken bulursak şaşırmam. Yanında bir adli tabip bulunmalı.”

“Wren...”

Dedektifin lafını kesti. “Hem ayrıca kaçmaya veya gizlenmeye kalkarsa beni görmek ortaya çıkmasını sağlayabilir. Nihayetinde dikkatimi çekmek için çok uğraştı. Şimdi neden saklansın benden?”

Leroux iç geçirdi. “Seni yem olarak kullanmayacağım, Wren.”

Ninova

“Biliyorum. Orada olmam lazım işte. Bırak da geleyim,” diye yakardı Wren.

Hattın diğer ucundan cevap gelmedi. Mırıltılı bir küfrün ardından Leroux kabul etti.

“Koca kadınsın, geçerli bir sebebin varken seni engelleyemem. Merkeze gel. Broussard yeni geldi, ben de arama emrini halledeceğim.”

“Tamam. Birazdan görüşürüz.”

Telefonu kapayıp Richard’a baktı. Kocasının tatlı yüzünden endişe akıyordu.

“Gitmeni istemiyorum,” dedi sertçe.

Wren, Richard’ın korkularının yersiz olmadığını biliyordu. Durum tersine olsaydı o da onun gitmesini istemezdi.

“Korkutucu, biliyorum,” diyerek ilerledi Wren, yanına oturdu.

“Korkutucu değil, Wren. Dehşet verici... Ve çok tehlikeli! Bu herif seni öldürmeye çalıştı. Canını almaya kalktı, sırf seni kendine çekmek için yıllardır saklandığı delikten çıktı!” Bir solukta sıralamıştı bunları. “Sen de kalkıp evine mi gideceksin? Delilik bu... İzin veremem!” Sesi çatlıyordu. Eliyle ağzını kapadı, kafasını salladı. “Özür dilerim ama izin veremem.”

“Biliyorum. Biliyorum. Ama etrafım polis dolu olacak. John, Will ve daha bir sürü memur. Beni güvende tutacaklarına inanabilirsin. Kendimi tehlikeye atacak bir şey de yapmam.”

“Daha fazla tehlikeye yani.”

“Sana, eve döneceğim. Söz veriyorum. Bu konuyu kapatmam lazım. Onun kelepçelerle götürüldüğünü görmem lazım yoksa bir daha gözüme uyku girmez. Lütfen anlamaya çalış.”

Ninova

Ağlamak üzereydi; fiziksel yorgunluk ve duygusal yük, ayakta kalmaları için onca çaba harcadığı kuvvetli duvarlarını yıkmaya başlamıştı. Richard önüne baktı, kendini toparlayıp bakışlarını tekrar kaldırdı. Gözlerini hızla kırıştıtırarak kendi yaşlarını bastırıyordu. Kızarık gözleri korku doluydu. Wren'in ellerini tuttu.

"Eve, bana dön," dedi.

Wren de kocasının ellerini sıktı, eğilip alnını alnına dayadı.

"Söz."

33. BÖLÜM

Jeremy antika yüzüğü parmaklarında çeviriyordu. Evine yürürken soluklarını yavaşlattı, sakinleşmeye çalıştı. Bu güzelim, yıpranmış çiftlik evi hayatı boyunca bir uzantısı olmuştu. Burada büyümüş, pek çok şey öğrenmişti ve şimdi burada avlanıyordu.

Yüzüğü cebine atıp elini zarif oymalı kapı çerçevesinde gezdirirken kendi kendine kıkırdadı. Her şeyin değişmek üzere olduğuna, içinde yaşadığı, özenle oluşturulmuş yapının değişeceğine bir anlığına inanamadı. Kendi içinde bir şeylerin alev aldığını hissediyordu. Enerji dalgası misali, az önce okşadığı çerçeveyi yumrukladı. Çatlayan, kanayan parmak eklemleri yüzünden öfkeye kapıldı, gözünü kan бү-rüdü. Parmaklarını açıp kapadıkça derisi iyice açılıyor, eli zonkluyordu. Elini beyaz kapı çerçevesine tembelce sürdü, kan damlaları yere düşerken parmaklarını izlerde gezdirdi. Birkaç defa gözlerini kırptırdı ama kırmızılık gitmedi. Her

yandaydı artık. En büyük başarısızlığı yüzünden ininden oluyordu, hayatında hiç böyle öfkelenmemişti.

Ödeyecek.

Evin ön tarafındaki salona girdi, öfkesi yüzünden kendinden geçmişti. Birden elinde kristal bir vazo tuttuğunu fark etti. Vazoyu çevirdi, yeterince sıkarsa elinde parçalanıp toza dönüşecekti sanki. Parmaklarından sızan kan, vazonun yeşil desenli camına bulaşıyordu. Elinden kaymadan vazoyu kaldırdığı gibi karşısındaki duvara, bağrından kopan bir haykırıyla fırlattı. Vazo pek hoş, pek tehlikeli bir yağmura dönüşerek parçalandı. Etrafında camlardan bir mozaik sıçırıyordu şimdi.

Jeremy duraklayarak ışığın dans ettiği, kendi kargaşasını prizma gibi yansıtan cam kırıklarına baktı. Soluk soluğaydı. Böyle hayvansı bir öfkeye kapıldığı enderdi. Derin bir nefes aldı, kansız eliyle alnına düşen sarı perçemi yerine yerleştirdi. Mutfağa girdi, elini çevirerek dikkatle yaralı parmaklarını inceledi. Musluğu açtı ve yapayalnız patlamasının delillerini yıkamaya koyuldu. Kan, eviyede dönerek kaybolan suyla karışarak kırmızıdan pembeye dönerken bakışlarını dünyanın diğer yanına temas ediyor görünen bataklığa çevirdi. Bir dakika veya belki bir saat sonra ellerini kuruladı, yara bantları taktığı parmaklarını açıp kapadı.

Evin odalarını dolaşmaya, zihnine hatıra fotoğrafları yerleştirmeye girişti. Bu hatıraları kim olduğunu unutmamak için kullanacaktı. Bugün ölmeyi planlamıyordu. Öfkesinin delillerinin hâlâ durduğu salona geri döndü. Kırıkları temizlemek yerine mesaj ve tehdit olarak bırakmayı seçti. Bir anlığına bile olsa kanın kime ait olduğunu merak ede-

ceklerini umuyordu. Cam kırıklarının çıtırtılarının, özenle planladıkları baskını bozmasını umuyordu.

Elini cebine atıp yüzüğü bir daha yokladı. Bakışlarını salonun ortasındaki sehpa çevirdi. Sahnenin tam ortasıydı; yüzüğü oraya, gözden kaçmayacak şekilde yerleştirdi. Yüzük, engin denizde mahsur kalmış bir kayık gibiydi şimdi. Bir adım gerileyerek etkisini inceledi, gülümsedi.

Tekrar hoş geldin, Emily.

Ninova

34. BÖLÜM

Wren arka tarafta oturuyordu. Her yandan yağan emirlerle polis merkezi kargaşa içindeydi. Leroux ile Will yarım saat önce arama emriyle gelmişlerdi. Tanık ile o gece Tara'ya içki veren barmen kız, şüpheliyi teşhis etmişlerdi.

Başkomiser, etrafını saran kalabalığa doğru bağırdı: “Herkes ne yapacağını ve nerede duracağını biliyor mu?”

Wren'in yanında oturan Leroux öne eğilerek kollarını dizlerine dayadı.

“Malzemelerin yanında mı?” dedi.

Wren, derin bir uykudan uyandırılmış gibi sıçradı.

“Evet, evet. Tüm eşyam arabamda. Niye?”

“Benimle geleceğin için. Ceset bulursak minibüslerdeki diğer teknisyenleri çağırabiliriz ama senin bizim arabayla gelmeni istiyorum.” Wren itiraz edemeden kafasını salladı. “Richard’a sana kulak asmayacağıma söz verdim. Konu tartışmaya kapalı.”

Wren teslim manasında ellerini kaldırarak, “İyi, tamam,” dedi.

Leroux kalktı, yardım için elini uzattı.

“Her şey bittikten sonra dahi bu tavrı bekliyorum senden.”

Wren kalan gücüyle dedektifi iteledi, beriki yalandan devriliyormuş gibi yaptı.

“O kadar uzun boylu değil, John.”

Wren arabaların arka koltuklarını sevmezdi. Küçük-lüğünden beri, neredeyse biner binmez midesi bulanmaya başlardı. Yine öyle oldu.

“Sürüşün yüzünden mi yoksa beni arka bahçesinde avlamaya kalkmış birini tuzağa düşüreceğimiz için mi midem bulanıyor, bilmiyorum,” diyerek camı açtı. Gözlerini devirdi, esintinin midesini biraz sakinleştirmesini bekledi. “Gülebilirsiniz, beyler. Gülün hatta.”

Leroux ile Will kıkırdadılar.

“Tanrım,” dedi Will gözünü silerek, “işimi hiç böyle beklemezdim.”

Leroux anlamamış gibiydi. “Öyle mi? Kendini üretken bir seri katili yakalarken düşünmedin mi hiç? Mesleğin gayelerinden değil mi bu?”

“E, tabii, canım. Ama hiç bu kadar dramatik olmamıştı.”

“Ha, haklısın. Bu mesele fazla *True Detective* dizisi gibi oldu.”

Gülme sırası Wren’deydi.

“Ölüm sanayisine bu tür dramalar için mi girdim sanıyorsunuz? Ha, tamam, başıma geldikten sonra hayatımı gaddar katillerin kurbanları adına konuşmaya harcadığım

için klişeyim,” dedi Wren eliyle yüzünü ovuşturarak. “Ama morgu seçmemin bir sebebi var. Sessizlik ve kontrol.”

Jefferson Parish’in ıssız arka sokaklarından konuşmadan geçerek Montz bölgesine yöneldiler. Leroux, Rose arazisinin adresini zorlanmadan bulmuştu. Çiftlik evi, doğa sporları meraklılarının sıklıkla kullandığı yerlerden epey uzaktaki bir arazinin üzerindeydi. Ağaçlar sıklaşıp yol bozuldukça Wren hedefe yaklaştıklarını anladı. Tıbbi çantasını sımsıkı tutup yüzükleriyle oynarken bulantının içinde yükseldiğini hissetti.

Evangeline Yolu 35 numaraya çıkan uzun, dönemeçli ara yola girdiklerinde hava ağırlaştı sanki. Önlerindeki iki polis aracının peşinde, ıssız çevreyi seyrederek ilerliyorlardı. Ev birden göründü. Göğse zerk edilen adrenalin etkisi yaptı: Wren’in kalbi küt küt atıyordu şimdi. Solukları hızlanıp sığılaştı, yüzüne ateş bastı. Panikatak yaklaşıyordu ama uzak geçmişte kalan terapilerde öğrendiği nefes teknikleriyle onu yavaşlatmayı başardı. Nefesi burnundan alıyor, ağzından yavaşça veriyordu.

Ev, bataklığın ortasında olabildiğince iyi bakılmış bir yapıydı. Eskiydi ama bahçesi bakımlı ve temizdi; servis yolunda yeni görünüşlü bir Nissan Altima duruyordu. Evin arkasında göz alabildiğine selvi ağaçları ve bataklık uzanıyordu. Sağda solda tahta iskele ve levhalar vardı ama büyük kısmı el değmemiş, doğal halindeydi. Hem güzel hem ürkütücüydü, bir canavar için kusursuz bir av sahasıydı.

Leroux oturduğu yerden arka koltuğa, yüzünde endişeyle döndü.

“Araştıracak epey arazi var. İyi misin, Muller?” dedi.

Ninova

İyi görünmediğini bilerek, "İyiyim," dedi Wren.

Dedektif, Wren'in yüzünde tereddüt aradı.

"Peki. Önce içeri bir ekip yollayıp mekânı taratacağız. Herif içerideyse gözaltına alırlar. Özellikle sen yanımızdayken bir tuzağa adım atmayacağımızdan emin olacaklar," diye açıkladı Leroux, derin bir iç çekti. "Seni gözümüzün önünden ayırmayacağız."

"Anlıyorum. Güveniyorum size," dedi Wren.

Dedektif başıyla onaylayarak evi saran ilk ekibi izleyen Will'e döndü. Memurlar ön kapıyı çalıp beklediler. Bekleyiş çoktan Wren'i boğmaya başlamıştı. Hiçbir şey olmadı. Birkaç defa daha vurduktan sonra kapıyı omuzlayarak açtılar. Ekip dört bir yandan koşturarak eve daldı.

Wren gözlerini sımsıkı yumdu. Birden her şey, başına gürültü kesici kulaklık takılmışçasına boğuklaşmış ve çarpılmış gelmeye başladı. Silah ve patlama sesleri bekliyordu. Feci bir şey olmasını bekliyordu ama hiçbir şey olmadı. Sadece boğuk ayak sesleri ve odaların boş olduğunu onaylayan normal, kontrollü bağırışlar vardı.

Muharebe teçhizatlı, genç bir memur sundurmada belirdi. Leroux ile Will'e elini sallayarak seslendi:

"Adam burada değil! Ev boş!"

Will ile Leroux başlarıyla onaylayıp inmek için kapılarını açtılar. Leroux arka koltuktan Wren'i kaldırdı, Wren bunaltıcı sığağa çıktı.

Hava burnuna gelir gelmez, "Ölüm kokuyor," dedi Wren.

Leroux burnunu kırıştırdı.

"Hakikaten berbat kokuyor."

Ninova

Wren başını sallayarak düzeltti. “Hayır, hakikaten ölüm kokuyor. Buralarda bir yerlerde bir ceset var.”

Dönüp bakındı. Birlikte boyası onlarca yıl boyunca gadar Louisiana iklimine zar zor direnebilmiş ön sundurmaya ilerlediler. İçeri girdiklerinde koku güçlendi. Wren, onca sene içinde durduktan sonra Leroux’nun bu kokuyu aslında almadığını tahmin etti. Salona bir yanında Leroux, diğer yanında Will’le girdi. Mobilyaların eskiliği, insana 1940’lara girdiği hissini veriyordu. Güzelim pencerelerin önüne yeşil bir uzun oturma koltuğu yerleştirilmişti. Lambalar pek zarif tasarımlıydı, ışıkları sakinleştiriciydi. Duvarlarda farklı dönem ve tarzlara ait resimler vardı. Kısmen müze, kısmen genelev gibiydi. Wren o kadar dehşet içinde olmasaydı gördüklerini eğlenceli bile bulabilirdi.

Derken fark etti.

Sehpanın ortasındaki aynalı bir tabakta duruyordu büyükannesinin yüzüğü. Gitti, göz hizasına çömelerek baktı. Yüzüğü parmağına dar geldiği için takmıyor, daima baş ucunda tutuyordu. Yanında uyumak teskin edici geliyordu. Günlerdir nadiren yatağında uyuduğundan, boğazına kadar işe gömüldüğünden kaybolduğunu fark etmemişti.

“John...” Sesi çatlamıştı, sehpanın iki yanına tutundu. Dedektif hızla yanına geldi, elini omzuna koydu.

“Ne oldu, Muller? Çıkmak mı istiyorsun?” Yüzüne, ardından yüzüğe baktı. “Ne oluyor?”

Wren birden tehlikede olduğunu hissetti. Jeremy’nin bir yerden fırlayıvereceği hissiyle etrafına bakındı. Ortaya kimse çıkmadı.

Ninova

Duygusuz bir sesle, gözünü yüzükten ayırmadan, “Bu yüzük... baş ucumdan alınmış,” dedi.

Ağzı açık kalan dedektif, fotoğraf çeken memuru çağırdı.

“Yani bu herifle son görüştüğün zamanlarda baş ucunda mı duruyordu bu yüzük?”

Wren nihayet dedektifle göz göze gelerek yavaşça kafasını iki yana salladı. “Hayır. Şimdiki baş ucumdan, komodinimden... Şimdiki evimdeydi. Geçen hafta içinde yatağımın baş ucundaki komodinden alınmış bu yüzük.” Çabucak doğruldu, üzerini düzeltti. “Evime girmiş, John.”

Vücudunun kasıldığını hissetti, yükselen hıçkırığını bastırdı.

Leroux, endişeyle dudağını dişleyerek, “Ne diyeceğimi bilemiyorum, Wren,” dedi. “Cidden bilemiyorum.”

Wren kendini toparlayarak, “Boş ver. Ona sonra bakarız. Sonra... Şimdi işimize bakalım,” dedi.

Leroux taze kan sürülmüş kapı çerçevesini işaret ederek, “Şurada kan var,” dedi. Aşağısında, yerde damlalar vardı. Wren’in bakışları solunda kalan cam kırıklarına kaydı, onlarda da kan gördü.

“Biri bir yerini kesmiştir belki,” dedi dosdoğru.

Leroux bir memura, “Numune alın bunlardan,” dedi, eliyle Wren’i yan odaya yöneltti.

Girdikleri yer, mutfaktı. Lekesiz, pırıl pırıldı. Tezgâhta yarısı içilmiş bir fincan kahve vardı. Wren ürperdi. Bir diğer antika, genelev havalı, zaman değişimi hissi veren yemek odasına girdiklerinde üst kattan bir memur seslenerek içinde olası bir kurbanın kıyafetleri olan bir kutu bulduğunu söyledi.

Leroux fotoğrafçıya yukarı çıkmasını söyledi, beriki aceleyle merdivenlere ilerledi.

“Dışarıda ölü bir şey var, orası kesin ama buradaki güçlü kokuya bakarsak burada da biri varmış derim.”

“Bodrumla ilgili bir şeyler söylemişlerdi.” Will topukları üzerinde sallanıyordu. “Kokunun dışarıdan eve sızdığını sandıklarının söylediler ama sonra açık dondurucuyu görmüşler.”

“Dondurucu mu?” dedi Leroux tek kaşını kaldırarak.

“Bakalım mı?” Will önlerine düştü.

Wren başıyla onayladı ve Leroux’nun ardından bodrum merdivenine ilerledi. Koku boğucuydu. Dışarıdakinden veya evdekinden farklı bir katmanı vardı. Basamaklardan inerlerken âdeta bataklık kumunda yürüyorlardı.

Merdiven bitişinde Wren herhangi bir tanıdıklık hissetmedi. Bu bodrumda hiç bulunmamıştı ama hayalinde canlandırdığı gibiydi. Temiz, steril ve düzenli.

Bodrumun arka tarafında, duvara yakın bir dizi sandalye vardı. Sağlam, kolçakları güçlü sandalyelerdi. Wren’e mahkeme salonlarındaki mobilyaları hatırlatıyorlardı. Yaklaşınca bir kat çimentoyla zemine sabitlendiklerini gördü. Kolçaklara deri bağlar ve paslı, kızıl-kahve kurumuş kanla kaplı zincirler eklendiğini fark etti. Sandalyelerin oturak kısımlarında kan sürülmüş, birikmiş, kurumuştı; bacaklarından aşağı, açık gri betona da kan süzülmüştü.

Leroux, “Bunlar İncil okumaları için değildir herhalde,” diye söylenerek Wren’in yanına çömeldi; eldivenli eliyle bacaklardan birini tutup sarsmayı denedi. Bacak kıtıldımadı. “Bunlardan da numune almayı unutmayalım.”

Dedektif boğucu hava ve çürümüş et kokusuna karşı burnunu yeniyle, kendini boğarcasına bastırarak koruyordu. Wren köşedeki beyaz dondurucuya yöneldi. Kapağı açılmış, fişi yere bırakılmıştı. Kokudaki et tonu keskinleşti. Leş kokusu katmanları her adımda el bombaları misali patlıyordu. Wren kendini zorlayarak dondurucunun üzerine eğildi, baktı. Ölülerden korkmazdı. Söyleyeceklerinden korkardı.

Leroux sandalyelerin yanından, “Orada ne var, Muller?” diye sordu.

Wren şimdi görüyordu. Genç bir kızdı; sarı saçları, bu lanet yerde kandan ve sızan diğer vücut sıvılarından kararmıştı. Cansız, kırmızı gözleri bir zamanlar yeşil veya maviydi tahminen. Şimdiyse bulanık ve kanlıydı. Yanakları şişikti ve Wren bir çeşit travmatik yara sebebiyle gözlerinden, burnundan ve ağzından kan aktığını görebiliyordu.

“Ne yaptı sana?” diye sordu yüksek sesle. Eldivenli elini dokunmak için uzattı ama kendini durdurdu.

Yanında beliren Leroux, “En azından kokunun kaynağını biliyoruz artık,” diyerek memurlardan birini çağırdı. “Yukarı çıkıp biraz hava alalım.”

Wren dalgınlığından kurtularak dedektife döndü. “Ne? Hayır. Buraya tam da bunun için geldim ben. Adli tabip... İşleme alınacak bir ceset var burada.”

“Elbette Muller ama bu kadarı da fazla. Gidip azıcık hava almanda sakınca yok. Kimse sana bir şey demez,” diyen Leroux teselli amacıyla hafifçe omzuyla omzuna dokundu.

Wren sertçe, “İyiym ben. İsim bu benim. Sadece çantamı almam lazım. Yukarıda bırakmıştım,” dedi ve sandalyelere bir bakış daha atıp merdivene yöneldi.

Kalbi küt küt atıyor, çürük et kokusu polislerin losyonlarına karışarak iç kaldırıcı bir kokteyle dönüşüyordu. Baş döner gibiydi ama kendini topladı. Leroux ile Will'in peşinden geldiğini, mutfığa doğru tırmanırken arkasında fısıldaştıklarını duyuyordu.

Leroux, Will'e, Wren'in neredeyse duyamayacağı kadar alçak sesle, "Yukarıdayken yanından ayrılma," diyordu.

"Elbette," dedi Will.

Wren masaya bıraktığı alet edevat çantasını alırken kendini biraz daha topladı. Tekrar dönüp merdivenlere yürürken koridordan yaşlıca bir memur geldi.

"Müziği duyuyor musunuz?"

Wren evdeki hareketlerin arasında dikilip kulak kabarttı. Will ile Leroux da dikkat kesildi. Uzaklardan gelen bir ses... Belli belirsizdi, dışarıdan gelir gibiydi.

Leroux eliyle işaret etti. "Gelin. Dışarıdan geliyor. Arka taraftaki memur arkadaşlar kontrol edecek şimdi."

Üçü birlikte dışarı çıktıklarında müzik daha da belirginleşti. Önlerinde uzanan ağaç okyanusu hâlâ kıpırtısızdı ama artık sessiz değildi. Ses boğuktu ama Badwoods'un "Black Magic" şarkısı, bataklığın organik senfonisinin arasından yayılıyordu. Müzik iç bulandıracak ölçüde neşeliydi ve yankısı ürkütücüydü. Wren, boğazına sarılma tehdidi gösteren endişeden kurtulmaya çalışarak titrek bir nefes aldı.

Emily'yken yaşadığı en dehşet verici anlarda üzerine çöken müziği hatırlayarak, "Baştan aşağı Cal kokuyor bu," dedi.

Leroux omzunun üzerinden bakınıp sırtarak, "Tiyatroya mı meraklıydı?" dedi.

Wren dedektifin konuya getirdiği hafifliğe minnettardı, “Hayır,” dedi, “gerçi herhalde o konuda içinde kalan ukdeyi gerçekleştiriyor tahminen.”

Arka sundurmanın titrek basamaklarından inip sık ağaçlıklı bir bölgeye ilerleyen, tahta levhalarla kurulmuş patikaya çıktılar. Selviler akla gelecek her açıyla birbirlerini kucaklıyor, güneş bu alan üzerine kurdukları örtüyü aşamıyordu. Jeremy'nin kurbanlarını götürdüğü yerdı burası. Kurbanların ondan kaçmaya çalışırken bacaklarının ve ayaklarının kesildiği yerdı. Buranın verdiği his karanlık ve tekinsizdi; onca zaman temas ettiği kötülüğe boğulmuştu burası.

Ön ve arkalarında birer memurla arka bahçeye girdiler. Leroux ile Will silahlarını çekmişlerdi. Birlikte ilerledikçe müziğin sesi arttı, ağaçlardan var güçleriyle cırıldayan ağustos böcekleriyle boy ölçüşür hale geldi. Av alanında ilerledikçe çürük kokusu yoğunlaştı. Suyu eriştiklerinde Wren merkez noktasını etti.

Bataklik suyunun yanında büzülmüş yatan kapkara cesedi işaret ederek, “Kokunun kaynağı,” dedi.

İlerledikçe koku dünyaya ait değilmiş gibi gelmeye başladı. Ceset, hava ve böcekler yüzünden hızla bozuluyordu ama Wren, ölünün bir erkek olduğunu anladı. Şakağında, ateşli silahla açılmış gibi görünen bir yara vardı. Wren cep telefonuyla fotoğrafını çekip çantasından cımbızını alarak mermiyi yaradan çıkardı, göz hizasında tuttu.

“İyi ki gelmişsin, Muller,” dedi Leroux, ağzını ve burnunu eliyle örtüp kafasını sallayarak, “haklıymışsın.”

Wren sırtarak mermiyi delil poşetine attı, poşeti tıbbi alet çantasına koydu. O çantasını kapatırken Leroux aniden

gerindi ve yaralı bir hayvan gibi haykırdı. Öne doğru tökezledi, ardından yana devrildi. Sol bacağını tutuyordu. Wren kocaman açılmış gözleriyle dedektifin baldırına saplı avcı okuna bakıyordu. Metal ve uzundu. Açtığı yara, Wren'in bekleyebileceğinden daha büyüktü. Wren uzanıp yarayla ilgilenmeye başladı.

"Memur vuruldu!" diye bağırdı Will.

Bağırmasıyla aynı anda bir ok daha geldi. Bu seferki, memurlardan birinin sırtına saplandı. Adam öne devrilirken Wren çılgınlığını tutamadı. Bacağını tutan Leroux acı içinde inliyor, çılgın bakışlarla etrafını tarıyordu. Will, Wren ile Leroux'nun tepesine dikildi. Kargaşada kimse okların geldiği yönü belirleyememişti ve şimdi kendilerini açık hedef gibi hissediyorlardı.

Bir dal çıtırtısı duyuldu.

"Emily."

Sakin ve tanıdık bir sestti. Wren başını Leroux'nun yarısından kaldırıncı onu gördü. Yaşlı bir ağacın arkasından, elinde arbaletle çıkıyordu. Doğrudan Wren'e nişan almıştı. Üzerinde siyah tişört, siyah kot pantolon, ayaklarında asker postalları vardı. Sakin ve memnun görünüyordu. Acele etmeden Wren'i süzdü. Wren ise o bakışlar altında kendini derhal yedi sene önceki o gecede buldu. Aynı telaşı ve aynı öfkeyi hissetti. Karşısında aynı ölgün gözler vardı ve geçen onca yılda daha da karanlıklaşmışlardı.

Bir anlığına Cal'a, Jeremy'ye veya bugün her kimse artık, ona öylece baktı. Neler yapabileceğini biliyordu bu adamın. Leroux'nun tabancasını usulca elinden alıp Cal'a doğrulttu.

Ninova

Beriki arbaleti indirmedi, çarpık gülümsemesi yüzüne yayıldı. Derken arbaleti indirdi.

“Ateş et!” dedi Leroux aşağıdan.

Wren duraksadı; donakalmıştı, parmağını tetiği çekmek üzere hareket ettiremiyordu. Derken bir patlama duyuldu. Wren, arbaleti elinden düşen Jeremy’nin göğsünü tuttuğunu gördü. Jeremy dizlerinin üzerine çöktü, yanındaki çalılığa doğru yuvarlandı ve hemen sık yaprakların arasında kayboldu. Güneş sık dalların arasına girmekte zorlanıyordu. Gün ışığında bile her yanda karanlık vardı. Wren hâlâ kımıldayamıyor, az önce Jeremy’nin durduğu boşluğa nişanladığı tabancayı indiremiyordu. Sağına, az evvel ateşlediği tabancasını indiren Will’e baktı. Sert bir nefes boşandı ağzından.

Will peşlerinde, polisler çalılığa doğru koşturdular.

Will, “Muller, Leroux’nun yanında kal!” diye bağırdı.

Wren, gözleri hâlâ az önce Cal’ın durduğu yerde, başıyla onaylamaktan ötesini yapamadı. Dal çıtırtılarını, savrulan buyrukları duyabiliyordu ama sanki kafası suyun altındaydı. Kendini tetikte kalmaya zorlarken bir ses duydu, kalbi küt küt attı, alnından soğuk ter boşandı. On saniye kadar aralıklı iki el silah sesiyle kuşlar çığlık çığlığa havalandı. Wren gözlerini kocaman açtı. Her ağustos böceği, her kuş, her kurbağa ve her yaprak onu şimdiye çekmek için haykırıyordu âdeta. Wren dinledi.

“Dr. Muller...”

Genç bir polisin ağaçların arasından çıkıvermesiyle irki- len Wren, elindeki tabancayı daha sıkı tuttu. Polis memuru Wren’in yüzündeki korkuyu görür görmez ellerini kaldırarak,

Ninova

“Ürküttüğüm için özür dilerim,” dedi. “Broussard şüphelinin başında. Öldüğünü tasdiklemeniz lazım.”

Wren, Leroux’nun tabancasını indirdi, sıcak havayı içine çekti, başıyla onayladı. Yanında yatan dedektife baktı. “İdare edebilir misin?”

Bacağını tutan Leroux, “Başka seçeneğim var mı?” diye espri yaparak yüzünü buruşturdu. “Dikkatli ol, Muller.”

Muller genç memura döndü. “Tamam, sen buraya sağlık görevlilerini çağır lütfen.”

Memur yanlarına yaklaşırken omzundaki telsizden sağlık görevlilerini çağırdı. Wren iç çekti, alnındaki teri sildi ve ağaçlara doğru ilerledi. Yaşlı selvilerin kalın kökleri arasından yolunu bulurken polislerin yakınlardan gelen seslerini işitti. İspanyol yosunları, aralarından geçerken yüzünü gıdıklıyordu. Toprakta derin ayak izleri ve kırık dallar gördü. Her şey hareket ediyor, nefes alıp veriyordu. Sahne canlı ve ağırdı.

“Muller.” Will onun geldiğini fark etmeyince irkildi. “Kendi ağzına sıkmış.”

Will ifadesiz bir sesle konuşuyordu, Wren duyduklarını elinden geldiğince hızlı sindirmeye çalıştı.

“Bir bakayım, onaylayayım,” dedi. “Teşekkürler.”

Will yanından geçen Wren’in elini tutup hafifçe sıktı. “Lafı bile olmaz.”

Wren dedektifin elini bırakıp Cal’ın cesedine yöneldi. Sırtüstü yatıyordu, yüzü ve göğsü kana bulanmıştı. Gözleri açıktı, yattığı nemli topraktan Wren’e bakıyordu. Her daim tertemiz ve düzenliydi ama şimdi nihayet içindeki canavar gibi görünüyordu.

Wren eline eldiveni geçirip yanına çömelerek nabzını kontrol etti. Yoktu.

“Ölmüş,” dedi buz gibi bir sesle.

Cep telefonunu çıkardı, yardımcıları ve teknisyenleri çağırmak üzere ofisi aradı. Arkasındaki memurlara dönerken gözü bir şeye takıldı. Ona bakan yüzde ters bir şey vardı sanki. Eldivenli eliyle cesedin yüzündeki kanı temizledi, hafifçe çevirerek tam karşısına getirdi. Cesedin yeşil gözlerine baktığı anda kalbi duracak gibi oldu. Titreyen eliyle siyah tişörtü karnından sıyrarak Will’in daha önce açtığı yarayı aradı ama pürüzsüz, yarasız etten başka bir şey bulamadı.

“Bu o değil,” dedi. İnanamıyordu. Yere oturdu ve ellerinin yardımıyla gerisin geri giderek bu yabancıнын cesedinden uzaklaşmaya çalıştı. Hayatında ilk defa bir ölüden korkmuştu.

“Tabii ki o!” Will hızla yanına gelip onu omuzlarından tuttu. “Ne diyorsun sen, Muller?”

Wren, içinde köpüren panikle kafasını iki yana sallayarak bağırdı: “Hayır, değil! Bu o değil, Will!”

“Az önce, orada tanıdın onu... Gördüm. İkiniz de birbirinizi tanıdınız.”

“Doğru, tanıdım. Tanıdık. Oradaki oydu. Ama bu, o değil,” dedi Wren, derin bir nefes aldı. “Vurduğun yerde kurşun yarası yok...”

Will’in ağzı açıldı ama bir şey diyemedi. Bakışları cesetteydi, mantığı kavramaya çalıştığı açıktı.

“Mümkün değil. Göğsünden vurmuştum herifi.”

“Kendini vurduysa silah nerede ayrıca? Bu adam kendini vurmamış. Bulalım diye buraya bırakan adam tarafından vurulmuş.”

Ninova

Will'in bakışları bir Wren'e, bir yerdeki cesede gidip geldi. Kafasını kaldırdı, işaret parmağını sağlarında duran polis memuruna çevirdi.

"Her yeri arayın, bulun şu herifi!"

Polisler derhal dört bir yana koşturdular.

Will tekrar Wren'e bakarak yanına bir memur çağırdı. "Dr. Muller'ı Leroux'nun yanına götür; ikisinin de sağlık görevlilerinin yanında, güvende kalmasını sağla."

Wren itiraz edecekti, Will elini kaldırdı.

"Sen işini yaptın. Leroux'yu hastaneye götür şimdi."

Wren kalktı, dedektifin kolunu sıkıp ardında onu korumakla görevli memurla tekrar sık ağaçların arasına girdi. Çayıra park edilmiş ambulansı görünce el salladı.

"Geliyorum," diye seslendi.

Sağlık görevlisi ambulansın arka kapısını açtı. Leroux sedyede oturuyordu, Wren'i görünce yüzüne rahatlama geldi.

"Bitti mi?" diye sordu.

Wren kafasını iki yana sallayarak dedektifin yanına, ambulanstaki ufak sıraya oturdu. Kapılar kapandı, motor kükreyerek hayata döndü.

"Hayır," diye mırıldandı Wren.

Leroux gözlerine bakmaya çalışıyordu ama Wren kendininkileri odaklayamıyordu.

Nihayet toparlanıp bakışlarını kaldırdı.

"Kaçtı, John."

Ninova

35. BÖLÜM

Jeremy bataklıktan arazi sınırının dışına çıktı ve durup nefesini toparladı. Siyah tişörtünün altındaki kurşungeçirmez yelek, terli vücuduna sürtünüyordu. Bunlardan birini bir daha giymeyi hiç istememişti. Kısıtlayıcı, bunaltıcıydı ama ihtiyacı olduğunda işe yaradığı için şükreliyordu. Nemli havayı içine çekerek göğsündeki şişmeye ve kızarmaya başlamış girintiyi yokladı.

Kurşun yarasından iyi en azından.

Önünde uzanan sazlık bataklığa ilerledi. Ilık su pantolonunu ıslatıyor, ardında sümüksü bir katman bırakıyordu. Çamurun postallarını kuvvetle çekmesini, ayağından çıkarmaya çalışmasını hissediyordu. Tepesine toplaşan sivrisinek bulutunu elini sallayarak dağıttı; sinekler bir anlığına dağıldıktan sonra tekrar, küstahlığını milyonlarca kaşıntılı kızarıklıkla cezalandırmak üzere daha da öfkeli toplashtılar.

Wren'in, ardında bıraktığı cesedin ona ait olmadığını keşfetmesi uzun sürmeyecekti. Keşfedince de kuşkusuz ikiyle

ikiyi çabucak toplayacaktı. Hatırladığı kadar zekiydi Wren ve motivasyonu, derin öfkeydi. Göz göze geldiklerinde gözlerinden saçılmıştı o öfke. İnsafsızca saldıran bu sivrisinekler gibi Wren de onun kanına susamıştı ve artık doymayacaktı. Ama Jeremy bu çarpışmayı kazanmıştı, çok geçmeden savaşı da kazanacaktı.

Wren ateş edememişti. Jeremy parmağının tetiğe inişini ama tetiği çekemeyişini izlemişti. Şimdi olsaydı çeker miydi acaba? Eline fırsat geçseydi yine tereddüde düşer miydi? Malesef o fırsatı bulamayacaktı. Jeremy çok geçmeden yüzlerce kilometre ötede olacaktı. Omzundaki çantayı düzelterip sağını solunu çekiştiren, çizen dalları iterek yoluna devam etti. Burayı aşan bir patika yoktu ama Jeremy yine de yolunu buluyordu. Babası bir defasında timsah avını denemek için getirmişti onu buralara. Elbette bir tane bile yakalayamamışlardı.

Bu alanı onunla paylaşan canavarların fazlasıyla farkındaydı. Karanlıkta gözleri kâbuslardaki gibi parıltıyordu. İnsanı herhangi bir silahtan çok daha hızlı indirebilen kuyrukla-
rıyla çamurda kayarak hareket ediyorlardı. Bataklığın gerçek kasapları onlardı; acımasız ve kana susamışlardı. Jeremy bu gece onlardan biri olacaktı.

Jeremy önünde uzanan yola doğru ilerlerken güneş ufukta alçalıyor, gecenin sesleri hep bir ağızdan yükseliyordu.

TEŞEKKÜR

John'ım: Bu yazdıklarımın bir şey çıkmayacağına inandığımda bile destek ve cesaret verdiğin için. Her ilham geldiğinde klavye başına geçip yüzlerce kahve içerken bebeklere baktığın için. Bu kitabın daha ilk cümlesinden bana güven verdiğin için. Sana sevgim ve şükranım sonsuz. Hakiki bir armağansın. Sana söz, seni asla Louisiana bataklıklarında avlamayacağım.

Karen: Var olabileceğine kimsenin inanmadığı kayıvalide olduğun için. Özverilisin ve çocuklarla eğlenirken beni hep yazmaya yollamaya hazırdın. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla takdir ediliyorsun, sensiz bu kitabı bitiremezdim.

Anne, baba: Kitabı zaten size ithaf ettim ama beni hayata getirdiğiniz için tekrarlamakta sakınca yok. Bana bu kâbusu yazacak yetileri, güveni ve sevgiyi verdiğiniz için teşekkür ederim. Kâbuslarımda hep yanımdaydınız, şimdi ben de size bir tane veriyorum. Yemin ederim ki bu size iltifatımın ve sevgimin göstergesi. İnanın, ikinize de hayranım.

Ash: En yakın arkadaşım, kardeşim, yeğenim ve iş ortağımsın. Sana taktırdığım her şapka yakışıyor ve bu kitabı bitirebilmemde hayati rol oynadın. Her seferinde başka bir sestenden de duyabilmem için bana yüksek sesle okuduğun ve seni her gün korkutmama izin verdiğin için teşekkür ederim.

Amy: Ablam ve en yakın arkadaşlarımdansın. Küçükken saçımı yıkamasına izin verilen tek kişiydin, hâlâ öyle diyemem (saçımı kendim yıkıyorum artık) ama bugün kuşlara bakıyorsam sayendedir. Ranch soslu, gülen yüz şekilli patates kızartması tadındaki sevgin için teşekkür ederim.

Jp: Ağabeyim ve bir de başka bir boyuttan ikizimsin. Görünüşümüz benziyor, düşündüklerimiz benziyor; muhtemelen birlikte Lament Configuration'ı kurcalayıp dünyaya Cenobite'leri salar, üzerine de birbirimizi tebrik ederiz. Bana verdiğin cesaret için ve birlikte yarattığımız için teşekkür ederim.

Dr. Stone: Hep adım atmak istediğim dünyaya girme şansı verdiğiniz için. Bana öğrettiklerinize ebediyen müteşekkîr kalacağım. Bu kitap otopsi salonundan çıktı ve orayı tadabilmemin müsebbibi sizsiniz.

Ekibim Seth, Andy, Marissa: Muhteşemliğinizi tarif edemem. Çok önemlisiniz çünkü Josie "Grossy" Geller'ın dediği gibi, "Kelimeler hayatım benim!". Güvenebileceğim kişiler olduğunuz ve bu kitabı mümkün gösterdiğiniz için teşekkür ederim.

Temsilcim Sabrina: Artık tek vücuduz. Hayatın boyunca bana mahkûmsun. Deliliğimle, nevrozumla ve bu kitabın ortaya çıkışı boyunca sürekli kontrolü elimde tutma, her ayrıntıdan haberdar olma ihtiyacımla uğraştığın için teşekkür

ederim. Sayende daha iyi bir yazar oldum ve o arada bir de arkadaş edindiğim için çok memnunum.

Müthiş editörüm Sareena: Bana evren bizi bir araya getirmiş gibi geliyor. Tanıştığımız anda beni ve hikâyemi anladın, olması gereken şekle sokmama yardım ettin. Seni çok takdir ediyorum. Bu kitabın var olmasını ve olabildiğince iyi bir şekilde var olmasını sağladın. Jeremy bile senden etkilenirdi ki bu da hem etkileyici hem ürkütücü. Yarattığım garip, ufak dünyaya şans tanıdığın için çok mutluyum.

Zando: Bu kitabı görmek istediğim gibi gördüğün için teşekkür ederim. Yazar olma düşümü gerçek kıldığın için teşekkür ederim.

Stephen King, Patricia Cornwell, R. L. Stine, Christopher Pike, Edward Gorey, Alvin Schwartz ve Stephen Gammell: Onca zaman mücadele ettiğim karanlık, ürkütücü, korkutucu ve tuhaf yanlarımı kabullenmeme yardım ettiğiniz için. Dünyanın her yerindeki çatlaklara kendi tuhaflıklarıyla yaratma ilhamı verdiğiniz için.

New Orleans: Umarım bu kitap şehrinizin ruhunu yansıtabiliyordur. Kafamda yaşayacak böylesine ilham verici bir yer sağladığınız için teşekkür ederim.

CORMORAN STRIKE SERİSİ

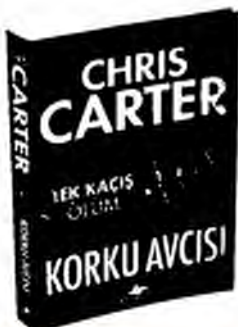
**Tarhın en sıra dışı dedektif ikilisiyle
Strike serisi bır labirentten farksız...**

Ninova

ROBERT HUNTER SERİSİ

Chris Carter seri katilleri çok iyi tanıyor.
Robert Hunter da peşlerine düşüyor.

"Mutlaka okunmalı. Suç-gerilim romanlarını sevenler
Chris Carter'a bayılacak."
Saturday, Dally Express

